

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος »

ΕΤΟΣ Γ΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 30 'Ιουνίου 1860.

Ἄριθ. 6.

ΠΕΡΙ ΕΥΜΑΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Πάντων τῶν ζώων ὅσα ἐπιδέχονται μάθησιν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ πλέον εὐάγωγον. Διὰ τῆς διδασκαλίας, τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐξέως, ὁ νοῦς του δύναται νὰ μορφωθῆ ὅπως τὸν θέλει τις. Διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐμπορεῖ νὰ ὑψωθῆ εἰς βαθμὴν γνώσεως πάντῃ ἀκατανόητον εἰς τοὺς χυδαίους καὶ ἀμαθεῖς τ' ἀνάπαλιν δὲ εἶναι ἐλασινὸν θέαμα. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος νοῦς ἀφεθῆ ἄνετος καὶ στερηθῆ σχεδὸν πάσης εὐκαιρίας κοινωνικῶν γνώσεων, ταπεινότερα τῶν κτηνῶν. Εἶναι ἕως περιττὸν νὰ μακρηγοῦμεν ἐπὶ ἀντικειμένου τῶσων συνήθους καὶ εἰς τὸν ἐπιπολαιότερον παρατηρητὴν, ἥσπεσον εἶναι ἡ ἱκανότης τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς διδασκαλίας. Τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, καίτοι δὲν φαίνονται τῶσων εὐκταμπτα ὅσον ὁ νοῦς των, ὅταν ὅμως διεσθάνονται ὀρθῶς δι' ἐγκαιροῦ ἀσκήσεως δύναται νὰ ἐκτελέσῃ θαυμάσια κατορθώματα. Ὅσοι εἰώθασιν νὰ ζῶσιν εἰς πολιτισμέναις κοινωνίαις, δυσκόλως δύναται νὰ πιστεύσῃσιν τὴν εὐκινήσιαν, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἐπιμονὴν φιλοπονίαν τῶν ἀγρίων, ὅταν ἐνασχολῶνται ἀπλῶς εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων διὰ τροφὴν ἑαυτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἡ πείνα, ὁ κόπος, αἱ σκληραγωγίαι, τὰς ὁποίας ὄχι μόνον ὑποφέρουσι γενναίως, ἀλλὰ καὶ τὰς περιφρονουσί, ἤθελον ἐκπλήξῃσιν καὶ τρομάξῃσιν τὴν φαντασίαν οἰουδῆποτε πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ ἄλλα ζῶα εἰσὶν ἱκανὰ νὰ διδαχθῶσιν. Οἱ πίθηκοι, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ μεγαλύτερα εἶδη αὐτῶν, μιμνῶνται τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου ἄνευ οὐδεμιᾶς διδασκαλίας, δύναται δὲ νὰ ἐκτελέσῃσιν μὲ μεγαλητέραν ἀκρίβειαν τὴν μίμησιν ταύτην, ἕνεκα τῆς κατασκευῆς των, ἥτις ὁμοιάζει πολὺ τὸν διοργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

« Ὁ Κολουροπίθηκος, λέγει ὁ Βυρφών, τὸν ὁποῖον εἶδον, ἐβάδιζε πάντοτε ἐπὶ δύο ποδῶν, ἐπὶ καὶ ὅταν ἐβάσταζε βάρη φορτία. Τὸ ὕψος του ἦτο μελαγχολικόν, τὰ κινήματά του εὐτακτα, ἡ διαθέσις του ἤπιος καὶ πολὺ διαφέρουσα ἀπὸ τὴν τῶν λοιπῶν πιθήκων. Δὲν εἶχε τὸ εὐερέθιστον τοῦ πίθηκου τῆς Βαρβαρίας, οὔτε τὴν ἐθελοκακίαν τοῦ Ἰγλόβιου πιθήκου, οὔτε τὰ ἀλλόκοτα κινήματα τῶν μικρῶν πιθήκων. Ἴσως ἤθελε προσαρτισθῆ τις, ὅτι αὐτὸς εἶχε τὸ πλεονέκτημα τῆς διδασκαλίας, ἀλλ' οἱ κοινοὶ πίθηκοι, πρὸς τοὺς ὁποίους θέλομεν τὸν παραβάσειν, ἀνετράφησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Νεύματα καὶ λέξεις μόνον ἐξήρουν νὰ βάλλωσιν εἰς κίνησιν τὸν Κολουροπίθηκον, ἐνῶ ὁ Ἰγλόβιος πίθηκος ἐχρειάζετο ῥάβδον, καὶ οἱ κοινοὶ πίθηκοι μάλιστα, διότι κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούη ἄνευ δαρυμοῦ. Εἶδον τὸ ζῶον τοῦτο νὰ προτείνῃ τὴν χειρὰ του εἰς τοὺς προσερχομένους νὰ τὸν ἐπισκεθῶσιν διὰ νὰ τοὺς εἰσάξῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ συμπεριπατῇ μετ' αὐτῶν σύνους, ὡς νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀμνηστεύσεως. Τὸν εἶδον καθήμενον πλησίον τῆς τραπέζης, νὰ ἀνοίξῃ τὸ περίζωμα (πετσέτα) του, ν' ἀπομάξῃ τὰ χεῖλη του, νὰ μεταχειρίζηται κοχλιάριον ἢ περόνιον διὰ νὰ φέρῃ τὰ σιτία εἰς τὸ

στόμα του, να χύνη το ποτόν του εις ποτήριον και να τὸ συγκροήν εὐτραπέλωσ με τὸ τῶν παρακαθμένων. Ὄταν προσεκαλεῖτο να πῆν τέι, ἔφερε κοτύλην και ὑποκρατήρα, τὰ θέτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔβαλλε τὴν ζαχαρῖν, ἐνέγει το ἀπόζημα τοῦ τέου, και τὸ ἄφινε να κρούση πρὶν τὸ πῆν ἔκαμνε δὲ ταύτας τὰς πράξεις διὰ τῶν νεματάων μόνον, ἢ διὰ προφορικῶν διαταγῶν τοῦ κυρίου του, και συννάκις ἐξ αὐτομάτου. Δὲν ἔβλαπτε κανένα, μάλιστα ἐπλησίαζε τὴν δμήγουριν σεμνοπρεπῶσ, και παρουσιαζετο ὡσ να ἤθελε να τὸν θωπεύσωσιν. Ἰπερηγάπα τὰ σακχαρωτὰ, τὰ ὅποια ὁ καθὲς τῷ ἔδιδε, και ἐπειδὴ ἐπάσχεν ἀπὸ τὸ στήθος και ἐνωχλειτο ἀπὸ συχνὸν βήχα, τὰ πολλὰ γλυκύσματα ἀναμφιβόλωσ συνέτεινον εις τὸ να ὀλιγοστεύσωσι τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἐζητεν ἐν θέρος εις τοῦσ Παρίσιους, και τὴν ἀκόλουθον χειμῶνα ἐτελεύτησεν εις τὸ Λονδίον ἔτρωγε σχεδὸν πᾶν τὸ προσφερόμενον, ἀλλὰ προετίμα ὠρίμου, και ζηράσ ὀπώρασ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἶδος τροφῆς ἔπινεν ὀλίγον οἶνον, ἀλλ' αὐτομάτωσ προέκρινεν ἀντ' αὐτοῦ τὸ γάλα, τὸ τέι, ἢ ἄλλα ἡπια ποτὰ. »

Ὁ κύριος Βρόσσης διηγείται περὶ δύο Κολουροπιθήκων τῶν ὁποίων ἡ ηλικία δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἐν ἔτος, ὅτι α ταῦτα τὰ ζῶα ἔχουσι τὸ φυσικὸν πλεονέκτημα τοῦ να κἀθῆναι εις τὴν τροπὴν ὡσ ὁ ἄνθρωπος. Τρώγουσι πᾶν εἶδος σιτίων ἀνεξαιρέτωσ. Μεταχειρίζονται μαχαίριον, περόνιον, ἢ κοχλιάριον διὰ να κόψωσιν ἢ φέρωσιν εις τὸ στόμα των ὅτι τοῦσ προσφέρεται ἐπὶ τοῦ τριβλίου των. Πίνουσιν οἶνον και ἄλλα ποτὰ. Τοῦσ ἐπῆραμεν. λέγει, εις τὸ πλοῖόν μας, και ὁσάκις ἐχρειάζοντο τίποτα εις τὴν τροπὴν, ἐνευον εις τὸν θαλαμηπόλον, ὅταν δὲ εὐτοσ ἀπεποιεῖτο να τοῦσ εὐαρκεστήσῃ, ἐνίοτε ὠργίζοντο, τὸν ἥραζον ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν ἔδακνον και τὸν ἐξέριπτον κατὰ γῆσ. Ὁ ἄρξην ἠοβήθησε κατὰ τὴν διάπλουν, και ἄφινε να τὸν περιποιῶνται ὡσ να ἦτο ἄνθρωπος. Τὸν ἐφλεβοτόμησαν εις τὸν δεξιὸν βραχίονα δις, και ὁσάκις ἐπειτα ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του εις τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του διὰ να φλεβοτομηθῇ, ὡσ να ἐγνώριζεν ὅτι προηγουμένωσ ὠφελήθη ἀπ' αὐτὴν τὴν πράξιν.

Ὁ Φραγκίσκος Πυράρδος διηγείται ὅτι « εις τὴν ἐπαρχίαν τῆς Σιέρας Λεόντῃς ὑπάρχει ἐν εἶδος ζῶων, Βάρις καλουμένων (οἱ Κολουροπιθήκοι), τὰ ὅποια εἰσὶν ἀνθρωπόμορφα και ῥωμαλέα, και τῶσον φιλόπονα, ὡστε, ὅταν τὰ περιποιητὰ τῆς και τὰ τρέφῃ ἐπιμελῶσ, ἐργάζονται ὡσ οἱ δούλοι, περιπατοῦσιν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν των ἐν γένει, τρίβουσι διαφόρους ὕλασ εις ἰγδίον, φέρουσιν ὕδωρ εις λαγῆνοσ τὰς ὁποίας βασιάζουσι πλήρεισ ἐπὶ τῆς κεφαλῆσ των. Ἀλλ' ὅταν φθάσωσιν εις τὴν ὕψην τῆς οἰκίας, ἀν δὲν ἀποφορτισθῶσιν ἀμέσωσ, ἀρῖνουσι τὰσ λαγῆνοσ να πᾶσωσιν, ὅταν δὲ ἴωσιν ὅτι ἡ λαγῆνοσ ἔπεισε και συνετρίθη, κλαῖουσι και ἐλολοζῶουσιν. » Ὡσ πρὸσ τὴν ἀνατροπὴν τῶν ζῶων αὐτῶν ἡ μαρτυρία τοῦ Σχουτῶνοσ συμφωνεῖ με

τὴν τοῦ Πυράρδου: « Ζωγοῦνται, λέγει, με παγίδασ, διδάσκονται να περιπατῶσιν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν των, και να μεταχειρίζονται τοῦσ προσφίτουσ πόδασ των ἀντὶ χειρῶν εις τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων ἐργασιῶν, ὡσ τὸ να πλύνουσι ποτήρια, να περιφέρωσιν ὕδωρ εις τοῦσ παρακαθμένωσ εις τὴν τροπὴν, να ἐψήνωσι περιστρέφοντεσ τὸ κρέασ εις τὸν ὀθειλὸν ἐπὶ τοῦ πυρὸσ κλπ. Ὁ Γυάτισ περιγράφει παράδοξον πῆθηκον, τὸν ὁποῖον εἶδεν εις Ἰάβαν: « Ἦτο θήλεια, εὐμεγέθησ κατὰ τὸ ἀνάστημα, και περιπάτει συνάκις ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῆσ ἠτοίμαζε μετὰ προσοχῆσ τὸ στρώμά τῆσ, ἐπλαγιάζεν εις τὴν μίαν πλευράν, και ἐσκεπαζετο με ἐφάπλωμα. Ὄταν εἶχε πόνον τῆσ κεφαλῆσ τὴν ἔδανε με μανδύλιον, και ἦτο γελοῖον να τὴν βλέπτῃσ εις τὴν κοίτην τῆσ, οὕτωσ ἐσκουρωμένην. Ἦδυνάμην να διηγῆθῶ πολλὰ ἄλλα περιεργῆτατα περιστατικὰ περὶ αὐτῆσ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐθαμάζον ἐγώ τόσον, ὡσ οἱ κοινὲσ ὄχλοσ, διότι ἤξευρον ὅτι ἐμελλεν ὁ κύριόσ τῆσ να τὴν μετακομίσῃ εις τὴν Εὐρώπην διὰ κερδοσκοπίαν, και ὑπόπτευον ὅτι τὴν ἔδιδάζε πολλὰ τιμῶτα πηθακίσματα, τὰ ὅποια αὐλοποὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν φυσικὰ εις τὸ ζῶον, ἀλλ' ἀπέθανε κατὰ τὸν εις τὴν Εὐρώπην διάπλουν μασ. »

Ἰδοὺ ἀπρηθμήσαμεν τὰ κυριώτερα περιστατικὰ περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ζῶου, ὅσα ἐξιστορήθησαν ἀπὸ ἀξιοπίστουσ περιηγητῆσ, και ἀπὸ τοῦσ ἰδόντασ και ἐξετάσαντασ αὐτὸ εις τὴν Εὐρώπην. Θέλωμεν δὲ προσθέσει μόνον ὅτι, μολοντί ἔχει δι-οργανισμὸν σώματοσ ὁμοιον καθ' ὅλα με τὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πνεῦμα και ἡ εὐφυΐα του φαίνονται πολὺ ὑποδεέστερα.

Τὸ σχῆμα τοῦ σώματοσ του τὸ κάμνει ἰκανῶσ να μιμῆται ὅλασ τὰσ ἀνθρωπίνουσ πράξεισ. Ἀλλὰ, και τοι ἔχον τὰ ὄργανα τοῦ λόγου στερεῖται τῆσ ἐνάριθρου διαλέκτου. Ἀν προσκοινοῦετο με τὸν ἀνθρώπου και κτεβῆλλετο πλειότερα φροντίσ διὰ τὴν ἀνάτροπὴν του, ἴωσ ἤθελε διδαχθῆναι να προφέρῃ λέξεισ, ἀλλὰ και τούτου τεθέντοσ, ἐνώσω εἶναι ἀνύκανον να συλλογίζηται, και δὲν δύναται να καταλάβῃ τὸ νόημα τῶν λέξεων, ἢ να δείξῃ διὰ τῶν ἐκφράσεων τοῦ προσώπου νόησιν, πολὺ διαφέρουσαν τῆσ των κτηνῶν, ποτὲ δὲν θέλει ἐμπορέσει να ὑψωθῇ εις τὴν διακεκριμένην τάξιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπ' ὅλα τὰ τετράποδα, τῶν ὁποίων τὴν ἰστανίαν και ἡθῆ γνωρίζομεν ἀκριβῶσ, ὁ Ἐλέφασ εἶναι τὸ περιεργώτερον διὰ τὴν εὐμάθειαν και θυμωσφίαν του. Μολοντί τὸ ἀνάστημα του εἶναι τερατώδεσ, και τὰ μέλη του χονδροειδῆ και δύσμορφικα, και ἕνεκα τούτου φαίνεται ἀμβλῶσ τὸν νοῦν και εὐσῆθησ, ἢ εὐφυΐα του εἶναι μεγάλη, ἢ σύνεσισ του. και ἡ γαλήνιοσ και σεμνοπρεπῆσ διαγωγή του εἶσι σχεδὸν ἀπίστευτα. Ἦναι τὸ μεγαλύτερον και ἰσχυρότερον τῶν ἐπὶ γῆσ ζῶων. Καίτε φύσει ἀνδρείοσ. αὶ διαθέσεισ του εἰσὶν ἡπιασ και εἰρηνικὰ. Εἶναι κοινωνικὸν ζῶον, και σπανίωσ ἀπαντᾶται μόνωσ εις τὰ δάσπ. Ὄταν αἰσθάνωνται κίνδυνον, ἢ κῆ-

ρυνοπὴν ἐπιδρομάσ εις τοῦσ καλλιεργημένωσ ἀγροῦσ, οἱ ἐλέφντεσ συναθροίζονται εις ἀγέλασ. Ὁ γεροντώτεροσ προηγείται, και ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα κατὰ τὴν ηλικίαν γίνεται οὐραγῶσ, οἱ δὲ νεώτεροι και ἀσθενέστεροι κατέχουσι τὸ κέντρον. Εἰς τὰ δάσπ και εις τὰσ ἐρήμουσ πορεύονται με ὀλιγωτέραν προσοχῆν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων τόσον, ὡστε να μὴ δύνωνται να συμβουθῶνται, ἀν ἐπέλθῃ κίνδυνοσ. Ἀγέλη ἐλεφάντων σχηματίζει φοβερὴν σπεῖραν. Ὄπουδῆποτε πορεύονται, τὸ δάσποσ φαίνεται ὡσ ὑποκύπτον ἐμπροσθέν των. Κρημνίζουσι τοῦσ κλάδοσ, ἀπὸ τοῦσ ὁποῖουσ και τρέφοντι, και ἀν ἐμβῶσιν εις περιφραγμένον ἀγρὸν, ταχέωσ φθείρουσιν ὅλουσ τοῦσ κόπουσ τοῦ γεωργοῦ αὶ ἐπιδρομάσ των εἰσι τόσον μᾶλλον τρομεραὶ, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχει μέσον τοῦ να τοῦσ ἀποκρούσῃ τῆσ, διότι ἀπαιτεῖται μᾶλλον μικρὸσ στρατόσ διὰ να προσβάλλῃ ἀγέλην οὕτωσ ἡνωμένην. Μόνον ὅταν τύχῃ εις ἡ δύο ἐλέφαντεσ να μείνωσιν ὀπισθεν τῶν λοιπῶν, τότε οἱ κυνηγοὶ τολμῶσι να μεταχειρισθῶσι τὴν τέχνην και εὐφυΐαν των εις τὸ να τοῦσ προσβάλωσι διότι οἰαδῆποτε ἀπόπειρα τοῦ να ἐνοχλήσῃ τῆσ τὴν ἀγέλην ἤθελεν εἶσθαι βέβαιωσ θάνατοσ. Ὄταν τοῦσ ἐρεθίσῃ τῆσ, ἀμέσωσ προχωροῦσι κατὰ τοῦ ὕβριστοῦ, τὸν σφενδονίζουσιν εις τὸν ἀέρα με τὰσ προσοκίδασ, και ἐπειτα τὸν καταπατοῦσιν ὑπὸ τοῦσ πόδασ των, ἢ κάλλιον εἰπεῖν στήλασ σαρκῶν και ὀστέων. Ἀλλὰ δὲν πρέπει να συλλάβῃ τῆσ κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρκατήροσ τοῦ εὐγενεῦσ τούτου και μεγαλοπρεποῦσ ζῶου. Με δύναμιν και ἀξιοπρέπειαν ἐδικαίεται πᾶσαν ὕβριν, ἀλλ' ἔταν δὲν ἐνοχλήται προπετόσ ἢ δὲν πάσχη βλάβην τινὰ ποτὲ δὲν δεικνύει ἐχθρικὴν διάθεισιν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἄλλου τινὸσ ζῶου οἱ ἐλέφντεσ τρέφονται ἐξ ὀλοκλήρου με φυτὰ, και δὲν ἀγαπῶσι τὰσ αἱματοχυσίασ. Τόσον μεταδοτικὴν και γενναίαν διάθεισιν ἔχουσιν, ὡστε, ὅσάκις τῆσ ἐξ αὐτῶν τύχῃ να εὐρῃ πλουσίαν νομῆν, ἀμέσωσ εἶδοποιεῖ τοῦσ συντρόφουσ του, και τοῦσ προσκαλεῖ να συμμεθέλωσι τῆσ ἀγαθῆσ του τύχῆσ.

Ὁ ἐλέφασ ἔχει μὲν ὅλασ τὰσ αἰσθήσεισ ἐντελεῖσ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀφῆν ὑπερβαίνει πάντα τὰ κτήνη. Ἡ προβοσκίσ του εἶναι τὸ κυριώτερον ὄργανον αὐτοῦ τῆσ αἰσθήτωσ. Εἰς ἐλέφαντα δεκατέσσαρασ πόδασ ὑψηλῶν, ἢ προβοσκίσ ἔχει ὀκτῶσ περίπου ποδῶν μήκοσ, και πέντεσ και ἡμίσεωσ ποδῶν περιφέρειαν εις τὴν βάσιν τῆσ. Αὐτῆ εἶναι εὐμεγέθησ σαρκώδησ σωλήν, διηρημένωσ εις δύοσ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τοῦ κοίλου του διὰ διαφράγματοσ, και ἐπιδέχεται κίνησιν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Τὸ ζῶον ἐμπορεῖ να τὴν συστέλλῃ ἢ να τὴν ἐκτείνῃ κατ' ἀρέσκειαν. Ἀντιστοιχεῖ δὲ καθ' ὅλα πρὸσ τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου, διότι δρᾶττεται μεγάλων ἀντικειμένων με δύναμιν, και τὸ ἄκρον τῆσ ἐμπορεῖ να πιέσῃ ἀρχμῆν ἢ καρφοβελόνην. Ἡ προβοσκίσ κάμνει τὸν ἐλέφαντα τόσον ἐπιδέξιον, ὡσ οἱ αὐτοῦ χεῖρεσ τὸν πίθηκον, χρησιμεύει δὲ αὐτῷ ἀντὶ χειρὸσ και βραχίονοσ. Δι' αὐτοῦ τοῦ ὄργανου ὁ ἐλέφασ ἀνατεκνῶσι

μεγάλα ἢ μικρὰ σώματα εις τὸ στόμα του, τὰ φορτῶνει εις τὴν βράχην του, τὰ ἐναγκαλίζεται σφικτὰ, ἢ τὰ ἀπορρίπτει μακρὰν με ὄρμην. Εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν και τελείαν ἐλευθερίαν, αὶ διαθέσεισ τοῦ ἐλεφάντοσ δὲν φαίνονται αἱματηραὶ και θηριώδεισ. Οἱ ἐλέφντεσ εἰσὶν ἡπια ζῶα, και ποτὲ δὲν βάλλουσιν εις ἐνέργειαν τὴν δύναμιν των και οὐδὲ μεταχειρίζονται τὰ ὄπλα των, εἰμὶ πρὸσ ἰδίαν αὐτῶν ἀμυναν, ἢ πρὸσ ὑπεράσπισιν τῶν συντρόφων των και ἀνεὶ τῆσ διδασκαλίεσ τοῦ ἀνθρώπου, ἔχουσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν οὐνεσιν τοῦ Κόσμοσ, τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ Πιθήκου, και τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κυνόσ. Εἰς τα νοητικὰ ταῦτα προτερήματα προστίθενται τὰ πλεονεκτήματα ὑπερμέτροσ σωματικῆσ ἰσχύοσ, και πείρασ και γνώσειοσ, τοσ ὁποίασ ἀποκτᾶ τῆσ εις τὴν μακροχρόνιον ζωὴν διακοσίωσ ἐτῶν τοῦλάχιστον. Με τὴν προβοσκίδα του ἀνασπᾶ δὲν δρα. Με μίαν ὠθησιν τοῦ σώματοσ του κρημνίζει ἕνα τοίχον. Εἰς τὴν τερατώδη ταύτην δύναμιν, προσθέτει ἀνδρείαν, φρόνησιν και μετριοπάθειαν. Ἐπειδὴ ποτὲ δὲν προσβάλλει τινὰ εἰμὴ ἔταν τὸν ἐνοχλήσωσιν ἀγαπαται παρά πάντων, και ὅλα τὰ ζῶα τὸν σέβονται, διότι κανὲν δὲν ἔχει αἰτίαν να τὸν φοβῆται. Ἀνεκάθεν οἱ ἀνθρωποὶ εἶχον σέβασ διὰ τούτο τὸ μεγαλοπρεπίστατον και συνετώτατον πάντων τῶν ἐπιγείων ζῶων. Οἱ παλαιοὶ τὸ ἐθεώρουσ ὡσ θαῦμα τῆσ φύσεωσ, και ἀληθῶσ αὐτὸ εἶναι ἐν ἐκ τῶν μεγαλητέρων κατορθωμάτων τῆσ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ὑπερεξέτιμησαν πολὺ τὰ προτερήματα του. Ἀνεὶ διαταγμοῦ ἀπένειμαν εις αὐτὸν ὑψηλάσ νοητικῆσ δυνάμεισ, και ἠθικῆσ ἀρετάσ. Ὁ Πλίνιοσ, ὁ Αἰλιανόσ, ὁ Πλούταρχοσ και ἄλλοι μεταγενέστεροι συγγραφεῖσ ἀπέδοσαν εις τοῦσ Ἐλέφαντασ ὀχι μόνον λογικὰ ἡθῆ, ἀλλὰ και ἐμφυτόν τινα θεοσκεῖαν, εἶδοσ καθημερινῆσ λατρείασ τοῦ Ἡλίου και τῆσ Σελήνησ, τὴν χρῆσιν τοῦ λουτροῦ δι' ἀγνισμὸν πρὶν τῆσ τοιαύτησ λατρείασ, πνεῦμα μαντείασ, σέβασ πρὸσ τὸν οὐρανὸν και ἀγάπην πρὸσ τοῦσ βμοῖουσ των, τοῦσ ὁποῖουσ περιβάλπουσιν εις τὴν ὠραν τῆσ τελευτῆσ των, και μετὰ θάνατον τοῦσ καταβρέχουσι, με δάκρυα, και σκεπάζουσι τὰ σώματα των με χῶμα. (*)

Ὄταν ἡμερωθῇ και διδαγῆ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἐλέφασ ἀποκαθίσταται ταχέωσ τὸ ἡπιώτερον και δουλικώτερον πάντων τῶν οἰκοθίων ζῶων ἀγαπᾶ τὸν ἐπιμελητὴν του, τὸν θωπεύει, και προνοεῖ τῆσ διαταγῆσ του. Μανθάνει να καταλαμβάνῃ τὰ νεύματα και να ἐνοῆ τὴν ἐκφρασιν των φωνῶν του. Διακρίνει τοῦσ τόνουσ τῆσ προσταγῆσ, τῆσ ὀργῆσ και τοῦ ἐπαίνου, και κανονίζει τὰσ πράξεισ του διὰ τῆσ συνέσειοσ του. Ποτὲ δὲν παρακούει τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του αὶ διαταγαὶ αὐτοῦ ἐκτελοῦνται προθύμωσ μὲν, ἀλλ' ὄνεὺ σπουδῆσ. Τὰ κινήματα του εἰσι πάντοτε μετρομετὰ και με σκεψιν, και ἡ

(*) Σημειωτέον ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀποσκοπεῖ εις τὰς τοιαύτασ δεσφοῖασ τῶν ἐθνικῶν φῶσ ἀπεθεώσεισ τῆσ τοῦ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

χρηκτής του φαίνεται, ότι αντίστοιχί προς την βαρύτητα του όγκου του. Διά να εύκολήν τους αναβάτας του κινθάνει εύγερώς να κλίη τα γόνατα. Με την προβοσκίδα χειρετά τους φίλους του την μεταχειρίζεται εις τὸ να σηκόνη φορτία και να τὰ επιφορτίζηται αγαπῶν να ἐνδύηται, και φαίνεται ότι σεμνύνεται εις τὰ λαμπρὰ στολισματα. Εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τὸν ἐνασχολοῦσιν εις τὸ να σύρη ἀμάξιας, ἀροτρα και παντοία ὀχήματα. « Εἰς τὴν Γόαν, λέγει περιηγητής τις, ἐνασχολοῦνται πάντοτε τινὲς ἐλέφαντες ἐντὸς τῶν νεωρίων. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπῆγα εις τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἐγκυπηγεῖτο μεγάλη ναῦς, ἐκεῖ πλησίον ἦτο μία θείσις εἰρήγερος γήμουσα ἀπὸ ζυλικήν μερικοὶ ἄνθρωποι δένουσι τὰ ἄκρα τῶν βαρυτέρων δοκῶν με σχοινίον, τὴ ὅποιον δίδουσι εις τὸν ἐλέφαντα οὗτος τὸ φέρει εις τὸ στόμα του, και ἀφοῦ τὸ περιτυλίξῃ κύκλῳ τῆς προβοσκίδος του τὸ σύρει ἀνευ ὀδηγοῦ εις τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζεται τὸ πλοῖον, ρθάνει μόνον να τῷ δεῖξῃσι τὸ μέρος ἀπαξ. Ἐνίοτε σύρει δοκοὺς τόσον μεγάλας, ὥστε εἰκοσιν ἄνθρωποι δυσκόλως ἤθελον δυνήθη να τὰς κινήσωσιν ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον με ἐξέπληξεν ἔτι μᾶλλον, ὅταν ἄλλαι δοκοὶ ἐμπόδιζον τὴν διόδον, αὐτὸς ὕψονε τὰ ἄκρα τῶν ἰδιῶν του δοκῶν διὰ να ἐμπορέσωσι να περάσωσιν εύκόλως ὑπεράνω τῶν κατὰ γῆς κειμένων ἰδύνατο ὁ ἐμπειρότερος τῶν ἀνθρώπων να τὸ κατορθώσῃ καλήτερα; Ὅταν ἐργάζεται ὁ ἐλέφας, ἔλαει με ὑποουγῆν, και ἂν τὸν περιποιῆται τις ὡς πρέπει, δὲν δυσφορεῖ ποτέ. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ ζῶου καθήκει συνήθως ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, και μεταχειρίζεται ἀγκυλωτὴν σιδερῶν ράβδον, ἢ ὀβελόν, με τὸν ὅποιον κεντᾷ τὴν κεφαλὴν ἢ τὰ ὠτα, διὰ να τὸ κινήσῃ εις τὰ ἐμπροσθεν, ἢ να τὸ κάμῃ να στραφῇ. Ἀλλὰ συνήθως οἱ λόγοι ἀρκοῦσιν. Ἡ ἀγάπη και ἡ ἀφοσίωσις τῶν ἐλεφάντων εἶναι ἐνίοτε τόσον ἰσχυρὰ και μόνιμος, ὥστε μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον ἀπὸ τὴν λύπην, ὅταν ἔτυχαν εις τὴν ὄρην τοῦ θυμοῦ των να φουεῖσιν τὸν ὀδηγὸν ἢ ἐπιμελητῆ των.

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος, οἱ ἐλέφαντες ἐνασχολοῦντο εις τὸν πόλεμον ἀπὸ τὰ Ἀφρικανὰ και Ἀσιατικὰ ἔθνη. « Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, λέγει ὁ Σχουτὸν, οἱ βασιλεῖς τῆς Κεϋλάνης, τῆς Πηγοῦ και τῆς Ἀρακῶν μετεχειρίσθησαν τοὺς ἐλέφαντας εις τὸν πόλεμον. Γυμνὰ ξίφη ἐδέοντο εις τὴν προβοσκίδα των, και ἐπὶ τῶν νώτων των ἤγειροντο μικροὶ ζύλινοι πύργοι, οἵτινες περιείχον πένητὴ ἢ ἐξ ἀνδρας ὀπλιτμένους με ἀκόντια και ἄλλα ὄπλα. » Οἱ Ἕλληνες ὁμως και οἱ Ῥωμαῖοι ἐμάθον ταχέως τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν τερατωδῶν πολεμιστῶν. Ἦνοιγον τὰς τάξεις των διὰ να διέλθωσι τὰ ζῶα, και διεύθυνον ὄλα των τὰ ὄπλα, ὄχι πλέον κατὰ τῶν ἐλεφάντων ἀλλ' ἐναντίον τῶν ἀναβατῶν αὐτῶν. Ἀφ' οὗτου δὲ τὸ πῦρ ἐγεῖνε τὸ στοιχείον τοῦ πολέμου, και τὸ κυριώτερον ὄργανον τῆς ἐξολοθρεύσεως, οἱ ἐλέφαντες, οἵτινες φοβοῦνται τὴν φλό-

γα και τὸν πάταγον τῶν πυροβολῶν, ἤθελον εἰσθαι μᾶλλον κινδυνώδεις παρά χρήσιμοι εις τὰς σπαιμερινὰς μάχας. Οἱ βασιλεῖς τῶν Ἰνδιῶν μ' ὄλον τούτο ἀκόμη ὀπλιζοῦσιν ἐλέφαντας εις τοὺς πολέμους των. Εἰς τὴν Κοχίνην και λοιπὰ μέρη τῆς Μαλαβάρ, ὅσοι πολεμιστὰι δὲν μάχονται περὶ κάθηνται ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων. Ἡ αὐτὴ συνήθεια ἐπικρατεῖ εις τὴν Τόγκουιν, Σιάμ και Πηγοῦ. Εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους εις τὰς πανηγύρεις προηγοῦνται τῶν βασιλέων και εὐγενῶν, και παρακολουθοῦσε πάντοτε πολυπληθεῖς ἐλέφαντες πομπῶδες ἐστλισμένοι με τεμάχια στίλβοντος μετάλλου, και ἐνδεδυμένοι με πλούσιαι φορέματα. Οἱ χαλιόδοντες, των εἰσι κεκοσμημένοι με δακτυλίδια χρυσαῖ και ἀργυρᾶ τὰ ὠτα και αἱ περειαὶ των εἰσι ζωγραφισμένα με διάφορα χρώματα, τοὺς στεφανώνουσι με ἄνθη, και πλείστοι μικροὶ κώδωνες κρέμονται ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ σώματος των ἐναθρόνονται δὲ εις τοὺς λαμπροὺς στολισμοὺς, διότι εἰσιν εὐθυμοι και φιλοφρονητικοὶ ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν και τὴν πολυτέλειαν τῶν κοσμημάτων αὐτῶν. Οἱ Ἀσιατικοὶ, οἵτινες ἐξευγενίσθησαν πρώτοι, παρατηρήσαντες ἀνάκαθεν τὴν θυμοσοφίαν και εὐμάθειαν τοῦ ἐλεφάντος, τῷ ἐδίδον συστηματικὴν ἀνατροφήν και ἐτροποποιοῦν τὰς διαθέσεις του κατὰ τὰ ἤθη των και κατὰ τὰς ἐπιμελείας ἐργασίας, εις τὰς ὁποίας ἡ δύναμις και ἐπιδεξιότης του ἠδύνατο να χρῃσιμεύωσιν.

Εἰς ἡμερωμένους ἐλέφας ἐργάζεται περισσότερο ἀπὸ ἐξ ἵππους, ἀλλ' ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐπιμελείαν και οὐκ ὀλίγην τροφήν. Θερμαίνεται καθ' ὑπερβολὴν, και πρέπει να ὀδηγηθῇ δις ἢ και τρις τῆς ἡμέρας εις τὸ ὕδωρ. Μινθάνει εύκόλως να λούηται. Με τὴν προβοσκίδα του βράβη πολλὴν ποσότητα ὕδατος, τὸ φέρει εις τὸ στόμα του, πίνει ἐν μέρος, και ὑψῶν τὴν προβοσκίδα του βράβη ὄλον τὸ σῶμά του με τὸ ὑπόλειπον. Διὰ να δώσωμεν ἰδίαν τιμὴ τῆς ἐργασίας, τὴν ὅποιαν κάμνει και τῆς εὐαγῶν διαθέσεως του, ἀρκεῖ να σημειώσωμεν ὅτι εις τῆς Ἰνδιᾶς, φάκελλοι πραγματειῶν, σάκκοι και βρέλεια μετακομίζονται ἀπὸ τόπου εις τόπον ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων. Βαστάζουσι φορτία ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ τραχήλου και τῆς προβοσκίδος των, και λαμβάνοντες εις τὸ στόμα των τὸ ἀκρον ἑνὸς σχοινίου, τὸ ὅποιον δάκνουσι σφικτὰ με τοὺς δόντας, ἰσχύουσι και δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου να μετακομίζωσι ταυτοχρόνως πολὺ φορτίον. Ἐνοῦντες τὴν σύνεσιν με τὴν δύναμιν, ποτὲ δὲν συντρίβουσι οὔτε βλάπτουσι τι, τὸ ὅποιον ἀφείη ἀπαξ εις τὴν φροντίδα των. Ἀπὸ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ἐμβάλλουσι βαρεῖς φακέλλους πραγματειῶν εις τὰς λέμβους χωρὶς να τοὺς βρέχωσιν, τοὺς ἐναποθέτουσι προσεκτικῶς, και τοὺς κατατάττουσιν εις τὰς ἀρμολιωτέρας θέσεις. Ὅταν αἱ πραγματεῖαι ἐναποτεθῶσιν ὅπως οἱ κύριοι των τοὺς ὀδηγοῦσιν, ἐξετάζουσι με τὰς προβοσκίδας των, ἂν διάκηνται καλῶς, ἂν δὲ κανὲν βαρέλιον, ἢ πιθάριον κυλίηται, ἀπέρχονται αὐθορ-

μήτως εις ζήτησιν πετρῶν διὰ να τὸ ὑποστηρίξωσιν και να τὸ στερεώσωσιν εις τὴν θέσιν του.

Εἰς τὸν ἐλέφαντα ἡ αἰσθησις τῆς ἀσφρήσεως εἶναι ὀξεῖα, ὅθεν ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὰ εὐσμα ἄνθη, τὰ ὅποια συνάγει ἐν πρὸς ἐν, τὰ σχηματίζει εις εἶδος ἀνοδοδέμης, και ἀφοῦ εύχαριστήσῃ τὴν βίαν, τὰ εἰσάγει εις τὸ στόμα του.

Εἰς τὰς Ἰνδιᾶς οἱ οἰκόβιοι ἐλέφαντες, εις τοὺς ἑποῖους ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖα, ὡς ἡ τοῦ ἀέρος, ἔχουσι πᾶσαν δυνατὴν εύκολίαν διὰ να λούωνται. Τὸ ζῶον εἰσέρχεται εις τὸν ποταμὸν, ἔως ὅτου τὸ ὕδωρ φθάσῃ μέχρι τῆς κοιλίας του τότε πλαγιάζει ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, γαμίξει τὴν προβοσκίδα του κατ' ἐπανάλησιν, και ρίπτει ἐπιδεξιῶς τὸ ὕδωρ εις ὅσα μέρη τοῦ σώματος ἐξέχουσιν ἀπὸ τὴν ἐπιράνειαν. Ἀφ' οὗ ὁ ἐπιμελητὴς του τὸν καθάριση και τὸν ζύση καθ' ὄλον τὸ ἐπάνω μέρος, τὸν προσταζει να στραφῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὴν, τὸ ὅποιον οὗτος ἀτελεῖ παράραυτα, και ὅταν καθαρῖσθῶσι καλῶς ἀμφότερα τὰ μέρη, ἐξέρχεται τοῦ ποταμοῦ και ἵσταται ὀλίγον ἐπὶ τῆς ὄχθης διὰ να στεγνωσῇ. Ὁ ἐλέφας εἶναι ἐξαιρετικὸς κολυμβητὴς, μολοντί ὁ ὄγκος τοῦ σώματος του εἶναι ὑπερμεγεθής, και κατὰ συνέπειαν εἶναι χρῆσιμώτατος εις τὰς διαβάσεις τῶν ποταμῶν. Ὅταν ἐνασχολῆται εις τοιαύτας ὑπερσεῖας, εἶναι συχνάκις φορτωμένος με δύο τηλεβόλα χωρητικότητος δύο ἢ τριῶν λιτρῶν σφαιρας ἑαστον, ἐκτὸς μεγάλων ποσοτήτων ἀποσκηνῆς και διαφόρων ἀνθρώπων προσητημένων ἐκ τῶν ὄτων και τῆς οὐρᾶς του. Ἐν τῷ δὲ ἦναι τόσον βαρυφορτωμένος, ἐμβαίνει αὐτομάτως εις τὸν ποταμὸν και κολυμβᾷ μέχρι τῆς ἀντικρυ ὄχθης, ἔχων τὴν προβοσκίδα του ὑψωμένην διὰ να εύκόλυνται ἡ ἀναπνοὴ του. Ἀγαπᾷ τὸν οἶνον και τὰ πνευματώδη ποτά. Δεικνύοντες αὐτῷ ἀγγεῖον πλήρες ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ποτά, και ὑποσχόμενοι να τὸν ἀνταμειψῶσι μ' αὐτὸ διὰ τοὺς κόπους του, τὸν παρακινῶσι να βάλῃ εις ἐνέργειαν μεγίστην προσπάθειαν, και να ἐκτελέσῃ τὰς πλέον πολυμύθους ἐργασίας. Μεταχειρίζονται προσετι τὸν ἐλέφαντα εις τὸ να σύρη τὸ κυροβολικὸν στρατοῦ ὑπεράνω τῶν ὄρων, και εις τοιαύτας περιστάσεις ἡ σύνεσις και εὐμάθειά του εἰσὶν ἀξιοθαύμαστοι. Οἱ ἵπποι ἢ οἱ βόες, ὅταν ἔχωσι να σύρωσι τηλεβόλον, μεταχειρίζονται ὄλας των τὰς δυνάμεις, ἔλκοντες αὐτὸ πρὸς τὸ ἀναντες. Ἀλλ' ὁ ἐλέφας ὠθεῖ τὸ ὄπισθεν τοῦ τηλεβόλου με τὸ στήθος του, και εις πᾶσαν ὄθησιν ὑποστηρίζει πρὸς τροχῶς κάτωθεν με τὰ γόνατά του. Φαίνεται ὅτι καταλαμβάνει πᾶν ὅτι δ' ἡσπάρκος ἔτοι ὀδηγὸς σου τῷ λέγει. Ὅταν οὗτος τὴν θέλῃ να ἐκτελέσῃ δύσκολόν τινα ἐργασίαν, τοῦ ἐξήγει τὴν φῶσιν τοῦ ἔργου και ἐκθέτει τὰς αἰτίας, αἱ ὁποῖαι πρέπει να τὸν παρακινήσωσι να ὑπακούσῃ. Ἄν ὁ ἐλέφας δαικνύη δυσαρέσειαν εις τὴν ἐργασίαν, ὁ Κορνάκος τῷ ὑπόσχεται οἶνον, βράχην, ἢ ἄλλο τι τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ, και τότε τὸ ζῶον καταβάλλει τὰς ἐντονωτέρας προσπάθειας του ἀλλ' εἶναι κινδυνώδεγα-

των να παρακλήσῃ οἰανδήποτε ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν ἀπαξ ἔκκαεν εις αὐτόν. Πολλοὶ Κορνάκοι ἐγειναν θύματα τῆς τοιαύτης ἀδιακρισίας. « Εἰς τὴν Δελχάνην, λέγει ὁ Κύριος Βύσσης, ἐλέφας τις ἀπὸ ἐκδικησιν κινούμενος ἐφόνευσε τὸν Κορνάκον του. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἦτις ἐγένετο αὐτόπτης τῆς φοβερᾶς ταύτης σκηνῆς, ἐπῆρε τὰ δύο της τέκνα και τὰ ἔβριψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ μαρτυροῦ ζῶου, λέγουσα, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα μου, θανάτωσον και ἐμὲ και τὰ τέκνα μου. Ὁ ἐλέφας ἀμέσως ἐστάθη, κατεπραῦνθη, και κατανυθῆεις τρόπον τινὰ ἀπὸ ἔλεγχον τοῦ συνειδότος, ἐπῆρε τὸ μεγαλύτερον παιδίον με τὴν προβοσκίδα του, τὸ ἐκάλισεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, τὸ παρεδέθη ὡς Κορνάκον του, και ποτὲ δὲν ἀφινεν ἄλλον ν' ἀναβῇ ἀντ' αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν κινθάνομαν περιεργὰ τινα περιστατικὰ περὶ τῶν ἠθῶν τοῦ ἐν Βερσάλλια ἐλεφάντος. Ὁ ἐλέφας οὗτος λέγουσιν ὅτι ἐγνωρίζεν ὅταν τις ἐπροσπλάκισεν αὐτὴν, και ἐνεθυμῶετο τὴν ὕβριν, ἔως ὅτου εὑρισκεν εύκαρίαν να ἐκδικηθῇ. Ἀνθρωπὸς τις τὸν ἐγλειάζε προσποιούμενος ὅτι ἤθελε να ρίψῃ αἰτία τινὰ εις τὸ στόμα του τὸ ζῶον τῷ ἔδωκε κατὰ συνέπειαν τούτου κτύπον τόσον σφοδρὸν με τὴν προβοσκίδα του, ὥστε ἔπεσε κατὰ γῆς, και συνέτριψε δύο του πλευρᾶς. Ζωγράφος τις ἤθελε να ζωγραφίσῃ τὸ ζῶον εις θέσιν ἀσυνήθιστον με τὴν προβοσκίδα του ὑψωμένην και τὸ στόμα του ἀνοικτόν ὁ ὑπρέτης τοῦ ζωγράφου ἐξέριπτεν ὄπώρας εις τὸ στόμα τοῦ ἐλεφάντος διὰ να τὸν κάμῃ να μὴν εις ταύτην τὴν θέσιν, ἀλλ' ἐν γένει προσεποιεῖτο μόνον ὅτι τὰς ἐξέριπτεν ἢ τοιαύτη διαγωγὴ ἠρέθισε τὸν ἐλέφαντα, και ὡς να ἐγνωρίζεν ὅτι ὁ ζωγράφος ἦτον ἡ αἰτία τοῦ τοιαύτου ἐμπαιγμοῦ, ἀντὶ να τιμωρήσῃ τὸν ὑπρέτην, ἐπελάθετο τοῦ κυρίου του, και ἐξέχεε κατ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του τόσον ποσότητα ὕδατος, ὥστε ἐφθιρε τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐζωγράφιζεν. Ὁ ἐλέφας οὗτος συνήθως μετεχειρίζετο ὀλιγώτερον τὴν δύναμιν παρά τὴν ἀγγίνοισιν. Ἐλυε με μεγάλην εύκολίαν και ἀταράξιαν τὴν πόρπην διπλῆς βυρσίνης ταινίας, με τὴν ὅποιαν ἦτο δεμένη ἡ κνήμη του και μολοντί οἱ ὑπρέται εἶχον περιτυλίξει τὴν πόρπην με μικρὸν σχοινίον, και ἔδεσαν πολλοὺς κόμβους ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ζῶον τοὺς ἔλυσεν ὄλους, χωρὶς να κόψῃ τὴν ταινίαν ἢ τὸ σχοινίον.

Παρετηρήθη ὅτι ὁ ἐλέφας εις τὴν οἰκόβιον κατάστασιν ἀγαπᾷ πολὺ διὰ τὴν ἠπιότητά του, εύμάθειαν και ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν κύριόν του. Ὅταν ἦναι προωρισμένος διὰ τὴν ἄμεισον ὑπερσειαν ἡγεμόνων, αἰσθάνεται τὴν ἀγαθὴν τύχην του, και φυλάττει σοβαρότητα διαγωγῆς ἀνάλογον με τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς θέσεως του. Ἀλλ' ἂν ἐξ ἐναντίας ἀπονεμηθῶσιν εις αὐτόν ὀλιγώτερον ἐντιμοὶ ἐργασίαι, γίνεται μελαγχολικὸς, στενοχωρεῖται, και δεικνύει προφανῶς ὅτι εἶναι τεταπεινωμένος και ἐξουθενημένος. Ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ, τὰ κολακεῖ και

φαίνεται ότι διακρίνει τὴν ἀθωότητα τῶν ἡθῶν των. Οἱ Ὀλλανδοὶ περιηγηταὶ διηγούνται ὅτι, δίδων τις ὄχι ἀρέσκει εἰς τοὺς ἐλέφαντας, εὐκόλως τοὺς ἀποκαθιστᾷ ἡμέρους καὶ ὑποχείριους· εἰσὶ δὲ τὸσον θυμώσοφοι, ὥστε ἐμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ μόνον προτέρημα, τὸ ὁποῖον τοὺς λείπει εἶναι τὸ λαλεῖν. Εἰσὶν ὑπερήφανοι καὶ φιλότιμοι, καὶ τὸσον εὐγνώμονες πρὸς εὐεργεσίαν, ὥστε εἰς σημεῖον σεβασμοῦ κλίνουσι τὴν κεφαλὴν, ὡσὰκι διαβῶσιν ἀπὸ οἰκίας ἔπου ἐφιλοξενήθησαν. Ἀφίνουσι νὰ ὀδηγῶνται καὶ νὰ διατάττωνται ἀπὸ ἑν παιδάριον, ἀλλ' ἀγαπῶσι νὰ ἐπαινῶνται καὶ νὰ θωπεύωνται. Ὅταν ζωγραφῆ ἄγριος τις ἐλέφας, οἱ θηρευταὶ δένουσι τοὺς πόδας του, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν πλησιάζει καὶ τὸν χαιρετᾷ, κάμνει ἀπολογία διότι τὸν ἔδασε, διαμαρτύρεται ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ τὸν βλάψῃ, τὸν λέγει ὅτι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν συχνάκις ἐστερεῖτο τροφῶν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς θέλει ἔχει καλὴν περαιοποίησιν, καὶ ὅτι πᾶσα ὑπόσχεσις πρὸς αὐτὸν θέλει ἐκτελεσθῆαι ἀκριβῶς. Ἡ καταπραῦντικὴ αὐτῆ δημογραφία μόλις τελειοῦται, καὶ ὁ ἐλέφας ἀκολουθεῖ προθύμως τὸν θηρευτὴν. Ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸν ὁμοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ὁ ἐλέφας ἐννοεῖ τὴν διάλεκτον, ἀλλ' ὅτι, καθὼς ὁ κύων, ἔχει ἰσχυρὰν διακριτικὴν αἰσθησίν, διακρίνει τὸ σέβας ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν, τὴν φιλίαν ἀπὸ τὸ μῖσος, καὶ πολλὰ ἄλλα αἰσθηματα, τὰ ὅποια ἐκφράζονται διὰ τῶν ἀνθρωπίνων χειρονομιῶν καὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου. Ἐνεκὰ τοῦτου ὁ ἐλέφας ἡμερόνεται εὐκόλως διὰ τοῦ ἡπίου τρόπου παρὰ διὰ τοῦ δαρμοῦ. « Συχνάκις παρετήρησα, λέγει ὁ Ἐδουάρδος Τέρρυς, ὅτι ὁ ἐλέφας ἐκτελεῖ πολλὰς πράξεις, αἵτινες φαίνονται ὅτι προέρχονται ἀπὸ λογικὸν μᾶλλον παρὰ ἀπὸ ὀρμέμφυτον. Κάμνει ὅτι τὸν διατάξῃ ὁ κύριός του ἂν θέλῃ νὰ φοβήσῃ τινὰ, τρέχει κατ' αὐτοῦ, μ' ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θυμοῦ, καὶ ὅταν πλησιάζῃ, ἴσεται χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ κατ' οὐδέν. Ὅταν ὁ κύριός του θέλῃ νὰ προπηλακίσῃ τινὰ, τὸ λέγει εἰς τὸν ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος ἀμέσως συνάξει μὲ τὴν προβοσκίδα του ὕδωρ καὶ ἵλιν, καὶ τὴν ἐσφενδονίζει κατὰ τοῦ δακτυλοδείχθέντος. Ὁ Μογκύλος φυλάττει τινὰς ἐλέφαντας, αἵτινες χρησιμεύουσιν ἀντὶ δημίων διὰ τοὺς εἰς θάνατον καταδικασθέντας ὅταν ὁ ὀδηγὸς προσταξῇ ἑν ἐκ τῶν ζῶων τούτων νὰ θανατώσῃ ταχίως τὸν κατάδικον, ἐν βροπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ ζῶον τὸν διασχίζει εἰς τεμάχια μὲ τοὺς πόδας του, ἀλλ' ἂν διαταχθῇ νὰ τὸν βξαναίσῃ βραδέως, συντρίβει τὰ ὄστα του ἐν πρὸς ἑν, καὶ τὸν κάμνει νὰ ὑποφέρῃ ποινὴν ἐξ ἴσου ἐπώδυνον ὅσον ἢ τοῦ τροχοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

Ἰπὸ Σ. ΚΑΥΒΑ.

Ἐν Καίρῳ. Μάρτιος 1860.

(Συνέχεια.)

Ἀσύγνωστος ἢ ἀδιακρίσια μου! Κατὰ τὸ προλαβὸν φύλλον ἐκοιμήθην χωρὶς καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστὰς μου. Ἡ ὀργὴ των εἶνε δικαία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιείκεια εἶνε προτέρημα των.—Ἐνθυμούμαι ὅτι ἀπεκοιμήθην ἐντὸς τοῦ λευκοῦφάντου Μπουρνούζιου τοῦ Ὀμερ-Ἰμπνη-Ἄς, καὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Λέγω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι πολλὰ ἴσως ἀπὸ τὰς τρυφεράς μου ἀναγνωστρίας, καὶ μάλιστα τὰς ἐχούσας ἀνάστημα ὡς τὴν κυπάρισσον, ἐξήλευσαν μᾶλλον τὸ Ἀρχικὸν Μπουρνούζιον ἢ τὸν γλυκὺν ὕπνον μου. Τὸ δικαίον εἶνε εὐκόλον ἕκαστος τὸ ἐννοεῖ ἢ εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ εἴπω ὅτι ὁ ἀπληστος καὶ ἀδηράγος συρμὸς ἔσσυρε καὶ τὸ Μπουρνούζιον τοῦτο ἀπὸ τὰς Ἀραβικὰς ἐρήμους καὶ τὸ ἐπέθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν Κυριῶν μας; Τῆ ἀληθεία μεγάλη ἢ ὑπομονὴ αὐτῶν καὶ τῶν βαλαντιῶν! Φορτίον εὐπρόσδεκτον διὰ τὰς πρώτας, νὰ γάγγραινα διὰ τὰ πτωγὰ βαλάντια!

—Πλὴν, Κύριε, καταντᾷς ἀνυπόφορος, ἀκούω τινὰ λέγοντα.

—Τὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐγώ.

—Δὲν ἔχεις ὀλίγην συστολήν...

—Τόσον, ὥστε κοκκινίζω ὅταν ἀστακὸς ἐνίστη.

—Δὲν ἐκθέτουν τοιοῦτοτρόπως τὸ ὠραῖον φύλον...

—Ἴσως διὰ νὰ στολισθῇ ἢ καὶ νὰ γεμίσῃ τὰ ἡμέτερον φύλλον.

—Ἐξοδεύεις σὺ τίποτε διὰ τὰς συζύγους καὶ θυγατέρας τοῦ κόσμου;

—Ὅχι· αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· ἴσως ἀργότερα καθόσον δὲν ἐχειροτονήθην ἀκόμη οὔτε ἀνδρούλης, οὔτε μπαμπάκας.

—Ἡ λυπεῖσαι διὰ τὰ χρήματα, ἀτινα ἐξοδεύει δὲ μὲν καὶ ὁ δέ.

—Ὅφρ! αὐτὸ μὲν διέφυγε· αὐτὴ μόνον δὲν ἐσκέφθην. Ἐκαστος εἶνε κύριος νὰ διαθέσῃ τὸ βαλάντιόν του κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ἀλλὰ τὸ ἐν παρόδῳ κατέστη ἐν διεξόδῳ... Λοιπὸν ὁ Ὀμερ-Ἰμπνη-Ἄς καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς αἱ δύο οὗται προαιώνιοι ὑπάρξεις, ἦσαν αἱ δύο ὕψαται ἰδέαι, αἵτινες ἐπρόφρασαν νὰ ἐξέλθουν τῆς διανοίας μου πρὶν ἢ ὁ Ἰπνος κλείσῃ τὰς αἰσθητικὰς θύρας τοῦ οἰκήματος τοῦ ἐγώ. Ἐξῆλθον, ἀλλ' ἐξῆλθον συγκεχυμέναι· ἐξῆλθον κατὰ τι χωλαίνουσαι, διότι, συναντήθην τυχαίως εἰς τινα πτωχὸν βιβλιοθήκην μετὰ τοῦ ἀξιολόγου Κ. Στράβωνος, ὅστις ἐν ὅλῃ τῇ ἀγαθοσύνῃ του μὲ διεσθεκίωσε, καθ' ἃς ἔσχε ποτὲ πληροφορίας, ὅτι πρῶτος τῆς διώρυγος Καλιτζῆ ὑπῆρξεν ὁ Φαραῶ.

Σέσωστρις, ζήσας πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. (α) — Εὐχαρίστησα ὀπωσδήποτε τὸν Γεωγράφον μας καὶ ἤμην ἐν τῷ ἀπίρχεσθαι, ὅτε μικρὸν περαιτέρω εἶδον ἐν τινι γωνίᾳ τὸν πτωχὸν Διόδωρον τὸν Σικελιώτην κατασκουισμένον καὶ σχεδὸν ἀγνώριστον.

—Καλὲ, τί κατάστασις εἶνε αὐτῆ; ἀνέκραξα.

—Αἴ! ξένε μου, ἀπεκρίθη, ὅταν ἔχωμεν τὴν τύχην νὰ ἐμπίπτωμεν μετὰ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, οἵτινες οὔτε καλὴν ἡμέραν ποτὲ μᾶς λέγουν, καὶ εἶτι χειρότερα μᾶς πρέπουσι...

—Ὡ ποῦ νὰ τοὺς κάθουσι αἱ φλόγες τῆς συμπατριωτικῆς σὰς Αἴτινης! —Καὶ συγχρόνως ἔσσυρα τὴ μανδηλιὸν μου καὶ ἐξεσκόνισα ὅσον ἠδυνάμην τὸν ταλαίπωρον Ἱστορικόν. Μετὰ τοῦτο δὲ ἐνόμισα ὅτι ἦτο κατάλληλος ὥρα νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ, ἐὰν ἐγνώριζε, τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἡμῶν γνώσεις του.

—Ναί, μοὶ εἶπε τὴν διώρυγα ταύτην κατασκεύασε Νεκὼς ὁ υἱὸς τοῦ Ψαμμητέχου ἀρχίζει δὲ ἀπὸ τὸ Πηλουσιακὸν στόμα καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν παρὰ τὴν Ἀρσινόην (β) πόλιν (γ).

—Ὡ! σὰς ὑπερευχαριστῶ, φίλτατέ μοι Διόδωρε· δὲν ἤξεύρετε πόσον μὲ ὑπεχρεώσατε! Καὶ δὲν ἀμφισβῆλω ὅτι θα μὲ ἐπιτρέψετε νὰ ἔρχομαι ἐνίστη νὰ σὰς βλέπω· εἶνε μερίστη πρὸς ἐμὲ χάρις. Ὁ! διόλου δὲν ἀμφισβῆλω· εἶσθε αὐτόχρημα ἢ εὐγένεια....

Ὅτω λοιπὸν, ὁ Διόδωρος μᾶς εἶπε τὴν γνώμην του, καὶ ὁ Στράβων ἐξέφρασε τὴν ἰδικὴν του· ἀλλὰ δὲν συνάδουσιν ὑπομονὴ! Νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ τοὺς συμβιβάσωμεν; ὦ! εἶνε ἀδύνατον· εἶνε ἀμφοτέροι ἰσχυρογνώμονες, καὶ ὁ γέγραπται γέγραπται.

Ἐν γένει λοιπὸν τὸ Καλιτζῆ διωρύχθη ὑπὸ τῶν Φαραῶ Βασιλέων, οἵτινες ἐντελῶς δὲν ἀπεπεράτωσαν τὸ ἔργον τοῦτο, πεισθέντες ὅτι ἡ Ἐρυθρὰ ὑπέκειται πόδας τινὰς τοῦ ἐδάφους τῆς Αἰγύπτου, καὶ φοβηθέντες μήποτ' ἐκ τούτου τὰ θαλάσσια ὕδατα κατακλύσωσι τὴν χώραν, καὶ ἀντὶ ὠφελείας γίνωσι βλάβης παραίτια. Ἐτελείωσε δὲ τὴν διώρυγα ταύτην Πτολεμαῖος ὁ δεῦτερος κατασκευάσας ἐντεχνόν τι διάφραγμα κατὰ τὰς ἐκβολὰς πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένου δυστυχήματος. Ὁ Ἀδριανὸς ἐμήκυνε ταύτην τὴν προϋπάρχουσαν, διωρύχας μέχρι τῆς Αἰγυπτιακῆς Βαβυλωνος (τὸ νῦν Παλαιὸν Καίρον), ἀνωθεν τοῦ Δέλτα. Βαθυμῆδον δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἢ διωρύχῃ αὐτὴν καταχώθη ὑπὸ τῆς ἀμμου, καὶ σήμερον ὑπάρχει μέρος τι αὐτῆς, ὅπερ ἐξεκλήθηεν ὁ Ὀμερ-Ἰμπνη-Ἄς, ἀργύρεον ἀπὸ τοῦ Παλαιοῦ Καίρου καὶ ἀπολήγον εἰς τελευτωδεῖς τόπους, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ Καλιτζῆ Ἄμερ λιλ-Μουμινῖν, τὸ διεσχόμενον διὰ τῆς Πρωτευούσης τῆς Αἰγύπτου.

Ἀχθιάσατε, τὸ ὑποπτεύομαι· διὰ τούτου καὶ ἐγώ

(α) Στράβ. Γεωγρ. Κ. 19 § 25. (β) Τὸ νῦν Σουίξ. (γ) Διοδ. Σικελ. Βιβλ. Πρώτ. §. 93.

πῶς τοῦ νὰ ἐρευνησῶ ἄλλο τι ἐν αὐτῷ καθ' ὅσον μάλιστα εἶνε ἡδὴ ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ Καλιτζῆ ἐστερημένον ὕδατος ἐκφέρει δυσώδεις ἀποφορὰς, καὶ ἡ εὐαισθησία τῆς μήτῃς μου καὶ τῆς μήτῃς σας δὲν τὰς ἀνέχεται. Πόσον ἐστενοχωρήθητε· καὶ πρῶ πάντων αἱ ἀναγνώστριά μας, αἵτινες ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον συνεπιζῶσι νὰ φορεῖν τὸν κομὸν τῶν πᾶσαν ἡμέραν, ὦραν καὶ στιγμὴν. Ἄν ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Στράβων εἶχον συγγραφὴν τινα περὶ τοῦ ση-θοδέσμου (corsel), περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς του, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ φορεῖν αὐτὸν, περὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ σφιγγεσθαι, καὶ τῶν ἐκ τούτου ἀποτελεσμάτων ὡς λ. χ. πόσοι βαθμοὶ σφιγγίματος ἐπιφέρουν ἐμετὸν, πόσοι λιποθυμίαν καὶ πόσοι τὴν φθίσην, ὦ! τότε λέγομεν ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα· ἢ ἀνάγνωσις αὐτῶν θὰ ἦτον ἂν ἔχει εὐάρεστος, τοῦλάχιστον ὠφέλιμος εἰς τὰς Κυρίας καὶ εὐληπτος εἰς πᾶσας πᾶσαι τάξεις· διότι, καθὼς πολλὰ ἄλλα οὕτω καὶ ὁ corsel κατήντησε κοινότατος καὶ ἀπὸ τοῦ πολυτελεῖς καλλυνητήριου τῆς ἀριστοκρατικῆς Αἰσποίνης περιήλθεν εἰς τὸ κοινὸν ἡμιέρον λογιστήριον τῆς πικτοπώλιδος, ἐνθα ἴσως, ἐκτελεῖ καὶ χρεὴ κοινίας διὰ τὸ μαρὸ τιμ.

Καὶ τίς πταίει; ἐγὼ τοῦλάχιστον ὄχι.... Συγγνώμην... τὴν θύραν κτυποῦν.

—Entrez τὸ εἶπα πλέον, τί νὰ γείνη....

Ἡ θύρα ὅμως ἤνοιξε πρὶν ἢ ἐγὼ ἐκφωνήσω τὸ εἰσελθε, καὶ ἰδοὺ ὁ Ἀμπτοῦλ-Κερίμ μὲ τὴν ταρμπούκκ εἰς τὰς χεῖρας.

—Ὡ π' ἀνάθεμά σε! σὺ εἶσαι Ἀμπτοῦλ;

—Νομίζω, Καθάγγα. —Καὶ πῶς Διάβολος σ' ἔμαθε τοὺς καλοὺς αὐτοῦς τρόπους; —Σὺ ὁ ἴδιος.

—Ἐγὼ! ποῦ καὶ πότε; —Χθὲς ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τοῦ Κ... ἐστάθης εἰς τὴν θύραν, ἐκτόπισας, μία φωνὴ ἀκούσθη ἔσωθεν καὶ εἰσελήθης. Τὸ αὐτὸ ἔκαμα καὶ ἐγὼ σήμερον, διότι ἐνόμισα ὅτι κάτι καλὸν θὰ ὑπάρχῃ εἰς τοῦτο.

—Ναί, Ἀμπτοῦλ, εἶνε τῷ ὄντι καλόν· ἀλλ' ὅπως σὺ τὸ ἔκαμες εἶνε ἄτοπον, διότι εἰσελήθης πρὶν ἀκούσῃς τὴν φωνήν.

—Εἶμαι ἀνυπόμονος, Καθάγγα, καὶ τοῦτο εἶνε ἐλαττωμά μου.

—Καὶ τίς, Ἀμπτοῦλ, δὲν ἔχει τὴν ἀνθοδέσμη των ἐλαττωμάτων του! Καὶ τὸ περιέρχον ὅτι ὅλοι μυριζόμεθα τὰς ζένας καὶ οὐδέποτε ἢ σπανίως τὰς ἐδικὰς μας.

—Ὡστε δὲν ἐλαττοῦται τοιοῦτοτρόπως ἢ ἀποφορᾷ των....

—Ἐννοεῖται, Ἀμπτοῦλ. Ἐγὼ ὅμως σὺ διδοῦ τὴν ἄδειαν, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὲν λέγῃς πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεις εἰς ἐμὲ ἐλαττωματικόν.

—Νὰ σεφεθῶ.

—Διατί, Ἀμπτοῦλ; —Διότι σεφεθῶκα.

—Φοβείσαι;

Βέβαια.

—Δὲν σε ἐννοῶ.

—Γιὰ! Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὁ Κύριός μου εἶνε

έξυπτος' αλλά βλέπω ότι είσθε κοιμισμένοι με άνοικτους τους όφθαλμούς και τὰ όττ.

— Εξήγησου.

— Είς δύο λέξεις. Η βάρη πρό πολλού ήδη διάγει εν ειρήνη, μακράν του θορύβου και του κρότου' και αν την εκλέξτε δια ταραμπουκά σου, κα κώς εκκέφθη, διότι καθ' ε; έχω αξιοπίστους πληροφορίας εκ πέρας, είνε ακκατάλληλος δια τόν άρμονικόν ρυθμόν τών γρόνθων σου.

— Μη φοβόσαι, Άμπτούλ, και δέν θα έχω γύταξ.

— Τόσον τό χειρότερον! Θά ταίξ παλλίτε άτάκτως, και αλόιμονον εις τὰ κοκκαλα του' Αραβικού κλειδοκουμβάλου μου.

— Αλλά πώς με θεωρείς, Άμπτούλ;

— Χαβάγχα, δέν είσαι ξένος;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν γνωρίζεις ότι εκτός του μίσους και τής άποτροφής, τήν όποιαν έχουν οι ξένοι προς τους είνους του τόπου άπεσάρισαν φαίνεται να καταργάσωσι και τὰ ακατέργαστα δέρματα τών δειτέρων' βιομηχανία χωρίς ύφελος.

— Αναγκαία ύμεις' διότι οι πτωχοί ούτοι διάβολοι οι όμοιοί σου είνε μογθηροί, κακορροϊζικοί, φιλοχρήματοι, φιλόργυροι, κλέπται' τό τελευταίον δέ τουτό είνε τόσον ανεπτυγμένον και κοινόν, ώστε θεωρείται σχεδόν ως τό κυριώτερον χαρακτηριστικόν τής φυλής σας. Ο ύπνέτης όσον δήποτε μισθόν ή περιποιήσεις και αν λάβη έχει τό κλοπιμαίον εισόδημά του' ή ύπνέτρια ζώνει τὰ τραπέζομάνδρα εις τήν μέσην τας, ή ίπποκόμος θέτει υπό ποινήν τὰ δυσταγή ζώα δίδων τό ήμισυ τής καθημερινής των τροφής, και κλέπτων υπό τήν γλώσσάν του τό έλαιον του νυκτερινού των λύχνου. Αλόιμονον δέ αν εμπέση τις εις τας χείρας του ναύτου, του χωρικού, του όνηλάτου, του εμπόρου και τρις αλόιμονον αν άγνοή τήν γλώσσαν αυτών. Είπε και σύ, Άμπτούλ, δέν είνε όλοι κλέπται;

— Δέν λέγω όχι' αλλά τουτό ως μη σου φανη παράδοξον' οι όμοιοί μου δέν θεωρούν ποσώς κακόν τό να κλέπτουν τους άπίστους.

— Και ίσως είνε ενδειξίς ζήλου προς τήν θρησκείαν των και άποτροφής προς τας άλλας' και πιθανώς πιστεύουν ότι τό αντίτιμον τών εν τή γή κλαπέτων θα ήνε Ουδύί τις εν τώ Παραδείσω.

— Τέλος πάντων, Άμπτούλ, πλησίον μου δέν έχεις να φοβέσθης τίποτε. Έσο φρόνιμος και προσεκτικός.

— Φρονιμώτατος και προσεκτικώτατος. Πλην τὰ ελαττώματά σου φρόντισε να τὰ ανακαλύψης μόνος σου' διότι εσον καλός και αν ήσαι πάντοτε ύπαρχει κίνδυνος. Και ενθυμούμαι ότι Σέχας του χωριού μου πρό χρόνων αναγινώσκων αρχαίον τινα συγγραφέα μας μεταξύ τών άλλων μας εξήγησε και τουτό, « *Μοτέ μη λέγης προς τους φίλους σου τὰ ελαττώματά αυτών, αν θέλεις να μη συνετριαιεν τὰ μοιρά των.* » Και επειδή δέν είμαι φίλος σας άλλ' ύπνέτης σας ή συνετριά θα βρέθη εις τήν εάχην μου.

Έσκέφθη ότι είχε δικαίον κατά τι ό Άραφ. Σήμερον πρό πάντων ή λεγομένη άβροφροσύνη καλύπτει τήν ειλικρίναιαν.

— Σύ δέ, Άμπτούλ, γνωρίζεις να αναγινώσκης Αραβικά;

— Γνωρίζω, Κύρις' άλλ' εστις με άκούει πρέπει να έχη μεγάλην ύπομονήν.

— Ενωσις τους αρχαίους συγγραφείς Αραβας;

— Σ τὰ δέκα πέντα.

— Πώς τουτό;

— Διότι ή διδασκαλός μου είχε μανίαν με τόν φάλαγγά του' ήτον ικανός να διέλθη ύλην τήν ήμέραν λών και δένων εις αυτόν τους πόδας των μαθητών του' πρό πάντων δέ τους εδικοός μου, διότι είχαν τήν τύχην να ήνε οι μάλλον ευτραφέστεροι και οι ήτον λασπομεινοι των άλλων. Έπαυσα λοιπόν. Ο διδασκαλός μου δέν ελυπήθη τόσον δια τουτό, εσον διότι ή φάλαγγας αυτου εστέρηθη τους καλιτέρας πόδας.

— Πτωχέ Άμπτούλ!

— Ητον εις Σέχας εις τό χωριόν μας αρκετά διαβασμένος και γνώριμός μου' εις τουτον εσύχναζα δια τινα καιρόν μετά ταύτα, και έμαθα κάτι τι. Μεταξύ άλλων πολλών βιβλίων ενθυμούμαι ότι μου είχε δώσει και τόν Άμπτ-ιλ-Λατίφ, τόν όποιον ευχαριστούμην πολύ να αναγινώσκω.

— Τόν Άμπτ-ιλ-Λατίφ;

— Μάλιστα.

— Και ενθυμείσαι τίποτε από αυτόν τόν συγγραφέα;

— Ολίγα πράγματα' διότι ή μητέρα μου παρπονείτο πάντοτε ότι άλλα παιδιά μικρότερα από εμέ εκέρδιζαν πάντα ή εξ γρόσια τήν ήμέραν, ενώ εγώ εξώδεκα τόσα και περισσότερα' ώστε ή φιλοτιμία με ήνάγκασε να παραιτήσω τόν Άμπτ-ιλ-Λατίφ και να παρακολουθώ τόν ύπομισθούμενον όνεν μου εως ότου ετελείωσε.

— Κρίμα! Ηξέρεις τουλάχιστον που δύναται τις να εβρη αυτ' τό βιβλίον;

— Αυτό μόνον δέν γνωρίζω, Χαβάγχα' διότι Αραβικά βιβλία ούδέποτε ειδον εις τὰ λογιστήρια τών παντοπολείων.

— Και ή Σέχας που εβρεν αυτό;

— Φαίνεται να ήναι προπατορική του κληρονομία' και είμαι βέβαιος ότι θα διασωθη επί πολλούς αιώνας εν και οι απόγονοι αυτου προφυλάξωσι τό βιβλίον τουτό ως εκείνος' διότι εν τέταρτον παρήχρηστο σχεδόν μέχρις ότου τό εκτυλίξη και τό εκέκλη από τας διαφόρους θέκας του.

Έμεινα ελίγας στιγμάς σκεπτόμενος χωρίς να απευθίνω άλλην ερώτησιν. Εκείνος δέ νομίσας ότι αν περιττός πλησίον μου, εμακρόνθη μικρόν, εθεσεν υπό μάλης τήν ταραμπουκά του και κτυπήσας αυτήν ελαφρά εψαλε με φωνήν ταπεινήν και λαρυγχιμόν παρατεταμένον τό διαβόχτον

Νύκτα, ώ Νύκτα.

Ο Άμπτούλ ήτον νέος 26 εως 27 ετών' αυτε ευμορφος ούτε άσχημος, ούτε ύψηλός ούτε κακός,

ούτε ευφυής ούτε κουτός, ούτε μαύρος ούτε λευκός, ούτε ενδυμένος ούτε γυμνός' είχε τό γέσειον άραιόν, τους πόδας ανυποδήτους, τήν κεφαλήν καλω; σαρκωμένην' εγνώριζε κάλλιστα τας άπειρους ελικοσιδείς στενωπούς του Καίρου και τὰ σμήνη τών όνηλατών κατ' όνομα.

— Γίξ' Άμπτούλ-Κερίμ.

— Νάμ. (όρίστε).

— Ποίον, και που κείται τό χωριόν σου;

— Τό Μπαδρεσιν, και τέσσαρας ώρας μεσημβρινώτερα, επί τής δυτικής όχθης του Νείλου. Είνε δυνατόν να μη γνωρίζης τό Μπαδρεσιν;

— Δυνατώτατον' διότι δέν έχω τήν ελαχίστην περιέργειαν δια τὰ έθλια χωριά τής Αιγύπτου.

— Αθλια χωριά! κολακευτική ή φράσις' πλην μάθε ότι τὰ έθλια αυτὰ χωριά τα επισκέπτονται οι μεγαλύτεροι διαβασμένοι σας' και μάθε συγχρόνως ότι τό μικρόν αυτό Μπαδρεσιν τό εξεκόλαψαν τὰ έρσιπια του Μάστ-ιλ-Καδίμ.

Και Μάστ-ιλ-Καδίμ ενομάζει ή Άραφ τήν αρχαίαν Μέρφιδά.

— Όχι δά!... Καλέ τώ μουρίζεις αρχαιολογίας!...

— Τόσον ώστε αν θελήσης να μου τιθής περισσότερον φοβούμαι μήπως μείνης με τους ράβωνας άνοικτους. Αυτό τό ευαθα ή τό ποδάρι όταν εξη τό *Μιγούλωτο* όνάριόν μου, τό όποιον πολλάκις έφερα προς τὰ μέρη εκείνα δυσβάστακτα φορτία Ευρωπαίων.

— Και είπες ότι απέχει τέσσαρας ώρας από εδω τό χωριόν σου;

— Δι' εμέ τέσσαρας, δια σε ίσως πέντε.

— Ίσως ήμπορούμεν να τό επισκεφθώμεν ήμέραν τινά;

— Είς τήν στιγμήν, αν θέλεις' πηγαίνω να φωνάξω δυώ ζηνάταξ.

— Ε! όχι δά! δέν είνε ανάγκη. Προς τί ή τόση προθυμία σου;

— Δι' α να θαυμάσης αυτό μιν ώραν αρχήτερα.

— Και ή Άραφ κατέπνιξε στεναγμόν.

— Ενωώ, Άμπτούλ, εννοώ' εγώ να θαυμάσω τό χωριόν σου, και σύ καμιά χωριατοπούλα, ή όποις σου είνε πολυτετοτέρα όλων τών αρχαιολογικών θησαυρών του Μπαδρεσιν και τής Αιγύπτου αυτής.

Ο Άμπτούλ με θεώρησεν επί τινας στιγμάς εν σιωπή, και ειτα βίψας κάτω τους όφθαλμούς,

— Σωστά, Χαβάγχα, υπέλαθε, τό εβρες και εγώ δέν τό κρίπτω' ή καρδιά μου κορυφαιγεται, και τό γνωρίζει πολύ καλά ή άγαπητή μου Μαχμπούμπα εις τό Μπαδρεσιν. Αλλά τουτό νομίζω, δέν σε εμποδίζει από του να με έχης πλησίον σου.

— Ω διόλου, Άμπτούλ.

— Μάλιστα δέ τώρα έχω ελπίδας ότι θα μου αυξήσης τόν μισθόν.

— Και διατί;

— Διότι ή Μαχμπούμπα μοι είπεν ότι δέν δύναται να αντισταθη πλέον εις τήν θέλκον του πατρός της, οστις θελει να τήν νυμφεύσ με ένα πλου-

σιώτερον από εμέ, δηλ. έχοντα ελίγα χρήματα ενώ εγώ δέν έχω αυτε τό ενοίκιον δια τὰ γαμβριάτικα φορέματα.

— Τι σημαίνει τουτό Άμπτούλ;

— Σημαίνει ότι οι πλείστοι από τους νυμφευόμενους δέν έχουν περισσότεραν των εκατόν ή διακοσίων γροσίων περιουσίαν, ήτις επαρκεί δια τὰ έξοδα του γάμου. Πολλάκις δέ νυμφεύονται δυώ ή τρεις όμου και τότε τα έξοδα είνε ελιγώτερα δι' ένα έκαστον. Τήν ήμέραν λοιπόν του γάμου των φορούσιν ενδύματα ύπ' ενοίκιον δια τήν οικονομίαν.

— Και ή νύμφη τί φέρει εις τόν γαμβρόν;

— Τήν αγάπην της, τήν βροήν των όφρυδιών και τήν σκόνιν δια τους όφθαλμούς της.

— Τι ευτυχία!...

— Διατί, Κύρις;

— Διότι παρατηρώ ότι οι γαμβροί μεταξύ σας δέν είνε διόλου απαιτητικοί, ενώ οι εδικοί μας τό εναντίον. Ο γάμος παρ' ήμιν, Άμπτούλ, είνε εμπορική τις επιχείρησις, τής όποιας ή εκκαθάρισις καθαρίζει τό βαλάντιον του πατρός της νύμφης.

» — Όχι, λέγει παρ' ήμιν ο κουσός, « δέν παίρνω τήν κόρην σου, αν δέν μοι δώσης τόσα' διαφορετικά έξοδα τας σχέσεις μας χωρίς σαπούρι. »

» — Ούτε λεπτό να μη λείψη » φωνάζει ή κρωπώλης' και αν δυστυχώς ύπολείπεται ασήμαντός τις ποσότης ή γάμος διαλύεται.

» — Ω! πόσον είμαι ευτυχής πλησίον σου! » λέγει ή βράπτις προς τήν μνηστήν του « τό φαλιδιόν μου και τήν βελόνην μου, τὰ όποια είνε ή ύπαρξις μου, τὰ θέτω ύποπόδιον των ποδών σου! » Και προς τόν πατέρα αυτής, « Προσέξατε, Κύρις, εντός δεκαπέντε ήμερών, αν εξοικονομήσητε όσα σας εζήτησα καλω, άλλως τό κρίμα ή τό λαϊμό σας, διότι εγώ εκ μέρους μου, *έξηλώτω έκείνη* τό όποιον *έρραφα.* »

» — Αγάπη μου! » εκφράζεται ή παντοπώλης, « τὰ μάτια σου είνε σαν δυώ ελαιαις σαλωνάτικαις του βαρελιού, μαύρα, μαύρα' τὰ χείλη σου! ω μούντζαις να έχουν ή πιπεριαίς, τας όποιας έχω εις τό παντοπωλείον. Τι επιθυμείς; τί θέλεις; » Και εν τούτοις εις τας διαπραγματεύσεις του γάμου, « λυπούμαι » λέγει εις τόν πατέρα της νύμφης, « έχω ανάγκην να αυξήσω του παντοπωλείου μου τήν διάμετρον, χρειάζομαι ακτινας περισσότερας. Θα εβρετε ύμωσ άλλον... »

» — Όλοι μοι λέγουν ότι είνε καλή, είνε ευγενής τους τρόπους' » σκέπτεται ή έμπορος' « δέν έχει τας ερωτοτροπίας της εποχής μας... αλλά τί διάβολο! αν δέν αυξήση τις τὰ κεφάλαιά του δια του γάμου κατά τό τρίτον τουλάχιστον, τότε τί γάμος είνε αυτός;... ως λείψη. — Κύρις, σας ευχαριστώ, λέγει προς τόν μέλλοντα πνυθρόν του, διότι με θεωρήσατε ικανόν να καταστήσω ευτυχή τήν κόρην σας, και να συνδέσω τήν Τύχην μου

μετά της Τύχης της και την ζωή μου μετά της ζωής της, και τα κεφάλαιά μου μετά των κεφαλαίων της... 'Αλλά δεν είμαι εις καιρόν άκόμη... ή ηλικία μου τό επιτρέπει να μένω άκόμη άγαμος... μόλις προχθές άνέτειλεν ό δεξιός φρονιμής μου.»

Και τό πρόσωπον αύτου προδίδει ότι πρό πολυ έδυσαν και οι δυό.

» — Σάς είδα, Κυρία, και όλον μου τό νευρικόν σύστημα έταράχθη » λέγει ό 'Ασκληπιάδης « αύ- τές τās ήμέρας, ένόμιζα ότι έπασχα από φρικτήν μελαγχολίαν, άλλ' ένόησα, άργά όμως, ότι σείς μου έπροξενήσατε αυτό τό κακόν. » Και ή άθώα νεάνις νομίζουσα ότι άληθώς πάσχει ό τούς πά- σχόντας ένίοτε απαλλάττων από τά βάσανα του κόσμου, καταβιάζει τούς όφθαλμούς της έρυθρι- ώσα. — «Και ό πατήρ σας; » — « Μέσα, όριστε. » — « Καλώς όριστες, ιατρέ. » — «Οιπόν τί άπε- ροσίσατε; » — « Σάς είπα, δεν έχω πρισσότερα. » — 'Αλλά συλλογισθήτε, είμεθα υποκείμενοι, ό μη γέ- νοιτο, εις περιπνευμονίας, εις πλευρίτιδας, εις βρυ- ματισμούς, εις άρθρίτιδας, εις τύφους, εις καρτί- νους... » — και εις έκταπόδια « — » Άσταιεύσεθε παρακαίρω. » — « Ερωτήσατε τās γυναίκας. » — « Έστώ όλα ταύτα επιβαρύνουν την βίην μας, έν- δεχόμενοι να πάθωμεν, ή έγω ή ή κόρη σας; χρε- αζόνται έξοδα, και άν δεν έχωμεν τί γινόμεθα; » — « Εάν ένγνώριζα ότι θα πάθετε όλα αυτά δεν σας έδιδα την κόρη μου. » — « Και άν τά πάθη ή κόρη σας; » — « Μή την πάρετε; » — « Ασιπόν δεν προσθέ- τετε τίποτε; » — « Δεν έχω, ιατρέ, σας όρκίζο- ζομαι. » — « Αιπομαι κατάκαρδα. » — « Και έγω καταπνεύματα. »

» — Είσαι ώραία ως ή Κύπρις και σώφρων ως ή Πηνελόπη! » λέγει ό Διδάσκαλος πρός την μέλ- λουσαν μηστήν του. « Θα ζήσωμεν εύτυχεις! Θα σχηματίσωμεν μίαν συζύγιαν χωρίς άνωμαλίαν. Θα σου έξηγώ τον Όμηρον διά να έννοήσης τί έστι ποιήσις και ποιητής. Θα σε καταστήσω άλλην Σαπφώ. Θα σε μάθω να έξηγής ο τά στραβά τον Στράβωνα. » Και μετά τās διδασκαλικής τυφροβό- τητος ταύτας διαβεβαιώσεως, ό Διδάσκαλος συνω- φρωμένος λέγει πρός τον μέλλοντα πενθερόν του, — « Ησών των άρειών ήγεμών έστιν ή διάκρισις μου τά υπεσχέθης, πρέπει να μου τά δώσης ή κόρη σου μετ' έλιγόν καιρόν μου γεμίζει τό σπῆτι παιδιά έπειτα; ή άγαπας μέχρι τέλους να οδηγήσω και τον Στράβωνα εις τό δημοπρατήριον διά να πάρη τον άίρα του; »

— Περτέργα πράγματα, Καθάγγα!

— Ό πολύ! Και οι τοιοῦτοι άνθρωποι, 'Αμ- πτούλ, οι επίζητούντες χρήματα μάλλον ή συζύ- γους, ή μένουσ μέχρι τέλους άγαμοι ή νυμφεύον- ται μόνον τά χρηματοδέματα. Ό ευγενής άλλά και φυσικώς έκείνος νεανίσκος, όστις έπιδαφιλείει τās φιλοφρονήσεις και τās έρωτιδίουσ φράσεις του εις την τριακοντούτιδα παρθένον εινα άφωσιωμένος ψυχῆς τε και σώματι εις τό βαλάντιον ή εις τό ά- τομον αύτης; και άν επιτευχθῆ ό γάμος, ή μετα-

ξύ των συμβίωσι; θα στελισθῆ και από τινά άνέκ- δοτα.

Ό κεκτημένος περιουσίαν και νυμφευόμενος πολλῶ πλουσιωτέραν έκυτου και σεβασμιωτέραν ένταυτῶ διά την ηλικίαν, δεν εινα άπιλλαγμένος κατά τά χρονικά της ζωής του και γελοιογραφιών τινων.

Ό κεκτημένος περιουσίαν, άλλ' άργυρότερον έχων τό κάρηρον, και νυμφευόμενος νεάνιδα έ- χουσαν την ηλικίαν του με προνομιαστήν τρία, όυτος κατά τον Καζαμίαν υποκείται ως επί τό πλείστον υπό την επίβραήν του έτέρου των Τρο- πικών.

'Αλλ' ό 'Αμπτούλ είχε μέν προσηλωμένον τό βλέμμα επ' έμού, άλλ' έφαινετο ότι δεν ήκουεν έρέμβάζεν ό πτωχός ίσως εύρίσκετο παρά τη Μαχμπούμπα του.

— 'Αμπτούλ. Ό 'Αραψ άνένιψε.

— Έσκεπτόμην έκείνην την όποιαν ήδη γνωρί- ζεις; έφανταζόμην ότι επήγαιεν εις τό λουτρόν έγω την παρηκολούθουν από στιγμήν εις στιγμήν έστρεφε την κεφαλήν και με έβλεπε' άχ! οι όφθαλ- μοί της...

— Ναί! και έλεγες ότι πηχίνουσ πολλοί φράγ- κοι εις τό Μπεδρεσί; »

— Μάλιστα... οι όφθαλμοί της έλαμπαν ως της Ταξέλας, τό άνάστημά της...

— 'Ωραϊον... και τί αξιοπερίεργα υπάρχουν εις τό Μπεδρεσί; »

— Η Μαχμπούμπα μου, της όποιās τό άνάστη- μα εινα κομψότερον από τό της Νούρ-Σαμπάχ' ήτον και αύτή...

— Δεν άμφιβάλλω! άλλά...

— Διόλου! εινα σοί λέγω...

— 'Αλλά δεν παρετήρησε; έκεί ποῦ...

— Παρετήρησα και έξίτασα.

— Και τί είδες; »

— Είδα ότι ήτον εύλογιστότερον τό σώμα της Νούρ-Σαμπάχ' και όταν έχόρευε...

— 'Αμπτούλ-Κερίμ, κατήνητες άνυπόφορος; δεν έννοεις ότι δεν έχω διαθέσει να μάθω τās χά- ριτας της Μαχμπούμπας σου; »

— Και μολοντούτο εινα καλή.. έμουρμούρισεσ ό 'Αραψ.

— Έγω σε έρωτώ εάν είδες κανέν άρχαϊον πράγμα εις τό Μπεδρεσί.

— Δεν είδα, Καθάγγα! και έπειτα δεν έφρόντι- ζα και πολύ πολύ διά τά άρχαϊα, διότι είχα ανάγκη να μάθω τά νεώτερα του χωριού μου.

Έξάπαντος ή πρός τό Μπεδρεσίον έκδρομή μου εινα αναγκαία! άλλά πριν πρέπει να έπισκεφθώ τον άγαπητόν μου Διδάωρον. Είμαι βέβαιος ότι έχει να μου είπη πολλά περι Μέμφιδος! εινα καλός ιστορικός και πολύ μετρίωφρον.

Η συνδιάλεξις μετά του 'Αμπτούλ μοι έπροξέ- νησε δυσθυμίαν; δεν έχω ώρισμένον τι κέντρον των σκέψεών μου! αι τροχίαι των ιδεών μου έμοιάζου-

σι τās άτάκτους και άτελειτήτους τροχίαι των Κομητών.

Έγείρημαι! διασκελίζω κατά μήκος και πλατός τό δωμάτιόν μου.

Ό ήλιος εινα περι τό τέμα της έδοῦ αύτου, διά δέ του παραθύρου άκτινες παρισδύονται έρι- ζοντίως καθιστώσι φωτεινότερα τά περι έμέ. Αί άκτινες εισερχόμεναι πίπτουν επί της κορυμμένης κιθάρας μου, ήν θεωρώ επί τινά δευτερόλεπτα, ως να μήν την είδον άλλοτε. Μυρίαί ιδέαι κατά την στιγμήν ταύτην διεσθούσαι έπεσκότισαν την διά- νοιάν μου. Και των ιδιων τά νερα ταύτα εινα ζο- φεραι της καρδιάς μου αναθυμιάσεις.

Αιμαθάνω μηχανικώς την κιθάραν μου, και εις τό πρώτον προανάκρουσμα ό 'Αμπτούλ-Κερίμ ή- γέρθη όθεν έλαθην και κατέφερον επί της ταρμ- πούκας του τέσσαρα τρομαρά κτυπήματα, άτινα με άποσπώσιν από τās σκέψεις μου.

— Ητύχασε, καλέ μου 'Αμπτούλ! τά όργανά μας δεν συμφωνούν τίσιν πολύ, και προσέτι ίσως ταραζώσιν οι τυμπανισμοί σου τά ακουστικά τύμ- πανα των ευαισθητών άναγνωστριών μας. Κάθισε, και άν θέλης δύνασαι να ψάλης μετά ταύτα.

Ό 'Αμπτούλ έστρώθη χαμαί, ήναψε την κα- πνοσύριγγά του και με ήκουσ ψάλλοντα τό έξῆς.

(Επεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΨΗΣ.

* Εάν μη είδω την δύναμιν της φωνῆς, έσομαι τῶ λαλούντι * βαρβαρος; και έ λαλώ, εν έμοι βαρβαρος. * Α'. πρὸς Κορινθ. β'. 11.

Έυμετρος ή πεζός λόγος συνταχθείς κανονικῶς, Οϊανδήποτ' έχη όλν, έστι προαγωγικός, Είς βελτίωσιν της γλώσσας συμβαλλόμενος πολύ, και εμπνέων τοίς λογίοις άμιλλαν κοινωζελῆ. Βέβαιον δέ ότι, έπου τάξις και κανονισμός, Γίνεται και πλείοτέρα πρόδος και φωτισμός. Τάξις μέν έστι τό σύμπαν, τάξις δέ οι φυσικοί Νόμοι, τέχναι, έπιστήμαι και ζωή κοινωνική. 'Ιδιον δ' άφρόνων μόνον τό μη τάξιν άγαπῆν 'Οθεν και 'Αριστοτέλης τάξιν έλεγε τό πάν. Κατεφθείροντο δέ πάντα και άπώλλαντο κκώς, Εί μη διατήρη ταύτα θεία τάξις άρχικώς. 'Αν ή τάξις του 'Ηλίου ή των Πλανητων φθαρῆ, Πῶσα ή δημιουργία απολείτ' εν άκαρεί. Οίκου ή λαοῦ ή έθνους ό εδῆθης άρχηγός, Συγχωρών την άταξίαν, βλάβης γίνετ' αύτουργός. 'Αν μη έθνικοί οι νόμοι, τοίς δέ νόμοις άπειθεί; 'Ναιν οι λαοί, βαβυλως λαόντ' οι δεσμοί εδῆθ. Πάν τό άτακτον, κακία' άρετή, τό τακτικόν' Και τό μέν, φθορός αίτία' τό δέ, πλείστον άγαθόν. 'Ω; άτάκτου διαφέρει πόλις γεωμετρική, 'Υπερχει δέ όμοίως στρατις ή τακτική,

Ότως έχουσα και γλώσσα τάξιν και κανονισμόν Εύμαθῆς έστι και μάλλον συντελεί εις φωτισμόν.

'Οθεν ως βελτιούμενης και της νῦν 'Ελληνικής 'Ιδιον έστιν εκλέγειν λέξεις εκ της μητρικής.

Ης εύλόγως θεωρείται μία τις εκ των πολλών Φάσεων, άλλοιωθεις ενεκα μεταβολών.

Πρέπει δ' ινα παραλάβη άνριθείς και σχετικās, Και συγχρόνως τās άσχετους πῆσας και χυδαίκας 'Απορρίψη, ως τό κάμηλο, τό έθερώ, έμπαρά.

Εξαχάγγ δε γινώσκω, πρῶτω, διταρι' εν καιρώ. Τόσους μέλλοντας συνθέτους, τῶσους υποθετικούς.

'Αγδαίς παρακειμένους και υπερσυντελικούς! Θείω και ήθελοσ γράψαι γράψαι, γράφασαι,

[γραφήν,

Και τό χειρίστον τά έχω, έχωσ χρίψαι και [χρησθήν!]

Θείωσ μετ' άπερφεάτου άντι μέλλεισ θεμιτόν (1) Τό δέ έχεισ μετά τούτου παρισάνει παρελθόν (2);

Πῶς παραδειχθέντες πλήθος λέξεων άσχετικῶν 'Ενα μέλλοντα φθοῦνται εύλαπτον και τακτικόν;

'Εν πεζῶ μέν μέλλω ινα κλείω, μέλλων διαρκῆς; 'Εν δε στίχοις και τό κλείω εξ' ανάγκης μετρικής.

'Ηθελοσ κλείσιν άντι του εκλείσιν άν και λοιπών, 'Εμελλοσ ή ήθελοσ ινα κλείω ή ειπών

'Αμαρτάνει; ή ό γράφας, ει τυχόν έχωσ, π' όρθόν, 'Αντι άν ήθελοσ έχεισ, τη άρχία προσελθών;

'Ό σχηματισμός υπάρχει όντως υποθετικός; 'Εννοεί δ' αυτόν εύκόλως και βασιτάξ και βασίξ.

(1) Του περιφραστικῶ τούτου της καθουλου- μένης Μέλλοντος, θέλω γράψαι ή γράψαισ—μέλλ- ω γράψαι ή γράψαισ—γράφω, εύρίσκονται παρά δοκίμοις συγγραφεύσι παραδείγματα αποδεικνύον- τα ότι τό (ε) θέλεισ ένίοτε εκλαμβάνεται τριτο- προσώπως ισοδυναμούσ τῶ μέλλεισ και άριστω της άπερφεάτου συνήθως ή και ένιστώσ συνταξ- σόμενων. 'Ορα 'Αριστοφ. Σφήκ. 534.—Λουκιαν. Θεών Διχλ. δ'.—Ηροδ. Α'. 109 και άλλων.— Πλάτ. Πολιτ. Β'. σ. 375.—'Ισοκρ. περι 'Αντιδ. τῶμ. Α'. σελ. 341, και Κοραῆ Σμειώς. τῶμ. Β'. σ. 244. 'Απαντάται δέ τοιοῦτος περιφραστικός μέλλων και μετά του έχωσ όιον, επ' όσον έχεισ ζῆν (Σωταδ. παρά Στοβ. Αίγ. 3).

(2) Αί νεώτεροι Ευρωπαϊκαί γλώσσαι οὐκ έχου- σαι άπλοῦς παρακειμένους και υπερσυντελικούς, σχηματίζουσιν αύτοῦς εν περιφράσει, ενεργητικῶς μέν, διά του ένιστώτος και παρατατικῶ του βοοι- θητικῶ ῥήματος έχεισ και της παθητικῆς μετο- χῆς άντικειμένου τόπον έπαρούσης, άλλ' οὐχι διά της άπερφεάτου όιον, έχωσ ή είχόν τι γεγραμμέ- νον, κτλ παθητικῶς δέ και μέσως, διά του παρα- κειμ. και υπερσυντελ. του είναισ και της παθ. μετοχ. καταγορομένου τόπον έπαρούσης, π. γ. έστιν ή ή γεγραμμένον, κτλ., ως εν τη άρχαία 'Ελληνική σχη- ματίζονται τοιοῦτοτρόπως τά τρίτα πληθυντικά πρόσωπα των αύτων χρόνων, όταν πρό της κατα- λήξεως του ένικού τύχη και έτερον σύμφωνον' ως γεγραμμένοι είναισ ή ήσαν, κτλ.

Ὁ ὁμοῖος, ἡ ὁποία πολυσύλλαβη διὸ
 εἰσακτέον ὅστις, ἦτις, καὶ τ' ἀρχαίον δε, ἦ, ε.
 Πολυσύλλαβω μὲν λέξεις ἀπὸ καὶ ὀχληρὰν
 καθιστάνουσιν ἐν γίνεαι τὴν γραφὴν καὶ προφορὰν
 Αἰ δ' ἐκ συλλαβῶν ὀλίγων ἔχουσιν ἐμπρακτικὸν
 Τόνον, ὅστις καθιστάνει καὶ τὸ ὕφος ἀνδρικόν.
 Ἄντι τοῦ αὐτῆς ἰδίᾳ διατὶ οὐχὶ αὐτῆς ;
 Καὶ τοῦ αὐτῆς τῆς ἰδίᾳ διὰ τί οὐχὶ αὐτῆς ;
 Τὸ ὑπαρκτικὸν ἐν χρήσει ἔστω εἶμι, εἶ ἐστί,
 Καὶ πληθυντικῶς ἐπίσης τὰ ἐσμεν, ἐστέ, εἰσὶ.
 Καὶ τὰ ἡμῶν, ἡοι, ἡοι χρόνου παρατακτικού,
 Ἡμεθα, ἡσθε καὶ ἡσαρ ἀριθμοῦ πληθυντικού.
 Ἐσομαι, ἔση καὶ ἐσται κατὰ τὸ Ἑλληνικόν,
 Ἔσο, ἔστω, καθὼς πλείστοι γράφουσι προσκατι-

κόμην.
 Οὕτω δὲ ἀκολουθοῦντες ἐγκλίσει ἑλληνικῆν,
 Ἐξομεν τῆ εἶναι μόνον ὡς ἀπαρεμπατικῆν.
 « Ἐστωα εὐθεῖα δῶα », ἐνοεῖ καὶ χωρικός.
 « Ἐστωσα εὐθεῖα δῶα », λέγεις γεωμετρικῶς.
 Μὴ ὑπ' ὅψιν ἡμῶν ἔστω μόνον ἡ χυδαῖα
 Γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἡ ἐπιστημονικῆ.
 Οὐ νοεῖ δὲ ὁ χυδαῖος καὶ ὡς λέξεις ἀγνωσθῶν,
 Καὶ στερούμενος προσέτι ἀναγκαῖων ἰδεῶν
 Ἐπειδὴ δ' ἡ γλῶσσα λέγει εἶμαι ἀντὶ τοῦ εἶμι,
 Αἰ αὐτὸ ἀποβλητέον συζυγίας τῶν εἰς μί ;
 Ὅταν ἡ ὀμιλουμένη βαθμῆδον κωνοισθῆ,
 Καὶ Γραμματικῆ τελείᾳ τελευτᾶσιν συνταχθῆ (1).
 Ὡς ἐπόμενον, τῆρῆσαι σύνταξιν τῆς μητρικῆς,
 Προσσυγγίζουσα εἰς αὐτῆν δι' ὁδοῦ κωνοικῆς.
 Τῶν ἀπλῶν ριζῶν τῆς γλώσσας ἡ ἐξέτασις πολλὰς
 Καὶ ποικίλας ἐνδεικνύει τούτων τὰς μεταβολὰς.
 Ἐν τῇ κυριολεξίᾳ καὶ ἐν τῇ μεταφορᾷ
 Τῆ ὀρθῆ, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰς ἐννοίας καθορᾷ
 Ἐκαστος καὶ τοῦ λαλοῦντος καὶ τοῦ γράφοντος
 [ὀρθῶς,
 Καὶ εἰς πρόοδον τῆς γλώσσας συνεργούντος ἀληθῶς.
 Κατατρίβουσι τὸν χρόνον μάτην τόσοι μαθηταί,
 Ὡς ἐκ τῆς πολυλεξίας μὴ μαθάνοντες ποτέ.
 Ἡ τῶν λέξεων μελέτη τῆς παιδείας ἀρχή.
 Βλάπτει δ' ἡ ἐξέλιξη, ὅτι χρόνον τὸ βραχὺ
 Δαπανῶν, καὶ θυσιαζὼν τ' ἀνθος τῆς ζωῆς καθεῖς,
 Ἡ σχολαστικὸς εἰς τέλος κατακτετᾷ ἡ ἀμαθής.

(1) Ἐπειδὴ περὶ Γραμματικῆς ὁ λόγος, ὑπολο-
 γητέον ὅτι οἱ λογιώτεροι τῶν συγχρόνων ὤφειλον
 ἵνα φροντίσῃσι περὶ τῆς κατ' ἐλλογίην συντάξεως
 καὶ χρήσεως μίθης καὶ μόνης, ἔσον ὁλόν τε τελειο-
 τέρας καὶ εὐμεθέδους διηρημένης, ὡς κλειδὸς τῆς
 γλώσσας ἡμῶν οὕτως κατὰ τὸν σοφὸν Κορνήν,
 ὅπως διδάσκατος ἐν ἅπασιν τοῖς ἡμετέροις Ἐκπαι-
 δευτηρίοις, μετ' ἐπιτομῆς αὐτῆς διὰ τοὺς ἀρχι-
 ροῦς. Ἀποπος βεβήσιος ἐστὶν ἡ ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν
 αὐθαίρετος χρῆσις τῆς ὑπὸ τοῦ δεῖνα ἢ δεῖνα συν-
 ταχθέντας, ἐν ᾧ καθ' ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς
 Γαλλίας, ἐχούσης ὑπὲρ τὰ 35 ἑκατομμύρια κατοί-
 κων, ἐπικρατεῖ καὶ ἐστὶν ἐν χρήσει μία καὶ μόνη
 Γραμματικῆ, πεντηκοντάκις σχεδὸν ἐκδοθεῖσα γέ-
 γρε τῆς σήμερον.

Εἰς τὸ πλῆθος ταυτοσημῶν λέξεων τῶν Λεξικῶν
 Ἄν προσθῶμεν τὴν σωρεῖον καὶ τῶν νῦν χυδαῖων,
 Ὡς εἰς ἔρημον τραχεῖαν καὶ ἀπέραντον καθεῖς
 Πλανηθήσεται, καὶ πάντες ἔσονται ἡμιμαθεῖς.
 Μία μόνη ὁδὸς ἔστω καὶ τοῖς πᾶσι φανερά,
 Ἀπερίπλοκος, εὐθεῖα, ἀσφαλὲς καὶ σταθερά,
 Οὐδὲ μὴ δαπάνη χρόνου ἢ ματαία ὠφελεῖ,
 Ἄλλα καὶ τῶν ἀναγκαῖων βαθμῆδον ἀποστερεῖ.
 Μὴ βιάζοντες δὲ πάντες, ὅδῳ μίαν σταθερὰν,
 Νῦν πλανώμεθα πρὸς Νότον, νῦν πρὸς Δύσιν ἢ Βορρ-

[βάν.
 Καὶ τίς δύναται φυλάττειν ποτὲ ὕφος τακτικόν,
 Ἄν Γραμματικῆν μὴ ἔχῃ ὀδὸν καὶ Λεξικόν ;
 Διὰ τί καὶ τίνι τρόπῳ τὸ πᾶς πάντοτε ὀλοῖ
 Ἡλὴν καθὼς ἀντὶ τοῦ οὐ ἐκλαμβάνουσι πολλοί.
 Ἄλλος μὲν ἀπὸ συντάξεως μετὰ παραθετικῶν,
 Τῆς παρὰ δ' εἰς ἄλλον χρόνους καὶ τοῦ ἡ καὶ γενι-

[κόμην,
 Ἄστος ὡς ὑψηλῆς ἐν ᾧ γίνετ' ἀφανής,
 Εἰς τὸ ἔδαφος ἐξαίρονος πίπτει γλῶσσα; τῆς κοι-
 [νῆς.
 Ἐξω, κατὰ τὸν Ἰωκράταν, ἔξω πᾶν τὸ περιττόν
 Μόνον χρήσιμ' ἀσπαστέον πρὸς συμφέρον τῶν θνη-

[τῶν
 Ἐπειδὴ βραχὺς ὁ βίος, ἡ δὲ μάθησις μακρά,
 Τὸ μὴ χρήσιμα μαθάνειν ἐστὶ βλάβη φανερά.
 Τὴν Γραμματικῆν εἰς μάτην τῶν πεζῶν καὶ ποιη-

[τῶν
 Ἐκστηθίζουσι τὰ τέκνα τῶν ἀπόρων τεχνιτῶν,
 Ὅτι χρόνος ἐξ ἐνδείας οὐ παρέρχεται πολὺς,
 Καὶ εἰς μάθησιν βαναύσου τέχνης ἀπὸ τῆς σχολῆς
 Μεταφέρονται καὶ οὕτω τὰς τῶν λέξεων πολλὰς
 Λησμονοῦσιν ἀνωμαλίας κλίσεις καὶ τὰς ὀμαλίας.
 Μανθάνετω τὴν ἀρχαίαν ὅστις ἔχει καὶ καιρὸν
 Καὶ τὰ μέσκα, εἰς παιδείαν ἀνωτέραν ἀφορῶν.
 Ἄρετων ἔχομεν χρῆσαν καὶ τεχνῶν κ' ἐπιστημῶν,
 Καὶ μὴ μάτην δαπανῶμεν τ' ἀνθρώπων ζωῆς ἡμῶν.
 Διαλέκτων πολλῶν μίγμα τ' Ἑλληνικῆ φωνῆ
 Λέξεων ταυτοσημῶν ὡς πλοῦσι εὐθηνεῖ
 Αὐτὰ δὲ τ' ἀφρονία συνωνύμων ἀρχικῶν
 Λέξεων καὶ παραγῶγων, ἀνωμαλῶν κ' ἑλλειπῶν
 Ὑποματων καὶ ῥημάτων πῦξας τὸν ἀριθμὸν
 Καὶ κανόνων ἐξαίρεσις, ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν.
 Φέρω, οἶω καὶ ἐνέγκω ἔγμα ἐν διὰ τριῶν,
 Ὀπτιμαί, ὄρω καὶ εἶδω κράμα ταυτολεξιῶν
 Ἡ ἀνωμαλία ἕμως τ' ἀπέραντος αὐτῆ
 Εἰς τοὺς ταλαιπώρους παιδάς κόλασις ἐστὶ φρικτή.
 Οὕτω γίνονται ὀλίγοι οἱ τῆς γλώσσας ἐγκρατεῖς,
 Μεταξαινόντες εἰς τέχνας ἤδη δωδεκαεταῖς
 Ποῖαν πρόοδον δὲ τέχνης καὶ χρησιμότητα ἔθων
 Προσδοκᾷ τ' κοινωνία ἐκ τοιοῦτων ἀμαθῶν ;
 Ἄν παραφουάδας δένδρου κόψῃ τις καὶ τὰ ξηρά,
 Παρενθῆς ἀναλαμβάνει καὶ κερποφορεῖ στεβρᾷ.
 Οὕτως ἔχοντες καὶ λέξεις ἀναγκαῖας καὶ χρηστέας,
 Ἀποβρίπτωμεν χυδαίας καὶ ἀρχαίας περιττάς,
 Ὅπως γέννηται ἡ γλῶσσα εὐμαθής, κανονικῆ,
 Καὶ συγχρόνως ἐτι μείζων πρόοδος ἡ ἐθνικῆ.
 Καλλίον καλὰ ὀλίγα ἢ ἀνωφελῆ πολλὰ

Ἄν δὲ κόπος ἀπαιτῆται, κόπω κτώνται τὰ καλά.
 Ὁ πολλὰ ὁμοῦ μαθάνων γίνεται ἡμιμαθής;
 Ὁ πολύτεχνος πτωχεύει, ὡς ὁ πάντη ἀμαθής.
 Ὁ συγγραφεὺς δὲ ὀφείλει καὶ ὡς πρὸς τὸ λεκτικόν
 Ἴν' ἀκολουθῆ καθ' ὅλα τὸ τῆς γλώσσας Λεξικόν,
 Ὡς πρὸς κυριολεξίας καὶ ἐκφράσεις ἀκριβεῖς,
 Ὅτι γλῶσσας ἀταξία προφανῶς ἐπιβλαβής;
 Ὅταν δὲ κατὰ κανόνας γράφῃ τῆς Γραμματικῆς,
 Ἀναδείκνυται πρόοδος συνέργος τῆς ἐθνικῆς.
 Μία μόνη ὁδὸς ἔστω ἄπασι καὶ σταθερὰ,
 Καὶ μικρὰ τοῦ τῶν γραφόντων ὕφος ἡ διαφορὰ.
 Ἡ ἐνότις πολλῶν ὄντων ὡς πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν
 Σύνθετον γε νᾶ τι μέγα, ὑπερέχον τῶν λοιπῶν.
 Συνεργεῖ δ' αὐτὸ μεγάλως εἰς τὸν ἐξομαλισμὸν
 Καὶ καθαρισμόν τῆς γλώσσας πρὸς εὐμαθειαν ἡμῶν.
 Πῶσον ἤδη διαφέρει τῆς πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν
 Γλῶσσα ἡ ὀμιλουμένη, ἄπασιν ἐστὶ γνωστὸν.
 Οὕτω ἀπαιτεῖ ἡ γλῶσσα ὑψηλὸν ἑλληνισμόν,
 Πρὸς εὐμαθειαν δὲ μόνον ὄρους καὶ ἐμαλισμὸν.
 Πρὸς ἐπίδειξιν λεπτότητος ὕφους διαλεκτικῶν
 Καὶ σφοδρὰ λεξιθρία ἴδια σχολαστικῶν.
 Τάξις καὶ ἀπλότης φέρει τὴν εὐθύτητα νοῦς,
 Ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἀτάκτοις ἀποβαίνει σχολιός.
 Τάξις καὶ ἀπλότης φέρει καὶ διάρκειαν πολλήν
 Τούναντιον δ' ἀταξία συνεχῆ μεταβολήν.
 Ζωὴ μὲν ἐστὶ τοῦ κόσμου κίνησις ἡ τακτικῆ,
 Κυκλικῆ δ' αὐτοῦ ἡ τάξις ἄρα μαθηματικῆ.
 Οὕτω φύσις ἐστὶ τάξις, κ' ἐνθα τάξις ἐνεργεῖ,
 Ἐπιφέρει εὐτυχιστάτην πάντοτε δημιουργεῖ.
 Ὅθεν ἔθνος ὑπερέχον εἰς τὴν μαθηματικὴν
 Μᾶλλον τῶν λοιπῶν ὑψοῦται κατὰ τάξιν φυσικῆν.
 Λόγος βλέπει τὸ συμφέρον διὰ τοῦτο ὠφελεῖ
 Αἰσθησις δὲ μὲν βλάπτει, ἐπειδὴ ἐστὶ τυφλή.
 Ὅπου μὲν λοιπὸν ἐξέχει πνεῦμα τὸ θεατρικόν,
 Αἰσθησις ἐκεῖ μεγάλη, μικρὸν δὲ λογικόν
 Ὅπου δὲ καθυπερέχει νοῦς ὁ μαθηματικῶς,
 Ἀνυψοῖ τὸ ἔθνος τοῦτο ὑπὲρ τ' ἄλλα φυσικῶς.
 Ἄν σκοπὸς ἡμῶν ἡ θεῖα γλῶσσα ἡ ἡ Ἀττικῆ,
 Ἡ ἀνοσοθυμὴ πῶλις μορφωθήτω τακτικῆ.

Ἡ δὲ διδάσκαλος πρὸ πάντων ὡς τῶν παιδῶν μορ-
 [φωτής,
 Ὡς τῆς γλώσσας ὁ ταμίας καὶ ὁ ἐπικνωρθωτής,
 Τὴν λυχνίαν ἐπιστήμης τὴν περιλαμπῆ κρατῶν,
 Ὁδηγὸς διατελείτω καὶ φωταγωγὸς αὐτῶν.
 Τοῦς ἀρίστους συγγραφεῶν, γλώσσας τοῦς δικι-
 [ουργούς,
 Ἐχων πάντοτε κανόνας κ' εἰς τὸ γράφειν ὀδηγούς,
 Ἐνάς λέξεις τε καὶ φράσεις, ἀνδρείς χυδαῖσμός;
 Ἀπ' αὐτῆς ἐξαλειφέτω καὶ τοὺς ἰδιωτισμούς;
 Τοῦς ἑτερογλώσσους, οὕτω καθαρῶν, βέλτιων,
 Προβιβάζων αὐτὴν καὶ τῆ Ἀττικῆ προσοικειῶν,
 Ἡ διαφορὰ τῶν δύο γλωσσῶν ὅσον σμικρυνθῆ,
 Τόσον τοῦτο καταστήσει τὴν ἀρχαίαν εὐμαθῆ.
 Γλῶσσαν τακτικῆν εὐκόλως ἐκμανθάνει ὁ λαός,
 Καὶ ὁ φωτισμὸς ἐμμένει ἐν τῷ ἔθνει στερεός.

Ἄνευ γλωσσικῶν κανόνων τέλος δε, τε ἀν γραφῆ,
 Ὡς κακὸν καὶ ἐσφαλμένον μέλλει ἵν' ἀποβρίφθῃ.

A. S. KARAVAS.

ΤΟ ΠΥΡ.

Τὸ πῦρ, τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον, ἐν τῶν τεσσάρων
 στοιχείων τῶν ἀρχαίων παρήχθη ὑπὸ τοῦ Πλάτου
 διὰ μόνον τὸν ἄνθρωπον διότι δι' αὐτὸν καὶ μόνον
 τὸ δένδρον περιέχει εἰς τοὺς μυχοὺς αὐτοῦ τὰ
 στοιχεῖα τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ φωτός. Ὅταν ἡ φύξις
 καλύπτει τὸν ὀρίζοντα διὰ τοῦ μέλανος πέπλου
 τῆς, ὁ αἰεὺς ἀνάπτει τὴν δαδα τοῦ καὶ ὁ τεχνί-
 τῆς τὸν λύχνον του, αἱ διάφοροι τροφαὶ τῶν οὐρεῶν
 ὡς φωτίζονται καὶ ἡ πόλις φαίνεται μακρόθεν ἠ-
 στεραυγῆς ὡς γωνία τις τοῦ Οὐρανοῦ.

Διὰ τοῦ πυρὸς ὁ ἄνθρωπος κατέστη ὁ ἡγεμόν
 ὅλης τῆς γῆς. Ἡ θεῖα πρόνοια ἵνα προφυλάττῃ αὐ-
 τὸν ἐν τῷ μέτω τῶν βαρυτέρων χειμῶνων, ἐκάλυ-
 ψε τὰς ὑπερβορείους χώρας δι' ἀπεράντων δασῶν
 ῥητινωδῶν δένδρων οἷα ἡ ἑλάτη (sapin) καὶ ἡ πεύ-
 κη, καθιερούσα αὐτὰ εἰς χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ
 οὐχὶ τῶν ἀλόγων ζώων ἐπειδὴ οὐδέποτε οὔτε ἡ
 τοσοῦτον ξοφαλέα Λευκὴ Ἄρκτος, οὔτε ἡ τοσοῦ-
 τον πανούργος Ἀλώπηξ δὲν ἀπέσπασαν ρίζας οὐδὲ
 ἐκοφαν κλώνους δένδρων ἵνα μετατρέψωσιν αὐτὰ
 εἰς φωτοδόλους πυρσούς ἢ ἵνα θερμάνωσι δι' αὐτῶν
 τὰς φωλεὰς των, ἐξ ἐναντίας, μάλιστα ἡ ἀπλή θεά
 τοῦ πυρὸς πτοεῖ καὶ τρομάζει τὰ τέκνα ταῦτα
 τοῦ σκοτούς ἐν τῷ μέσῳ τῶν παγόνων των, ἐνῶ
 εἶναι ἡ μεγαλύτερα χαρὰ καὶ εὐτυχία τοῦ Λάπω-
 νος καὶ τοῦ Σαρκοπέδου. Ὁ Πλάστης λοιπὸν ἐμπι-
 στευόμενος εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ τὸν Ἥλιον ἀντι-
 πρόσωπῶν θεῖον τοῦτο στοιχεῖον, ἐπέθεσεν εἰς αὐ-
 τοῦ μόνου τὰς χεῖρας τὸ σκήπτρον τῆς γῆς.
 Δὲν εἶναι δὲ οὐδαμῶς δύσκολον νὰ ἐνοήσωμεν
 τίνι τρόπῳ ὁ ἄνθρωπος ἀνεκάλυψε κατὰ πρῶτον
 τὸ πῦρ διότι αὐτὴ ἡ φύσις ἐγνωστοποίησεν
 αὐτὸ διὰ τῶν ὑπὸ τῶν κεραυνῶν προερχομένων
 πυροκλαίων τῶν δασῶν, διὰ τοῦ ὄργανοῦ (fermen-
 tation) τῶν φυτῶν καὶ διὰ τῶν Ἡραιοστειῶν πυ-
 ρῶν. Ἡ ἰδιότης δὲ τοῦ μεταχειρίζεσθαι τὸ πῦρ
 εἶναι εἰς τῶν κυρίων χαρακτηρῶν οἷτινες διακρί-
 νουσι τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἀλόγων ζώων, ἰδιότης
 ἦτις ἀνήκει μόνον εἰς τὸ ὄν τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα
 εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς
 φύσεως. Καὶ πραγματικῶς ὁ ἀγριώτερος τῶν ἄν-
 θρώπων δύναται εἶναι μόνον νὰ μεταχειρισθῆ ἀλλὰ
 καὶ νὰ παραγάγῃ τὸ πῦρ, ἐνῶ ὁ ἡμερώτερος καὶ ὁ
 μᾶλλον ἐξευγενισμένος πῆλξ δὲν εἶναι εἰς κατά-
 στασιν οὔτε τὴν ἰδίαν κἂν νὰ ἔχῃ τοῦ διατηρῆ-
 σαι τοῦλάχιστον αὐτὸ, μελονότι ὅλοι οἱ πῆλξες
 γενικῶς εὐαρεστοῦνται πολὺ νὰ κάθηνται πλησίον
 τῆς ἑστίας. (α)

(α) Ὁ Virey εἶπε τὴν Φυσικὴν του Ἱστορίαν τοῦ Ἀνθρώπου

Τὸ πῦρ εἶναι τὸ ἐλατήριον τῆς ἀνθρωπίνης κωνίας καθὼς ὁ ἥλιος εἶναι τὸ ἐλατήριον τοῦ παντός· καί, δὲν δύναμαι μὲν νὰ ἐπαριθμήσω λεπτομερῶς τὰς ἀναριθμούς τεχνὰς αἰτίνες χρωμάτων τῶ πυρὶ νομίζω ὅμως ὅτι δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι δὲν ὑπάρχει σχεδὸν οὐδεμίαν τέχνην μὴ ἔχουσα ἀνάγκην τοῦ πυρός· ὥστε ἐὰν τὸ πῦρ ἐξέλειπεν ἐκ τῆς γῆς, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐμνησθίζετο ἀφεύκτως. Φαντασθώμεν δὲ ἀνθρώπον ἀνευ πυρός καὶ εἰς αὐτὴν τὴν διάπυρον ζώνην. Ὁ τοιοῦτος οὔτε τὴν γῆν δύναται νὰ καλλιεργήσῃ, εἴτε προμηθευόμενος τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα, εἴτε καταστρέφων τὰ δάση καὶ τὰ ἀχρηστὰ φυτὰ κυριεύοντα τὰς πρὸς καλλιεργεῖαν γαίας, καὶ τὰ ὅποια συνθίξει νὰ ἀφανίσῃ διὰ τοῦ πυρός, οὔτε νὰ κόψῃ δοκοὺς πρὸς κατασκευὴν καλύβης, οὔτε νὰ κατασκευάσῃ βόταλον πρὸς ὑπεράπτισιν ἐκαστοῦ κατὰ τῶν ἀγρίων θηρίων, τὰ ὅποια ἄλλως τε ἢ θεὰ μὲν ἐνός σπινθήρος τὴν νύκτα, ἀρκεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ τοῦ οἰκήματός του. Ὁ ἀνευ πυρός λοιπὸν ἄνθρωπος κατ' ἐμὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ.

(Μετὰφρ. ἐκ τῶν Ἀρμονιῶν τῆς Φύσεως τοῦ Bernardin de St-Pierre),

ΛΑΒΕΞΑΝΑΡΟΣ ΤΣΑΛΥΚΗΣ Δ. Ν.

Η ΒΑΡΒΙΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΟΥ.

Δημοσιεύοντες τὰ ἐξῆς δύο ὠραία ποιημάτια ἐκ τῆς ἐσχάτης ἐκδοθείσης συλλογῆς τῶν λυρικῶν ποιημάτων τοῦ μουσοτρυφούς Κ. Ἰωάννου Καρασούτσου προσφιλοῦς τέκνου τῆς Σμύρνης, συνιστῶμεν αὐτὰ εἰς τὴν προσοχὴν τῶν φίλων τῆς καλλιτελείας καὶ τῶν ἀπορροίων τῶν εὐαίσθητων καὶ φιλοπατρίδων καρδιῶν.

ΟΙ ΤΕΛΕΤΑΙΟΙ ΤΗΣ ΛΟΓΟΙ.

Ὅλιγον πρὶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου
τὴν ἔρημον σκηνὴν ἀφήσῃ
καὶ θλιβερὰ ὁ φαινός μου
Ἄστὴρ ἐντὸς τοῦ τάφου δύσῃ,

Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου
αὐτοῦς μὲ ὄμμα δακρυχέον,
καὶ δι' ἀγῶνός τις ἐσχάτου,
τοὺς λόγους εἶπε τελευταίον.

λέγει, ὅτι οἱ Αἰθίοπες τῆς Ἀφρικῆς σέπτες συνειθίζουσιν νὰ ἀνάπτωσι πυρὰς τὴν νύκτα ὅταν διέρχονται τὰ μεγάλα ὄρη, παρετήρησαν δὲ τὸ πρῶν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν ὅτι οἱ πολυπληθεῖς πύθιοι ἐκείνων τῶν μερῶν κατακαμθάνοντες τὰς θέσεις των, κάθηνται γύρω τῆς πυρᾶς καὶ δὲν ἀναχωροῦσιν εἰμὴ μετὰ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς κατάσβεσιν· μ' ὅλην των δὲ τὴν ἐπιτηδεύματα καὶ νοημοσύνην δὲν ἔχουσιν ἀρκετὸν νοῦν ὥστε νὰ διατηρῶσι τὴν πυρὰν προσθέτοντες ξύλα. Σημ. τοῦ Μεταφρ.

— Ὡ χρασαυεῖς τῆς Ἰωνίας
Ἄχται τὸ πνευμά μου δευθῆτε·
Σκηναὶ γῆνου εὐτυχίας,
Ἥλιόσιόν μου σεις γενῆτε.

Κλεινία μου, παρηγορήσου
Ἐκπνέω, πλὴν δὲν σὲ ἀφίνω.
Ἀκλόουθος, σκία πιστὴ σου
καὶ ζῶσα καὶ νεκρὰ θά μείνω.

Ἐὰν εἰς νῆνεμον ἐσπύραν,
Σύννοος πλανώμενος καὶ μόνος,
Ἀκούσης περιπαθεστέραν
Φωνὴν εἰς ἄλση ἀηδόνος,

Βράδυσε, βράδυσε τὸ βῆμα·
στενάζει δι' ὄδης πενήμιου
Ἰπὸ τῆς ἔρνης τὸ σχῆμα
τὸν ἔρωτά μας· ἡ ψυχὴ μου.

Ἐὰν εἰς σκοπιὰν θαλάσσης
Περίλυπος ἀγκῶνα κλίνης,
καὶ πρὸς τὰς κυανὰς ἐκτάσεις
Ὄμμα βραβύδες διευθύνεις,

Ἀπὸ τοὺς κόλπους τῶν ὕδατων
Αἴφνης ὡς ὄναρ θ' ἀνατέλλω,
καὶ μὲ τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων
ψιθυρισμοὺς γλυκεῖς σὲ στέλλω.

Εἴτε χειμῶν τὸν Τρωῶλον δέρη,
εἴτε κοιμίζον τοὺς τυφῶνας
τὸ ἔαρ τὸ καλὸν σὲ φέρῃ
τὰ βόδα καὶ τὰς χελιδόνας,

Ἄν χαίρης, χαίρομαι ἐπίσης,
Ἄν κλαίῃ ἡ λύρα σου θά κλαίω.
Μούσα ἀράτος ποιήσεις
Περιπαθεῖς θά σοι ἐμπνέω.

Κ' ἂν εἰς τὸ σκότος τῶν νερτέρων
Ὁ Ἄδης μὲ περιορίσῃ,
καὶ κλειθρὰ καὶ φρουρὰς Κερβέρων
Ἐπάνωθιν μου ἐπιστήσῃ,

τὸν Ἄδην μὲ τὰ δάκρυά μου
αὐτὸν εἰς εἶκτον θά βιάζω,
Ἐνφ' ἠρῶν τὸν ἔρωτά μου,
καὶ τὸν Κλεινίαν μου θά κρᾶζω,

Κλεινίαν, πάντοτε Κλεινίαν
αἰετὶ, φίλε, οἱ θανόντες
εἶναι εἰς μῖσος καὶ φιλίαν
πιστότεροι παρὰ οἱ ζῶντες!

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Εἰς τῆς νεότητος τῆς πρώτης
τοὺς χρόνους τοὺς τρισευτυχεῖς,
Σύντροφον εἶχα πιστὸν φίλον,
Μιᾶς πατρίδος καὶ ψυχῆς.

Μακρὰν τῆς τέρβης τῶν ἀνθρώπων,
Ἐλεύθεροι ὡς τὰ πτηνὰ,
Παριετρέχουεν λευκῶνας,
Δάση κοιλάδας καὶ βουνά.

Αἱ ἐξοχαὶ ὁμοῦ μᾶς εἶδαν
τοῦ εὐφροσύνου Κοικλουζᾶ,
τοῦ εἰδυλλιακοῦ Βουρνούδα
καὶ τοῦ βροδοστρεφοῦ Βουζᾶ. (α)

Κ' αἱ βροδοδάφνη εἰς τὰς ὄχθας
τοῦ Μέλκτος τὰς παμφαεῖς,
Ὅπου τὸν Ὀμηρον παιδίον
Ἐθάλαζεν ἡ Κριθίς.

Τῆς φύσεως ἡ ἔρασις μας
Ἦτο καθρέπτης φαινός,
καὶ αἰσθημάτων ἡ ψυχὴ μας
Ἀπέραντος ὠκεανός.

Τῆς αὔρας παρεκλουθεύμεν
τοὺς μυστικοὺς ψιθυρισμοὺς
καὶ τῶν νεφῶν εἰς τοὺς δρυμῶνας
τοὺς αἰφνιδίους σκιασμούς,

τῆς φιλερήμου εἰς τοὺς θάμνους
Τρυγῶνος τὴν δειλὴν φθογγὴν,
καὶ τῶν γεράνων εἰς τὰ νεφῆ
τὴν μετοπωρινὴν κλαγγὴν.

Ὁ φίλος ἐκτοτε ἐκείνος
Ἀλλοίαν ἐκλεξεν ὄδον,
καὶ τῆς τυφλῆς θεᾶς τὸν εἶδα
Ἐνθερμον λάτριν κ' ὄπαδόν.

Ἐγὼ τὰς ἔξεις τὰς ἀρχαίας
Ἄειποτα διατηρῶ,
εἰς κλίματτα μετέβην ἄλλα,
πλὴν τὴν αὐτὴν ψυχὴν φορῶ.

καὶ παρεκλουθῶ τῆς αὔρας
τοὺς μυστικοὺς ψιθυρισμοὺς,
καὶ τῶν νεφῶν εἰς τοὺς δρυμῶνας
τοὺς αἰφνιδίους σκιασμούς,

τῆς φιλερήμου εἰς τοὺς θάμνους
Τρυγῶνος τὴν δειλὴν φθογγὴν,
καὶ τῶν γεράνων εἰς τὰ νεφῆ
τὴν μετοπωρινὴν κλαγγὴν!

(α) Κομοπόλις τῆς Σμύρνης.

ΠΑΡΑΔΟΣΣ ἸΠΝΟΒΑΣΙΑ.

τὴν Πέμπτην, εἰς τὰς 3 Αὐγούστου, — λέγει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς — δύο παῖδες, θεράποντες, διεχώριζον γογγύλια εἰς ἀγρὸν τινα ἐγγὺς τοῦ παραλίου, καὶ ἀποῦ ἐτελείωσαν τὸ ἡμεροκάματον, ὑπῆγαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνου. Προκύψαντες δὲ, παρετήρησαν εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, ὡς 40 πηχῶν, φολεὰν λάρου περιέχουσαν καὶ νεοσσούς, ἐτοιμούς κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ πεταξῶσιν. Ἀποῦ ἐκύταξαν ὄραν τινα, εἰς αὐτῶν ἐδοκίμασε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν φολεὰν, ἀλλ' ἀπέτυχεν ἐπιστρέφων ὅμως αἰκάδε, εἶπεν ὅτι ὑπερεπόθει νὰ ἔχη ἐν λαρόπουλον. Μετ' οὐ πολὺ ἐπλαγίασε, περίλυπος διὰ τὴν ἀποτυχίαν του, καὶ σχεδιάζων εἰς τὸν νοῦν του τίνι τρόπῳ νὰ κατορθώσῃ τὸ ποθοῦμενον. Ἀποκοιμηθεῖς μὲ τὴν φαντασίαν τεταρζυμένην, ἀνίστη τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του (χωρὶς νὰ λάβῃ εἰδοσιν ὁ σύγκοιτός του), ὑπῆγε, χωρὶς νὰ ἐνδοθῇ, εἰς τὸ βουνὸν, ἀπέχον τοῦλάχιστον ἡμισυ μίλιον, κατέβη φοβερόν τινα κρημνόν, ἀνίστη εἰς ἐπικίνδυνον ὕψος βράχων, ἐφθασεν εἰς τὴν φολεὰν, ἤλωσεν ἕνα τῶν νεοσσῶν, κατέβη τὸν αὐτὸν ἐπικίνδυνον ἀνήφορον, ἐφθασεν εἰς τὸ ἔδαφος ἐν ἀσφαλείᾳ, ὑπῆγεν οἰκάδα εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ ἀπέθηκε τὸ λαρόπουλον εἰς κάδον τινα, ἐπὶ συνθήκῃ ἐφύλαττον κριθὴν διὰ τοὺς ἵππους, ἔβαλε δρομῶνιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην χωρὶς νὰ νοήσῃ τίποτε ὁ σύντροφός του. Τὸ πρῶν ἐξυπνήτας, παρεπονέτο ὅτι ἐπονούσε τοὺς πόδας· ἐν τίνι γονάτων του ἦτον ἐλίγον ἐσχισμένον, οἱ δάκτυλοί του ἤμυγμένοι (τζαυγκραμισμένοι) καὶ αἱματωμένοι, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ πῶς κατελασπάρθησαν οἱ πόδες καὶ τὰ σκέλη του. Εἶπεν ἀκολούθως ὠνευρεῖσθαι ὅτι εἶχε πιάσει τὸ λαρόπουλον, τὸ ζήτησθαι τὴν προτεραίαν, καὶ πορευθέντες εἰς τὸν ἀχυρῶνα εὗρεκιν αὐτὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀβλαβές, ἀπαρράλλακτως καθὼς προσείκαμεν. Ὁ παῖς ἀνέκει εἰς εὐπόλητον οἰκογένειαν, καὶ οἱ δεσπότης του εἶναι τέλεια πεπεισμένοι ὅτι ἤλωσε τὸ πτηνὸν καθ' ἐν τρόπον ἡδὴ περιεγράψαμεν. Οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς περιχώρου ἐνθυμεῖται τόσον παράδοξον καὶ κινδυνώδη ἐπιχείρησιν καὶ ὅσον ἀπίστευτος καὶ ἀνφαίνεται, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῆς. Πρὸ ἐνός ἢ δύο ἐτῶν τὸ μείρακιον, εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας εὕρισκόμενον, ἐπεσον ἐκ τινος αἰτοβολῶνος, καὶ ἐβλάστη καιρίως.

ΘΑΝΑΤΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

Ματθαῖος ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής, νομίζεται ὅτι ἐμαρτύρησεν, ἢ ἐφωνήσθη μὲ ξίφος εἰς πόλιν τῆς Αἰθιοπίας.

Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστής, ἐξέπνευσεν εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, σφραγίσθη ἐνθεν κακείθεν διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῆς.

Λουκάς, ο Ευαγγελιστής, εκρεμάσθη επί ελαίας εις τὴν Ἑλλάδα.

Ἰωάννης ὁ Ἀπόστολος καὶ Ευαγγελιστής ἐβλήθη εἰς λέβητα βράζοντος ἐλαίου ἐν Ῥώμῃ, ἀλλὰ, διασωθείς, ἀπέθανε μετὰ ταῦτα φυσικῶν ὀνείων ἐν Ἐφέσῳ.

Πέτρος ὁ Ἀπόστολος ἐσταυρώθη ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατ' ἴδιον αὐτοῦ αἵτησιν· διότι ἐστοχάζετο, ὅτι δὲν ἦτον ἅγιος ἢ ἀποθάνῃ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ὁ εὐλογητὸς Κύριός του.

Ἰάκωβος ὁ Μειζῶν ὁ Ἀπόστολος, ἀπεκεφαλίσθη ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ἰάκωβος ὁ Ἐλάσσων, ὁ Ἀπόστολος, ἐξέβηθη ἀπὸ τὴν πτέρυγα τοῦ νεοῦ, ἐπειτα δ' ἐφρονέθη μετὰ βόσκον γναφίως.

Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος, εκρεμάσθη εἰς τὴν Ἱερὰ-πολιν τῆς Φρυγίας.

Βερθολομαῖος ὁ Ἀπόστολος, ἐξεδάρη ζωντανός, ἐκ προσταγῆς βασιλέως βασιλέως.

Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος, ἐδέθη εἰς σταυρὸν, ἐξ οὗ ἐκέρυττε πρὸς τὸν λαὸν μέχρις οὗτο ἐξέπνευσε.

Θωμᾶς ὁ Ἀπόστολος, ἐτρύπηθη μετὰ λόγχην διὰ τοῦ σώματος ἐν Κορομανδέλ, εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Ἰούδας ὁ Ἀπόστολος, ἐθανατώθη μετ' ἐβλή.

Σίμων ὁ Ζηλωτής, ἐσταυρώθη εἰς τὴν Περσίαν.

Ματθίας ὁ Ἀπόστολος, πρῶτον ἐλιθοβολήθη, ἐπειτα δ' ἀπεκεφαλίσθη.

Βαρνάβας ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν Σαλαμίνα.

Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ἀπεκεφαλίσθη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ τυράννου Νέρωνος.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.

Ὅπου τὸ φρόνημα ἀνὴρ μέλλει νὰ νυμφευθῇ χρειάζεται συντροφόν, καὶ ὄχι τεχνίτην ὄχι ἀπλῶς μίαν, ἥτις νὰ δύναται νὰ ζωγραφηθῇ, καὶ νὰ παίξῃ, καὶ νὰ τραγουδῇ, καὶ νὰ χωρεύῃ· ἀλλὰ μίαν, ἱκανὴν νὰ παραγορῇ, καὶ νὰ συμβουλεύῃ, νὰ συλλογίζηται καὶ νὰ σκέπτηται, νὰ αἰσθάνηται, καὶ νὰ κρίνῃ, νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ διδάσκῃ μίαν ἱκανὴν νὰ βοηθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς πλῆγὰς του, νὰ καθαρῶσιν τὰς χεράς του, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀντρέφῃ τὰ τέκνα του. Τοιαύτην γυναῖκα χρειάζεται τις ὡς μητέρα καὶ οἰκοδόποιον. Γυνὴ δὲ, ὡς ἡ πρῶτον περιγραφείσα, ἐνδέχεται μὲν ἴσως νὰ λάμπῃ κάποτε εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς, καὶ νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν μετ' αὐτῆς συναναστρε-

φόμενων· ἀλλ' ὡς βοηθὸς τοῦ συζύγου της, καὶ ἀνατροφεὺς τῶν τέκνων της, δὲν ἀξίζει τίποτε.

Ὁ Φιλόκαλος τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς χαίρειν.

Πᾶσα ἀρχὴ ἐν τῷ φθαρτῷ τούτῳ βίῳ ἔχει καὶ τέλος αὐτῆς, πᾶσα ἀμὴ καὶ τὴν παρακμὴν αὐτῆς. Ὁ Φιλόκαλος δυστυχῶς ἐστὶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, οὐ les plus belles choses ont le pire des. lin' καὶ μολοντόι ὁ φιλόστοργος αὐτοῦ συντάκτης πύχθη ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους ἢ ἀποθάνῃ αὐτὸς πρῶτον καὶ ἢ ἀφήσῃ τὸ τέκνον του αἰώνιον κληροδοτήμα εἰς τὸ Πανελλήνιον, ἢ φορὰ τῶν πραγμάτων ἄλλως πως ἠθέλησεν. « *Αἰεταὶ μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲ Θεὸς καλεῖται.* »

Οὕτω λοιπὸν ὁ Φιλόκαλος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τριετοῦς σταδίου αὐτοῦ ἐπέπρωτο ἢ ἀναπαυθῆ ἐν Κυρίῳ, καὶ τοι εἰς πολλὰ φάρμακα καὶ ἰατροσυμβουλία κατέφυγεν ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἵνα προλάβῃ τὸ δυστύχημα τοῦτο. Καὶ ἴσως μὲν ἐν τῷ μέλλοντι ἀναστῆ πάλιν ὡς ὁ φοινῖξ ἐκ τῆς τέφρας του, ἢ μετεμψυχωθεὶς Πυθαγορικῶς ἐμφανισθῇ ὑπὲρ ἄλλην τινὰ μορφήν, νῦν ὅμως ὁ Φιλόκαλος αἰτεῖται ἄφεςιν ἀμικρῶν παρὰ τῶν φίλων συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν, καὶ ἵνα ἢ ἄφεςις γίνῃ αὐτῷ πλήρης καὶ ἀπὸ καρδίας προσφέρει αὐτοῖς πρὸς ἀποζημιώσιν τὸν πρῶτον αὐτοῦ τόμον ἐαδέσσιος δευτέρως, τοῖς δὲ μὴ κατανεύσουσι τούτῳ παρακαλεῖ τὸν συντάκτην αὐτοῦ ἀποδοῦναι αὐτοῖς ἐκ τοῦ ὑστερήματος τὸ ἥμισυ τῆς συνδρομῆς, ἵνα μὴ τυχὸν πτωχεύσαντες ἐνεκεν αὐτοῦ καταρασθῶσιν τὴν γλυκεῖαν μνήμην του.

Ὅθεν προσελθέτωσαν πάντες καὶ πᾶσαι ἐνταῦθα μὲν παρὰ τῷ Κ. Ἀθανασίῳ Ζαχαρίου, βιβλιοπώλῃ ἐν τῇ διόδῳ τῆς Ευαγγελικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ τοῦ δὲ παρὰ τοῖς κυρίοις ἐπιστάταις.

Κλείων δὲ τὰ βιβλία ὁ Φιλόκαλος, εὐχεται πᾶσι τοῖς ἐπιζῶσι περιοδικῶς συγγράμμασι μακροήμερουσιν καὶ κρείττονα προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν παρὰ τῶν φιλομούσων καὶ φιλοκαλῶν ὁμογενῶν, καὶ εἰ δυνατόν τὸ πλουτῆσαι ἐξ ἰδρώτος τοῦ προσώπου αὐτῶν καὶ τυχεῖν ὡς αὐτὸς οὐκ ἔδυνάθη. Οὐδεὶς γὰρ φθόνος.

Κεφ. Α'. — Σῶνδερ ὁ Ἐλέφας.

Ἐν ἔτει 183... ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ τοῦ Ἀστέλε γελωτοποιὸς τις ὀνομαζόμενος Σῶνδερ Μάσκις ἢ Σῶνδερ ὁ Ἐλέφας, ὅστις διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν φιλοπεριέργων τοῦ Λονδίνου διὰ τῆς παραδόξου βωμκαλιότητος αὐτοῦ. Ὁ Σῶνδερ οὗτος κατήγετο ἐκ τοῦ Ναμούρ, καὶ ὀνομάζετο ἀπλῶς Ἀλέξανδρος. Εἶχε κολοσσαῖον ἀνάστημα, ἦτο γίγας λυμφατικός, βαρὺς, ἠλίθιος, βελγικὴ παραποίησης τοῦ Γολιάθ. Διαγούνοτο μυρίας πράξεις αὐτοῦ ὄλος ἀπιστεύτους· εἶδομεν τὸν Σάλιαγκαν βεβαιούντα ὅτι ὁ Σῶνδερ εἶσχεονεν ἵππον.

Δὲν ἐγγυώμεθα μετὰ θετικότητος περὶ τούτου, φοβούμενοι μὴ ἀδικήσωμεν τὴν ὀλυμπιακὴν μνήμην τοῦ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου, ἀλλ' ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ εἰς τὴν *Hispan* καὶ τὴν *Koupar*, εἰς τὴν προθήκη τοῦ *Σακεσπερίου* καὶ εἰς τὰ *Μερίσια* τοῦ *Στέματος* μεταξὺ τῶν φοιτητῶν τῆς κυρᾶ Βουρῆτας πλείστους μάρτυρας βεβαιούντας ἐνόρκως ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθές.

Ὅπουδῆποτε ὁ Σῶνδερ ἦτο εἰς ἐκ τῶν δικαίως ἐνοουμένων ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 183... ἔτους, ὅπου προηγείται τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συμβαίνει ἢ ἡμετέρα ἱστορία, ὅτε αἴφνης οἱ ἀξιώσιμοι φοιτηταὶ τοῦ ἵπποδρομίου ἐστερήθησαν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῶν γελωτοποιῶ. Ὁ Σῶνδερ ἐγένετο ἄφαντος, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐντελῶς ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ τὰ ἴχνη του.

Τοῦτο ἦτο σοβαρὸν ἀντικείμενον θαυμασμῶ εἰς πάντας τοὺς ἔχοντας εὐκαιρίαν νὰ ἀσχολῶνται περὶ τὴν ὀλικὴν ταύτην ἐκλειψίν. Ἐμίλουν περὶ αὐτοῦ ἐν Σουθουάκκῃ καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Τάμεσις ἔρρεεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν μέσῳ δύο σωρῶν μικροπεριέργων, συνδιαλεγόμενων περὶ τοῦ Σῶνδερ, καὶ ἡ κυρὰ Κροσκαίρη ἐγένετο ἢ ἠγῶ ὄλου τοῦ Ἀστεως, ὅτε εἶπεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν κυρὰ Βούλ, ἐνῶ ἔλειπε τὸν βούτυρον ἐπὶ τῆς καπνίζούσης ψητῆς φέτας της.

— Ποτὲ δὲν τὸ ἐπίστευα ἕνας ἄνθρωπος γονδρὸς ὅσῳ τὸν Κ. Σῶνδερ νὰ γαθῆ ὅσῳ μιὰ κερφίτσα ἢ ὅσῳ ἕνα κουδὲρι κλωστή.

— Ἡ ὅσῳ μιὰ δακτυλίθρα, προσέθηκεν εὐφωῶς ἢ κυρὰ Βούλ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἵπποδρομίου ἠσθένησε βαρέως διὰ τοῦτο, καὶ ὁ Γίββος Γίββων, κάπηλος ἐν Λαμβέθ, ὅστις ἔζη ἐκ τῆς ἀνορέστου δίψης τοῦ Σῶνδερ ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ τὸ καπηλασίον του.

Ὁ Σῶνδερ ὁ Ἐλέφας, ἐνῶ οὕτως ἠττολοῦντο περὶ αὐτοῦ, διήγετο τὸν βίον του λίαν εὐχαρίστως, μετὰ τοῦ καπετὰν Πάδδῃ Ὀρχάνῃ, ὅστις ἔκαμνε μικρὰν τινα τριήμερον κραιπάλην κατὰ τὴν περιεσῆσιν ταύτην, καὶ ἀντήλλαξε τὰ δώδεκα σολδία του ἀντὶ μεγάλων ποτηρίων καθαρᾶς ζινέβρας ἵνα συντροφεύῃ « τὸ χαμένο κορμί, τὸν παινεμένο Σῶνδερ τὸν Ἐλέφαντα. »

Ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ὀδοῦ τοῦ Προίγκηπος, ἣν εἶχον διαθέσει ὡς ἐργαστήριον τοῦ ὕδατος τῆς σόδας. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ πολυχρόνιον συμπόσιον εἰς ὃ προσεκήθη Σῶνδερ ὁ Ἐλέφας ἐπερατώθη. Ὁ καπετάνιος παρέδωκεν αὐτῷ μοχλοὺν καὶ διάφορα ἐργαλεῖα ἐκ γάλυθος πρόσφορα εἰς τὸ νὰ σκάπτωσι τὴν γῆν χωρὶς νὰ πράξωσι κλονισμούς, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποθήκῃ ἐκ τοῦ μέρους ὅπου εἶδομεν τὸ μέγα ἐκεῖνο βαρέλιον ὅπου ἀπέσυρεν ὁ Πάδδῃς, ὁ Σῶνδερ ἔρχετο τὴν ἐργασίαν του.

Κατ' ἀρχὰς προὐχώρει βραδύτατα, διότι οὐδεμίαν εἶχε γνώσιν τῆς τοιαύτης ἐργασίας, καὶ τὸ πνεῦμά του δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἐλλειψίν τῆς ἐξέως. Ἐκτὸς δὲ τούτου πρὸς αὐστηρὰν προσύλαξιν, καὶ ἵνα μηδὲως διεγείρωσι τὴν ὑποψίαν τῶν γειτόνων, ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς αὐτὸν νὰ κτυπῇ, καὶ νὰ καταβάλλῃ τὴν γῆν ἢ τὰ θεμέλια διὰ σφοδρῶν προσβολῶν, ὡς συνήθως γίνεται ἐν πάσῃ ἀνασκαφῇ. Ἐπρεπε νὰ διατρύπῃ κρυφίως, ὡς ὁ σκόληξ διατρύπῃ τὸν καρπὸν εἰς τὸν εἰσερχεται· μόνη ἢ δύναμις τῶν ἀθλητικῶν χειρῶν του καὶ τὸ ὑπέρμετρον βάρος τοῦ σώματος αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐπιμύθητου ἐργασίας, ἵνα προχωρήσῃ τὸ γίγαντῶδες ἔργον του.

Ὁ Σῶνδερ ἔθετε τὸ κελὸς ἠκονισμένον καὶ ἐκ καθαροῦ γάλυθος ἐργαλεῖον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἔπειτα δ' ἐβύθιζεν αὐτὸ ὄλαις δυνάμεσι. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰργάζετο βραδύτατα μὲν ἀλλ' ἀσφαλέστατα. Οὐδὲν ἠκούετο ἐξωθεν, οὐδὲν οὐδὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἀποκατέστη μετ' οὐ πολλὸ ὁ Κ. Σμιθ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς του καὶ τῆς πρασίνης θολίας του, ἐξεργόμενος μόνον κατὰ βραχέα διαστήματα τὰς ἡμέρας τῶν πληρωμῶν τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἐδουάρδου καὶ Σ'.

Ἴνα ἐνοηθῇ καλῶς ἢ μεγάλῃ ἐπιγείρησις ἦν ἐπέβαλλον οὕτως εἰς ἕνα μόνον ἄνθρωπον, πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξωσιν ἀπλῆν στενωπὸν διὰ τῆς ὁποίας εἰς ἄνθρωπος νὰ δύναται νὰ εἰσεργηται ἔρπων, διότι οἱ μυλόφοδοι τῆς Νυκτὸς ἐχρησίζοντο ὑπόγειον, ὑπόγειον ἐν τῷ ὀπιῶ νὰ δύναται νὰ βαδίξωσι καὶ νὰ τρέχωσιν.

Ἐξ ἀρχῆς ὁ καπετὰν Πάδδῃς Ὀρχάνης ἐχρησίμευσεν ὡς ἐμψυχὸν μέτρον τοῦ ὕψους τῆς ὑποπέμου διὰ τοῦ ἀναστήματος του. Ἀφοῦ προσέβη εἰς τὸ βάθος κατὰ τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ προχωρῇ παραλλήλως πρὸς τὴν ὁδὸν, τὸ ὑπόγειον ἔπρεπε νὰ σκαφῆ εἰς τρόπον ὥστε ὁ Πάδδῃς νὰ ἴσταται ὀρθὸς ἐν αὐτῷ. Τοῦτο λοιπὸν ἀπετέλει ἐξ ἰλοκλήρων ποδῶν ὕψος. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ πλάτος τὸ ὑπέμετρον πάχος τοῦ γίγαντος αὐτοῦ κατέστη φυσικὸν μέτρον. Πανταχοῦ ὅθεν διέβαινε, δύο ἄνθρωποι ἠδύνατο νὰ συμπορεύωνται κατὰ μέτωπον.

Ἀφοῦ δὲ ἠνεώθησαν τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας, τὸ ἔργον προὐχώρησε κατὰ τι ταχύτερον. Ὁ Σῶνδερ ἐγυμνάσθη. Ὅσακις ἢ ἄνευ λαβῆς σκαπάνῃ

αυτού, ἢν ἐργαζόμενος ἐκράτει διὰ τῶν δύο χειρῶν, ἐδουλίετο εἰς τὸ ἔδαφος, μέχρι τεμάχιον γῆς ἀπεσπᾶτο καὶ κατέπιπτεν. Τὴν δὲ νύκτα ἀμαζαὶ ἤρχοντο εἰς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης τοῦ ποτοῦ τῆς σόδας καὶ ἀπῆγον τὰ ἐρείπια ἐγκαλεισμένα εἰς μικρὰ βαρέλια εὐμετακόμιστα, τὰ ὅποια αὐτὸς ὁ Πάδδης ἀνεβίβαζεν ἐκ τῆς ὄπης.

Τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐπιχειρήσεως ἦτο κινδυνώδεστατον, διότι οἱ γείτονες ἠδύναντο νὰ ἐκπληγθῶσιν ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης νινύσεως εἰς μὴ κρᾶν ἀποθήκην γνωστὴν διὰ τὸ ἐλιγάρημον καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν παλατῶν τῆς, ἀλλὰ τὰ ἐργαστήρια τοῦ Πούλλτη κλείονται ἐνωρίς, καὶ ἐν τῇ ὄδῳ τοῦ Πρίγκηπος οἱ μεγάλοι τοίχοι τῆς Τραπέζης αὐτῆς οὐδεμίαν διήγειρον ὑποψίαν.

Οἱ δὲ φύλακες, οἵτινες ἀπετέλουν εἰσέτι τότε τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Ἀσσεως, περιττὸν νομίζομεν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐβλεπον καὶ παρήρχοντο.

Ὁ Σῶνδερ διήγεν ἐν τῇ ὄπῃ αὐτοῦ τακτικώτατον βίον. Ἐνωσέται ὅτι οὐδέποτε ἐξήρχετο. Διὰ τὴν ἀνάγκην ταύτην τοῦ ἀποκλεισμοῦ εἶχε προτιμηθῆ, ἢ τοῦλάχιστον αὐτῇ ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς προτιμήσεως αὐτοῦ. Τοῦτοντι δὲ ἡ πρώτη προφύλαξις ἐν τοιαύτῃ ἐπιχειρήσει εἶναι ἡ ἀπραξία καὶ ἀπόλυτος αὐτῆς μυστικότης. Τί λοιπὸν εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις περὶ ἐχεμυθίας ἢ ἡ κάθειρξις τοῦ ἀνθρώπου ἐξ οὗ δύναται τις νὰ φοβῆται τὴν ἐκμυστήρευσιν; — Ὁ Σῶνδερ εἰργάζετο ὅσον ἐξ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύναντο νὰ ἐγκλείσωσιν ὡς αὐτὸν ἀνευ βίας, ὁ Σῶνδερ ὅμως οὐδόλως παρεπονέτο κατὰ τῆς τύχης του. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἔμενον ἐν τῷ ὑπογίῳ εὐχαρίως διότι ἡ γοητεία οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς βία. Ὁ Σῶνδερ κατείχετο ἐν τῇ ὄπῃ αὐτοῦ σχεδὸν ὡς ὁ Ῥινάλδος εἰς τὰ ποιητικὰ ἄλση ὑπὸ τῆς Ἀρμίδης. Μόνον δὲ ἡ Ἀρμίδα ἔλειπεν. — Ἀλλὰ μέγιστον πᾶλλον ἀγγεῖον πάντοτε πλῆρες ζινέθρας ἀντικαθίστα ὑπερβαλλόντως τὴν θελατικὴν ἐκείνην γυναῖκα.

Ἐκτὸς δὲ τούτων ὁ Πάδδης Ὀρχάνης διὰ τῆς εὐγλωττίας του, τῆς γνωμολόγου καὶ ἤρυμνης διὰ τῶν ἐπιτηδείων διασπαρμένων βλασφημιῶν, ἀπέκτησε ἐπὶ τοῦ ἀθηνεὺς πνεύματος τοῦ Ἐλέφαντος ὑπερμετρον κράτος. Ὁ Σῶνδερ τυφλῶς ἐπίστευε πᾶν ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Πάδδης, καὶ ὁ κάλοκάγαθος καπετάνιος προσεῖχε μὴ ἐμπνεύσει εἰς αὐτὸν ἰδέας δραπέσεως. Ἀπειναντίας δὲ ἐπεδείκνυε δι' ὄρων, τοὺς ὁποίους ἤθελον φρονήσαι οἱ δευτέρτοι ῥήτορες ἡμῶν τῆς Κἀτω Βουλῆς, τὴν εὐτυχίαν, ἢ ἀπῆλκυν ὁ Σῶνδερ. Τίνας ἐσπερείτο; δὲν εἶχε κλίνην καλὴν ἐν τῇ ὄπῃ αὐτοῦ; δὲν ἔδιδον αὐτῷ διὰ τὸ γευμά του τεμάχια βοῦς καὶ πῆρτερ ἐν ἀφρονίᾳ; εἰς τὰ μεταξὺ τοῦ φαγητοῦ διαστήματα δὲν εἶχεν ὅσον ἤθελε καὶ ἐξαιρετικὸν λαθρεμπορικὸν χαπνόν; — Εἶχε ταῦτα πάντα χωρὶς νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ προπῆν ἑνὶς μετὰ κύριον ἔσον σημαντικὸν ὅσον ἦτο ὁ καπετάν Πάδδης Ὀρχάνης, ὁ πρῶτος διοικητὴς τῆς Γολέτας Ῥέγκας

τῆς ναυλομένης ὑπὸ τῶν Γουήην καὶ Γουήην τῆς Καρλίτης! . . .

Ἐπῆρξεν ὅμως ζήτημά τι περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἠδύναντο νὰ συμφωνήσωσιν ὁ Ἐλέφας καὶ ὁ γεροβεικής του. Ὁ Ἐλέφας ἐπεθύμει νὰ μάθη ποῦ ἔμελλε νὰ τελειώσῃ ἡ ἐργασία του.

— Νὰ πᾶρ' ἡ βροντή! ἀπεκρίνετο τότε ὁ Πάδδης μετὰ πεποιθήσεως: — μ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ βροθμε, θὰ νὰ κάνωμε καὶ οἱ δύο μας τὴν τύχη μας, γονδροπούθαλι, — τί διάβολο! — μπιστευμένε φίλε μου... Θε νᾶχρη, εἰδαυτὴ νὰ μᾶς κολάσῃ ὁ Θεὸς καὶ τοὺς δύο μας! — Ἐν στίει μετὰ τρία πατώματα εἰς τὸ Λάμβεθ, καὶ οὐλαὶς ἡ νεροκουβαλίτρια, ἀναίσθητος καὶ ἀλιτήριος, ἀγαπιπένου παιδί, θὰ σοῦ κάνουμ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια, θᾶχρη καὶ γίλιω λιρῶ τζινέθρα ἔς τὸ κελλάρι, — καὶ γίλιω λιρῶ πῆρτερ, Σῶνδερ, — καὶ γίλιω λιρῶ οὐτάκι, — καὶ γίλιω λιρῶ, . . . ποῦ νὰ κάτῃ ὁ διάβολος σὸ προσκέφαλό σου.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν τὰ μάλιστα ἀποτελεσματικοί. Ὁ Ἐλέφας ἔλαχε τὰ χεῖλη του συλλογιζόμενος ὅλα τὰ ὑγρὰ ἐκεῖνα τῶν γίλιω λιρῶ καὶ ἡ νεροκουβαλίτρια μετὰ τὰ ἑλισσασθῆναι πρὸς αὐτῶν γενόμενα θελατικώτατα ἔνεκα τοῦ πρῶτον μνηστικὸν ἀποκλεισμοῦ του, ἐμειδιῶν χορεύουσαι τὸ *Jig* (1) περὶ τοὺς μεγάλους καὶ καταβεβάρυμένους ὀφθαλμούς του.

— Ναί! . . . ναί! . . . ἐμορμύριζε — σινίρ Πάδδης . . . θὰ πίνωμε μαζῆ.

— Βέβαια, γοντρομπουταλά μου, βέβαια, παινεμένη φίλε μου. Ὅχι πίνωμε μαζῆ . . . γιὰ θὰ πίνης ἐσὺ μοναχός σου... Ἐμπρός! τὴ δουλειά μας, παιδί μου, ποῦ νὰ καῖς στήν πίσσα!

Καὶ ὁ Σῶνδερ ἐβύθιζε τὸ ἐργαλεῖον του εἰς τὴν γῆν μετὰ νέας ζέσεως.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζομεν ὅτι εἰργάζετο ὑπερτὸ δέον. Δὲν ἐβίαζον αὐτὸν, ὀρθῶς ποιοῦντες, διότι ἅπανα ἡ εὐγλωττία τοῦ Πάδδης ἤθελε ναυαγήσει κατὰ τῆς ἀπαθοῦς ἐκνηρίας αὐτοῦ. Ἦσαν ὀρισμένοι αἱ ὄρασι τῆς ἐργασίας καὶ αἱ ὄρασι τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ, καὶ ὀλίγοι ἐργάται ἠδύναντο νὰ καυχήθωσιν ὅτι περιποιοῦντο ὡς αὐτὸς κατὰ τοῦτο. — Ἐν γένει δὲ δὲν εἰργάζετο εἰμὴ ὀκτώ ὄρας τὴν ἡμέραν. Ἐκοιμάτο δὲ δεκαεὶ ὄρας.

Ὅπως δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς ὁ Πάδδης ἠδύναντο νὰ καταγίνεται εἰς ἄλλας ἐνασχολήσεις καὶ νὰ εὐρίσκη πρὸς τοῦτους κερδὸν νὰ *καταρῶν κομμάτι* μετὰ τῆς κυρᾶς Βουρνέττας τῶν Παρισίων τοῦ Στέρματος

Ὁ Σῶνδερ ἐκοιμάτο σινίθως ὀκτὼ ὄρας κατὰ συνέθειαν, μετὰ δὲ ταῦτα εἰργάζετο εὐχαρίστως τέσσαρας ὄρας. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἔξις τὴν ὁποίαν ἔλαβε. Τοῦ λοιποῦ ὁ γίγας ἐκανονίσθη ὡς κρεμαστὸν ὠρολόγιον. Παρελθούσης τῆς ὄρας τῆς ἐργασίας του, ἤρχιζε πάλιν τὸν ὕπνον του, ἢ ἐκάπνιζε καὶ ἔπινεν.

Βεβαίως ἡ ζωὴ αὐτῆ δὲν ἦτο τοσοῦτον ἐργώδης ὅσον ἐκείνη τὴν ὁποίαν διηγεῖται ἐν τῷ Ἰππο-

(1) Εἶδος χοροῦ.

δρομῶ τοῦ Ἀστέλετ, καὶ ὅμως ἐπὶ τέλους ἀπέβη ὀλεθρῆ εἰς αὐτόν. Ἡ ἀμετάβλητος σχεδὸν αὐτῇ ἀνάπαυσις, διακοπτομένη ὑπὸ ἐργασίας, ἦτις ἐξήσκει καὶ κατεπνοαί μόνον τινὰς μῦς, συνείργασε μετὰ τῆς θανατηρᾶς ἐπενεργείας τῆς ὑγρᾶς καὶ μερλολυμένης ἀτμοσφαιρας τοῦ ὑπογείου. Ἡ ὑπερβολικὴ κατάχρησις τῶν πνευματωδῶν ποτῶν ἦν ἔκαμνεν ὁ Σῶνδερ, συνέτεινε καὶ αὐτῇ εἰς τὸ νὰ ὑποσκάπη βραδέως τὴν ἀθλητικὴν κράσιν του. Ἐν βραχυλογίᾳ ὀκτὼ μῆνας μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ὑπονόμευ, ὁ γίγας κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ καπετάν Πάδδης, *ἔδαυτε πᾶ μ' ἵνα πλειόω*. Πᾶς ἄλλος δὲν ἤθελε βεβαίως ἀνῆξει τοσοῦτον εἰς τὴν τρομερὰν αὐτοῦ δίαιταν.

Ὁ Σῶνδερ ἦτο καθ' ἕνα πᾶσα ὑψηλότερος τοῦ καπετάνου. Κατὰ δὲ τὸ πλάτος ἠδύναντο τις νὰ κόψη ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ τέσσαρας καπετάν Πάδδης τοῦλάχιστον. Τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐγκώδους αὐτοῦ σώματος ἀρκετὰ καλὸν πρόσωπον ἦτο ἐστερημένον παντός σημείου πνεύματος, ἀλλ' ἐξέφραζε γαλήνην ψυχῆς ἐντελεστάτην. Πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐκτὸς τῆς *τζινέθρας* καὶ τῶν νεροκουβαλιτριῶν, αἰτίνας ἦσαν αἱ ἠδονικαὶ ὑποσχέσεις πρὸς ἀντακουσθῆν τῶν κῶπων του, ὑπῆρξεν ἐν αὐτῷ καὶ τρίτον στοιχεῖον ὑπομόνης: ἦτο δὲ τοῦτο ἡ νόμιμος ἐλπίς τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα, ἀποπερατωθείσης τῆς ἐργασίας του, νὰ κοιμᾶται εἰκοσι τέσσαρας ὄρας τὴν ἡμέραν.

Ἐν τοῦτοις τὸ ἔργον προῦχώρει, οὐχὶ μὲν ταχέως ἀλλὰ διαρκῶς, καὶ κανεὶς ἐν Λονδίῳ δὲν ἐπέφη μνησθῆναι τῆς παραδόξου ταύτης ἐπιχειρήσεως. Ἡ ἐπιτυχία δὲν ἐφάνετο ἀμφίβολος. Ἄν ὀλίγα εἰσέτι βαρέλια γῆς ἐξῆγον, πλατεῖα ὄδῳ ἔνοιγετο ἐκ τῆς γωνίας τῆς Ὀδοῦ τοῦ Πρίγκηπος μέχρι τῶν ὑπογείων τῆς Τραπέζης.

Ἦτο δὲ αὐτῇ εὐρύχωρος δίοδος ἡμικυλινδρική ὑπεριδομένη κατὰ βραχέα διαστήματα ὑπὸ σιδηρῶν κύκλων, καὶ διερχομένη κατὰ τινὰ μέρη πλεόν τῶν τεσσαράκοντα ποδῶν κάτωθεν τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὄδου. Ὁ ὑπολογισμὸς τῶν λάρδων τῆς Νυκτὸς ἦτο ὀρθός. Καὶ τοὶ ἐκνηρῶς, ὁ Ἐλέφας εἶχεν ἀποπερατώσει ὅ,τι ἐξ ἀνθρώπων δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκτελέσωσιν, — καὶ ποῖα δυσκολία νὰ κρατῆ τις ἐξ ἀνθρώπων; ἐγκαλεισμένους ἐπὶ ἑννέα μῆνας!

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Πάδδης Ὀρχάνης εἰσήγαγε τὸν Ἰππόταν Ἀγγελοῦ Βέμβου εἰς τὴν ὑπόγειον δίοδον, αὐτῇ ἦτο σχεδὸν ἀποπερατωμένη, καὶ ὁ Πάδδης διαγράφας τὸ σχέδιον τῆς ἐσωτερικῆς Τραπέζης ἀνεγνώρισεν πρὸ δεκαπέντε περὶπου ἡμερῶν, ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσωσιν ἀνωφερῆ διέβυσιν εἰς τὴν δίοδον. Ἐσυμπέρανε δὲ ὅτι διάστημα ὀλίγων ποδῶν μόνον διεχώριζεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὑπογείων τῆς Τραπέζης.

Ὁ Βέμβος καταγόμενος ὑπὸ μεγίστης ἐκπλήξεως διήλθε τὴν δίοδον ἀρκούντως φωτισμένην ὑπὸ λύχνων. Δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἰς μόνον ἀνθρώπος ἠδύναντο νὰ κατασκευάσῃ αὐτήν. Ἐνῷ

δὲ ἐθεώρει τὸν ἐντελῶς κυκλικὸν θόλον, ὁ καπετάνιος ἐστράφη αἰφνης πρὸς αὐτόν.

— Καθένας ἀγαπᾶ, μὰ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴ συνείδησί μου, εἶπε, — ἔς τὴν πίστι μου! — νὰ δίνῃ σὲ καθένας τὸ ὄνομα ποῦ τοῦ πρέπει... Ἐρχεστε καμμιὰ ἀξία, κύριε;

— Τί πρὸς τοῦτο; εἶπεν ὁ Βέμβος.

— Ἄ! Ἄ! διάκολε, βλέπετε! . . . ἐγὼ εἶμαι καπετάνιος, εἰδαυτὴ, νὰ με καταριστῇ ὁ Θεός, νὰ πᾶρ' ἡ βροντή!

— Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιάν ἀξίαν ἀπεκρίθη ὁ Βέμβος.

— Ἄ! ἄ! . . . ἐψήφισεν ὁ Πάδδης λαμβάνων τὸν πλόν του — χηλικστήκατε, ἀφεντικῶ, νὰ με κολάσῃ ὁ Σατανᾶς! . . . Τῷ λοιπὸν ὁ κακομοῖρος ὁ Σῶνδερ θὰ δῆθῃ λάρδος πρὶν πεθάνῃ, ὁ δυστυχισμένος ὁ λωλός, τίποτε ἄλλο.

Ὁ Πάδδης ἤρξατο πάλιν νὰ βραδίξῃ, προσβεῖς φιλοσοφικῶς.

— Ὁ Θεὸς μορεὶ νὰ με κολάσῃ, μὰ τὸ Βεσζεβουλ μὲ τοὺς διαβόλους του! μὰ μοναχὰ ὁ λάρδος μορεὶ νὰ πῆ! Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀξία . . . Πρέπει νὰ συνειθίσω κ' ἐγὼ ἔτσι . . . Μὰ ὄχι, καὶ νὰ με φάνε γίλιω βαρέλια φειδίκα καὶ ἄλλαις τῶσαις μαγισσαις, ἂν λέγω ψέματα . . . τότε πάλαι θὰ πιστεύουσε ὅ,τι λέγω!

— Δὲν ἀκούεσαι οὐδὲν, εἶπεν ὁ Βέμβος; βέβαια ὁ ἀνθρωπός σου κοιμᾶται ἢ ἀναπαύεται;

— Ὁ ἀνθρωπός μου! ἐπανέλαθεν ὁ Πάδδης: ἔ! ἔ! ὁ ἀνθρωπός μου δὲν κοιμᾶται, μὰ τὸν ἀγριο μου. ὄχι! . . . Ὁ ἀνθρωπός μου δουλεύει, ἂν πορῆ κανεὶς νὰ πῆ πῶς εἶν' ἀνθρωπος . . . Δὲν εἶν' ἡ ὄρα του νὰ κοιμηθῇ, εἰδαυτὴ, θὰ τὸν ἀκούετε νὰ βροχλίξῃ, μὰ τὴν ἀκόνη σωτηρία τῆς ψυχῆς μου! . . . Πιότερο θάρρος κάνε σὺν κοιμᾶται παρὰ ἔταν δουλεύῃ . . . μὰ νὰ με κολάσῃ ὁ Θεός, μιλῶρδε, — καὶ θὰ με κολάσῃ βέβαια, — ἀνάθεμά με! — πρέπει ν' ἀρχίσετε ν' ἀκούετε τὴ μουζικὰ του.

Ὁ Βέμβος προσήλωσε τὸ ὄς καὶ ἤκουσε τοὺς βραεῖς καὶ ὑποκώφους ἤχους βροχλιασμοῦ μερακρυσμένου.

— Ἔτσι μουγγρίζει, ἐπανέλαθεν ὁ καπετάνιος μετὰ ἐλλειπῆς βλασφημίας, τὴν ὁποίαν δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀναφέρωμεν ἐνπαύθῃ! — φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸν εὐκαριστῇ, γίκατὶ δὲν παύει . . . Ἄ! νὰ τὸ κραββάτι καὶ ἡ μποτίλλα του.

Ἐδαίνυε δὲ ὁ Πάδδης καὶ κομμά τι ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ὑπογείου, ἔνθα ὑπῆρξεν ἐντελής καὶ καλὴ κλίνη. Ἡ δὲ *κασιτίλλια* ἦτο πηλὴν ὕδρῃ δυνάμενη νὰ περιλαμβάνῃ ἔξ' ὀκτάδας.

Μετὰ τινὰ βήματα ἤρχισαν νὰ ἀναθάνωσι ἀπὸ κλίμα λίαν ἀνωφερῆς, καὶ μετ' οὐ πολὺ παρεμβίσεις αἰφνης ἐπὶ τοῦ τοίχου,

— Ἄν ἡ Αὐθεντιά Σας, νὰ πᾶρ' ἡ κόλασι! ἀγαπᾶ νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ κωπάζῃ, εἶπεν, θὰ δῆτε τὸ Σῶνδερ τὸν Ἐλέφαντα, τὸν πλὸν γονδροκαμωμένο κατεργάρη ποῦ εἶναι στὰ τρία βασιλικῶ, καὶ τὸν πλὸν μεγάλο, νὰ μᾶς κολάσῃ ὁ Θεός!

Ὁ Βέμβος ὕψωσε τὸ βλέμμα, καὶ εἶδε τὸν πρὸ αὐτοῦ κολοσσικὸν ἄγκον, ὅστις οἰμώζων καὶ ἀσθμαίνων ὕψωνε καὶ κατεβίβαζε τὰς χειράς του ἐν βύθῳ. Δὲν εἶχεν ἀκούσει τὸ βήμα τῶν νεηλίδων, καὶ ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του μὴ ὑποπευόμενος τὴν παρουσίαν των.

Ἡ γῆ τὴν ὁποίαν κατέβριπτε κατὰ ὑπέρογκα μιάχια εἰς πᾶσαν ὠθητὴν ἐπιπτεν ἐντός τινος θῆλης καμμένης πρὸ αὐτοῦ, καὶ κατὰ καιροὺς ἔταν πληροῦτο, ἐκένου αὐτὴν ἐν τινὶ τῶν κλάδων περὶ ὧν ἔδην εἶπαμεν. Βήματά τινα ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ τινος τραπέζης, ὑπῆρχεν ὠρολόγιον κρεμαστὸν, πυλὲς, ἀερόσταθμον (niveau) καὶ ἐργαλεῖά τινα ὑπολογισμοῦ. Ἐνταῦθα ἦτο ἡ θέσις τοῦ καπετάν Πάδδης Ὁγράντ.

Ὁ Βέμβος ἐθεώρησεν ἐπ' ἄλιγον σιωπηλὸς καὶ ἐκπεπληγμένος τὴν ἀνθρωπίνην ταύτην μηχανὴν, τῆς ὁποίας τὴν παράδοξον δύναμιν εἰδείκνουν πάντα τὰ περὶ αὐτὴν. Ὁ γίγας ἦτο ἡμίγυμνος. Τὸ φῶς τοῦ πλησιεστέρου λύχνου ἐπιπτε καθέτως ἐπὶ τῶν ἰδρύντων ὤμων αὐτοῦ. Οἱ μῦς του ἐφείνοντο ἐξογκόμενοι καὶ συστέλλόμενοι ἀλληλοδιὰδρόμους, καὶ τὰ ἀθλητικὰ μέλη τοῦ σώματος του παρίσταντο μεγάλα, καὶ τοσοῦτον ὑπερέβαινον τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ὥστε ὁ Βέμβος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευροπόλει. Περιέμενε μετ' ἐμφοβῆς τινὸς περιεργείας νὰ στραφῇ ὁ γίγας τσοῦτον τρομερῶν ἐνεργητικότητι ἐνόμιζεν ὅτι ἐμελλε νὰ ἴδῃ ἐπὶ προσώπῳ ἀνήκοντος εἰς τοιοῦτον σῶμα!

Ὁ Πάδδης ἔχαιρε διὰ τὴν ἐκπλήξιν τοῦ ξένου του. Ὁ Σῶνδερ ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἦτο, πρέπει νὰ τὸ ἐμολογήσωμεν, ζῶον παραδοξότατον ὥστε ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ τις δεικνύων αὐτὸν εἰς ξένους μικρὰν τινα τάσιν ὑπερηφανείας.

— Τὸ λοιπὸν, μυλόρδε; εἶπεν ἐπὶ τέλος μετὰ τῆς κενουδοξοῦ ἐκείνης μετριοφροσύνης τῶν φιλιππων, οἵτινες ἐκθέτουσι τὸν κάλλιστον ἵππον αὐτῶν εἰς τὸν θανμασμὸν ξένου ἐπισκεπτομένου αὐτούς; — μὰ τὸνομα τοῦ μεγάλου διαδόλου, τὸ λοιπὸν, πῶς σὰς φαίνεται τὸ μικρὰν μου ὁ Σῶνδερ;

— Εἶναι ἀκατανόητον! ἐβίβισεν ὁ Βέμβος; — ἄνευ κρότου... ἄνευ κλονισμοῦ, κατὰβλάλει τὸ ἔδαφος...

Σὰν νὰ ἦτανε πουδδίγκα, νὰ πᾶρ ἢ κατὰρὰ μυλόρδε, δὲν εἶν' ἔτσι; διέκοψεν αὐτὸν ὁ καπετάνιος; — γίλλια χροῖνα νὰ γυροῦν κανεῖς, καὶ σοῦ ραίζουμαι ἔς τὴν τιμὴν μου, μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αἰ μὰ τὸ ὄνομα τοῦ διαδόλου, — γὰρ τί χρειάζεται νὰ πῆ κανεῖς καὶ τὰ δυὸ, γὰρ τὸ γούστο τοῦ αθενὸς, εἰδεμὴ νὰ μὲ πνίξῃ τοῦ διαδόλου ἡ ἀδελφὴ, γίλλια χροῖνα νὰ γυροῦν κανεῖς, δὲν ἔμπορεῖ αὐτὴ ἕνα κατεργάρι ποῦ νὰν τὸ σῶμά του ἔτσι καλὰ γυμνασμένον... Ἐγὼ τὸν ἐμαθα, μυλόρδε.

— Φαίνεται πολλὸ κουρασμένος, εἶπεν ὁ Βέμβος.

— Ἦρτε ἡ ὥρα ποῦ ἢ ἀναπνεύθῃ, μυλόρδε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πάδδης ἐτελείονε τοὺς λόγους τούτους, τὸ μικρὸν ὠρολόγιον ἔρχισε νὰ σπινύνη ἕνδεκα ὥρας. — Ὁ Ἑλέρας ἀρῆκεν ἀμέσως

νὰ καταπέσῃ τὸ ἐργαλεῖόν του, καὶ ἐξέπεμψε παρατεταμένον στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

— Μπράβο, Σῶνδερ, μπράβο! ἀνεβόησεν ὁ Πάδδης μετὰ πατρικὸν ὕψος; ἔρριψε καὶ μετροῦς, ντε-μπελγανᾶ, παιδί μου... πῆ αὐτὸ τὸ ποτήρι τῆς τζινέβρα, χαμένο κορμί, στὰν ὕψος τῆς Ἀφεντιᾶς του.

Ὁ Σῶνδερ ἐστράφη, καὶ παρ' ἄλιγον νὰ ἐκπέμψῃ ὁ Βέμβος φωνὴν ἐκπλήξεως ἰδὼν τὸ ἐσθεσιμένον, πάσχον καὶ βλακῶδες πρόσωπον τοῦ γίγαντος. Ὅπισθεν βλέπων τις αὐτὸν, ἔπρεπε νὰ νομίσῃ ὅτι ὁ Σῶνδερ εἶχεν ἐν ἑκ τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα προσενοῦσι τρόμον εἰς τοὺς ἀδυνάτους, καὶ ἀναγκαιτίζουσι τὸν τολμηρότατον ἀνθρώπον. Ἀλλ' ἐμπροσθεν δὲν ἐφαίνετο εἰμὴ παιδίον ἔχον κολοσσικὸν ἀνάστημα, μὴ ὠφελούμενον, διὰ τὴν μεγίστην ἀσθένειαν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς θελήσεώς του, ἐκ τῆς φυσικῆς ζωμαλευότητος αὐτοῦ.

Ἰδὼν τὸν Βέμβον ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἀσκαπὲς αὐτοῦ μέτωπον, ὡς ἂν εἰ ἤθελε νὰ ἐκβάλῃ κάλυμμα. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἔνθα ὁ πῖλος φαίνεται ὡς καρφωμένος ἐπὶ τοῦ κρανίου τὸ κίνημα τοῦτο εἶναι ἐκφραστικώτερον ἢ πανταχοῦ ἄλλοιθι. — Ἐνταυτῷ δὲ ὁ Σῶνδερ ἐμειδίασεν ἀφελῶς, καὶ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς δειλὸν παιδίον.

— Ἐπολιτίστηκε, εἶπεν ὁ καπετάνιος μετὰ λακωνικῆς ἐμφοβῆς; — ἐπολιτίστηκε καὶ ἐμαθε, νὰ μὲ κάψῃ ὁ Θεός!... ἔμαθεν ἀπὸ μένα.

Ὁ Σῶνδερ κατέπειε διὰ μιᾶς μέγιστον ποτήριον ζινέβρας τὸ ὁποῖον προσέφερεν αὐτῷ ὁ Πάδδης.

Τὸ ἄγχρον καὶ ἐξωδηκὸς αὐτοῦ πρόσωπον δὲν ἀνεζωπυρήθη. Μόνον δὲ ἐψιθύρισε σέρων τὴν γλώσσαν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν γειλέων του.

— Καλὴ τζινέβρα!... σινιὸρ Πάδδης, καλὴ τζινέβρα!

— Τὸ ζέρω, μπροζούλλιακα φίλε μου, ἀνόητα τσουβάλι τῆς τζινέβρας, ἀπήντησεν εὐπροσηγόρως ὁ καπετάνιος; — τὸ ζέρω μὰ τὴ πῖσσα τῆς κόλασις!... Τὸν παρατηρήσατε ἀρκετὰ, μυλόρδε;

Ὁ Βέμβος ἔκμαε κίνημα οἴκτου τὸ ὁποῖον ὁ Πάδδης ἐξήγησεν ὡς κατάφρασιν.

— Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς, παλιοσφυγγάρο, φίλε μου... Κοιμήσου καλὰ, καὶ, — νὰ σὲ πᾶρ ὁ διάλος! — νὰ μὴ βλέπῃς ἄσκημα ὄνειράτα.

Ὁ Σῶνδερ ἐπέρασεν ὅσον ἠδύνατο καλλίτερα μεταξὺ τοῦ Βέμβου καὶ τοῦ τοίχου. Μετὰ δὲ μίαν στιγμὴν ἐξέρεγγεν ὡς κύκλωψ.

Ὁ Πάδδης ἔσυρε τὸν Βέμβον πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἐπλήρωσε δύο ποτήρια ζινέβρας.

— Μυλόρδε, εἶπε, τὰδετε ὅλα... Πῖνω ἔς τὴν ὕψος τῆς Ἀφεντιᾶς σας, ποῦ νὰ μὲ περιμένῃ ἡ κόλασις!... καὶ μὲ περιμένει ἀπὸ πολὺν καιρὸ, μὰ τὸ θεοῖ!

Ἀλλ' αὐτὰ δὲν μὲ πληροφοροῦν ἕως ποῦ ἐπροχώρησε τὸ ἔργον, ἀπήντησεν ὁ Βέμβος.

Κεφ. ΑΕ'. — Ὁ Ἰαπότης Ἰγγελος Βέμβος.

Μόνος ὁ θρόνος δὲν ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἔδραν τοῦ ἀρχιερέως τῶν ψευδοκλασικῶν τῆς Παναγίας ὑπῆρχον μεταξὺ τῆς σοβαρᾶς ταύτης συνεδριάσεως καὶ τῶν ληστών τῶν παρακαθημένων εἰς τὴν τράπεζαν διὰ τὰ βόγια, καὶ ἄλλα σημεῖα συγχερίσεως.

Ὁ Φράγκης Πέροσβελ εἰσαγγεῖς αἴφνης εἰς τὴν λαμπρῶς πεφωτισμένην ταύτην αἴθουσαν, ἤθελε βεβαίως ἀναγνωρίσει πολλά πρόσωπα, καὶ ἐκ τῶν φωνῶν τούτων πολλὰ ἤθελον τὸν κάμει νὰ ἀνασκιρτήσῃ.

Ἰπῆρχον, ὡς εἶπομεν, εἴκοσι περίπου ἄνδρες παρακαθημένοι εἰς τὴν τράπεζαν. Ἦσαν δὲ σχεδὸν ἄνευ ἐξαίρεσεως ἄνθρωποι κατὰ τὸ φαινόμενον διακεκριμένοι καὶ ἔχοντες τὸ ἀπατηλὸν εἰεῖνο ἐξωτερικὸν, ὅπερ ἀποκτάται ἐκ τῆς φοιτήσεως εἰς τὰς συναναστροφὰς τῆς ἀριστοκρατίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τινὲς εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὰς συναναστροφὰς ταύτας διὰ ψευδῶν τίτλων καὶ πλαστῶν ὀνομάτων, ἀλλ' οἱ πλείστοι κατεῖχον τὴν θέσιν αὐτῶν διὰ πατρογονικοῦ δικαιοῦματος. Εἶχον καταβῆ κατὰ βαθμίδα τὴν κλίμακα τῆς κακίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑπάρχει τὸ ἐγγλημα.

Ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐγενεῖς λησταί. — Θέλομεν ἐπιθεωρήσει τροχάδην αὐτούς, ἀποσιωπῶντες μόνον περὶ τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν Κ. μαρκεσίον δὲ Ριο-Σάντου, οὗτινος ἡ ἱστορία δὲν δύναται νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἐν κεφάλαιον.

Δεξιόθεν αὐτοῦ ἴστατο ὁ δόκτωρ Μούρης, ὅστις γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβουλος καὶ φίλος αὐτοῦ. — Παρὰ τὸν δόκτωρα, τὸν ὁποῖον ὁ ἀναγνώστης ἀρκούντως γινώσκει, παρακάθητο κύριος τις ἔχων ἦθος ὑπερήφανον καὶ πολεμικὸν, καὶ ὅστις ὠμίλει μεγαλοφώνως κατὰ τὰς συστάσεις, καὶ ἐπειρᾶτο ἐνίοτε ἀλλ' εἰς μάτιν νὰ ἐναντιοῦται εἰς τὸν μαρκεσίον. Οὗτος ἦτο ὁ σὶρ Γεώργιος Μοντάλτος, συνταγματάρχης τοῦ τάγματος περιφνημοῦ διὰ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους του καὶ τὴν πολυτελῆ γενναϊότητα τῆς φιλοξενίας του ὡς καὶ διὰ τὰ ἀπειρα χρηματικὰ χρέη του. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ σὶρ Γεώργιος εἶχε κατασπαταλήσει εὐγενέστατα περιουσίαν ἡμίσεως περίπου ἑκατομμυρίου λιρῶν, καὶ δὲν εἶχε πλέον εἰμὴ τὰ ὑποτεθηκευμένα κτήματά του, ὅπερ ὅμως δὲν ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ εἴπη τὰ χρέη αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παράθυρον μετ' ἀσωτεῖαν ὅλως ἱπποτικῶν. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσωτεῖαν ταύτην ἐχειρίζετο μέσον πορισμοῦ — ὁ σὶρ Γεώργιος ἐγινε κλέπτης, ἀφοῦ πρῶτον ὑπέβηε τὸ παίγιον τῶν κλεπτῶν. Τὰ τοιαῦτα εἶναι συνήθη.

Μετὰ τοῦτον ἠκολούθει ὁ τραπεζίτης Φωντλεβῆς, ὅστις ἐμελλε μετ' ἄλιγους μῆνας νὰ ἐνασχολήσῃ ἅπαν τὸ Λονδίον, καὶ νὰ συναγάγῃ περὶ τὸ ἱκρίωμα αὐτοῦ τὸ ἄθος τῶν εὐγενῶν καλλωπιστῶν μας. Ὁ Φωντλεβῆς ἦτο ἐπιστήμιος φίλος ἐνὸς

Ὁ Πάδδης ἀνέλαβε τὸ σοβαρότατον ὕψος καὶ τὸν ἀποφθεγματικώτατον λόγον αὐτοῦ.

— Νὰ πᾶρ ἢ βροντή! εἶπε δεικνύων μικρὸν τινα χονδρὸν χάρτιν κεκαλυμμένον ὑπὸ σημείων κακῶς συντεθειμένων ὕψος δὰ γὰρ λογαριασμοί, τί διάλο! εἰμὲς οἱ θαλασσινοὶ δὲν εἶμαστε κοιλοί... Ἀπῖνω ἔς τὴ γουιλέττα Ράγκα, νὰ μὲ πᾶρῃ τριπλὴ ἀνεμοζάλη — μὰ τὴν πῖρα μου! — ἔκανα λογαριασμοὶ γίλλιας φορτῆς πῖο δύσκολοι ἀπ' αὐτόν... Εἶμαστε ἀποκάτω ἀπ' τὰ μαχαζεῖα, μυλόρδε, δέκα πᾶσα ἀπὸ τὰ σωριασμένα γρόσια.

Ἐπειδὴ ὁ Βέμβος δὲν εἶχεν εὐδὲν μέσον νὰ ἀποδείξῃ τὴν βεβαίωσιν ταύτην, καὶ ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ τιμὸς, ἀνεχώρησεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ καπετάνιου, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὸν εὐγενεῶς μέχρι τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐπυροχρήθη αὐτῷ ἐγκαρδίως τὴν αἰωνίαν κόλασιν.

Ὁ Κ. Σουλὴ εἶχεν ἔδην ἀναχωρήσει.

Ὁ Βέμβος ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του, καὶ ἦλθε δι' ὄλης τῆς δυνατῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου εἰς τὴν Ὀδὸν τῆς Λευκῆς Ἐκκλησίας. Φθάσας δὲ εἰς τὴν γωνίαν τῆς Ὀδοῦ Ὁσθόρνης ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην, καὶ κατέβη πορευόμενος πεζὸς μέχρι τῆς Ὀδοῦ τῶν Ἀρτοποιῶν, ὅπου φθάσας ἔκρουσε δυνατὰ τὴν θύραν μεγάλης τινὸς οἰκίας, ἣτις ἠνεώγητο πάραυτα. Ὅπισθεν τῆς θύρας ἴσταντο δύο ἄνδρες ἄσπλοιοι μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ ζωμαλέα φύσις ἀρκούντως εἰδείκνυεν ὅτι ἀνοικηταί τῆς θύρας ἔπρεπε νὰ ἴπρωθῃ τις καὶ ἄλλον φραγμὸν.

— Τί ἀγαπάτε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Τὸ συμβούλιον τῆς Οἰκογενείας, ἀπεκρίθη ὁ Βέμβος.

— Ποῖος εἶσθε;

— Κύριος τῆς Νυκτός.

— Ἡ Αἰθνητία σας ἐβράδυνεν, εἶπεν ὁ ἔτερος θυρωρός, — ἢ μάλλον σκοπός, — ἀπομακρυνόμενος ἵνα διέλθῃ ὁ ἵππότης. — Οἱ μυλόρδοι συνήθησαν πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ὁ Βέμβος ἀνέβη τάχιστα μεγάλην κλίμακα καλῶς πεφωτισμένην, καὶ εἰσῆλθε πάραυτα εἰς τὴν εὐρύχωρον ἐκείνην αἴθουσαν, ἔνθα ἡ λαίδη Ἰωάννα Β... ἐξελθούσα τοῦ μεμολυσμένου ὑπογείου τοῦ Ηουρηγορίου εἶχεν ἀνταλλάξει τὰς εἰκοσι γιλιάρδας λίρας τοῦ βασιλικοῦ προστάτου αὐτῆς ἀντὶ τοῦ ἀδάμικτος τοῦ στέμματος.

Περὶ τὴν μεγάλην τράπεζαν τὴν κεκαλυμμένην διὰ πρασίνου τάπητος, ἣτις κατεῖχε τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης, εἴκοσι περίπου ἄνδρες ἐκάθησαν. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἐπὶ τινος ὑψηλοτέρως ἔδρας ὁμοίας σχεδὸν πρὸς τὸν θρόνον ἐκείνον ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἐν τῇ ὑπογείῳ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τῆς Κρεθῆς ὁ ἐφεστριδοφόρος μοναχὸς, ἔδρευεν ὁ Κ. Μαρκεσίος δὲ Ριο-Σάντος.

των αδελφών του βασιλέως, απήλασε τής επι-
στοσύνης απαντος του αυτικου Λακου, και ητο ζ-
ξιος αυτης, διουτι δι' αυτου δεν εχανον ουδε λεπτον
οι ευγενεις πελαται του. Μόνον δε το εμπόριον η-
δύνατο να παραπονηται κατ' αυτου, διουτι ουδεν
εφοβούντο εκ του παραδόξου και περιφήμου του-
του κλέπτου πάντες οι έχοντες έγγραμμέμον το
δνομά των μεταξυ των δημοτίμων η και αυτων
των βαρονίσκων του Ηνωμένου βασιλείου.

Ητο ωρικός νεανίας έχων ξανθήν κόμην, ανά-
στημα μετά χάριτος περιβεβλημένον δια μέλανος
επιπλούτου, του οποίου το κόψιμον ητο απράμιλλο-
ν. Ητο πολυτελής όσον και ο σιρ Γεώργιος, και
η εν Πιυλίκω οικία του επεσκίαζε το παλάτιον
του Αγίου Ιακώβου (1).

Ο φάκελλος της δικης του περιεχε δεκατέσ-
σαρας χιλιάδας πλαστά χρονομίσματα. — Ο
αδελφος του βασιλέως επεδιψήλευσε την επισείκιάν
του, και επεσκίεθη αυτίν εν τή φυλακή. Άλλα
δεκατέσσαρας χιλιάδας πλαστά χρονομίσματα!
Ο θελκτικός τραπεζίτης έπερασήθη.

Δύνασαι να απαντήσης εν Λονδίνω, αναγνώστα,
πολλάς λαίδας τριάκοντα και επείκεινα έτωι, αι-
τινες διαφυλάττουσιν εν τινι μικρω έγκολπίω ως
άγιον λείψανον, βόστρυχον ξανθών τριχών διατε-
θειμένων ούτως ώστε να περιστώσι την χρονολο-
γίην 29 Μαΐου 183... αι τρίχες αυται είναι του
ωραίου Φωντλεσθ.

Μετά τον συρμοφιλή τραπεζίτην εκάθητο αν-
θρωπος τις τετραγώνος, καταμελνωμένος υπό του
παμβάκου, και αναπνέων μετ' απληστίας την λε-
πτήν και φλογώδη οσμήν του βουμίου των Αντιλ-
λων. Ο άνθρωπος ούτος αν αφαιρέσωμεν την επι-
θυμίαν την οποίαν είχε του να οικιοποιήται το
καπμα των άλλων, ητο αγιώτατος άνήρ. Ελέγετο
από τινων μνηών ότι προδιδάχθη εις το χρεούν
αζίωμα του μακαρίτου πρεσβυτέρου της Ουεσμιν-
στέρας, και ως το είπωμεν με το απαιτούμενον
σέβας προς τον διαμαρτυρούμενον κληρον της Αγ-
γίλιας, είχε τα αυτά δικιώματα ως και πης άλ-
λος. — Ο αιδεσιμώτατος ούτος ώνομάζετο Πέ-
τρος Βοδλεσίας, δεν απελαμβάνε τώρα ειμή μικρόν
κέρδος διακοσίον λιρών, οι δε ανώτεροι του έλαμ-
βανον κατ' ετήν χιλιάδας λιρών. Εδέσσε λοιπόν
ο αιδεσιμώτατος Βοδλεσίας να εύρη μέσον να επ-
ανζήκη εντίμως το εισόδημά του.

Ούτως είναι διοργανωμένος ο κληρος παρ' η-
μιν. Οι μιν απολαμβάνουσιν εκατομμύρια, οι δε
αποθηνήσκουσιν εκ της πείνης. — Υπάρχουσιν αν-
θρωποι, οτινες έχουσι μεγάλην ερεζην και περιμέ-
νουσιν, ίνα καταστώσιν άγιοι, άρμόδιον κέρδος.

Ο αιδεσιμώτατος Πέτρος Βοδλεσίας ητο εκ των
χρησιμωτάτων μελών της Οικογενείας, περιττόν
να είπωμεν τίνι τρόπο.

Η άριστοκρατία ημών είναι ως και ο κληρος.
Μετά τον αιδεσιμώτατον απαντώμεν τον αξί-
τιμον Ιωάννην Πήτωνν νεότερον υιόν του μαρκισίου

(1) Το άνάκτορα του Λονδίνου.

του ***. Και εν τή άριστοκρατία πάλιν οι μιν έ-
χουσι τα πάντα, οι δε ουδέν.

Ο Πήτων ητο νέος ύψηλου άνετήματος ούτινος τ-
νοσώδες και κεκοπιακός πρόσωπον ουδεν άλλο εξέ-
φραζεν η την ήλιθιον εκείνην απήλειν, την οποίαν
αι κρεπάλαι και η μέθη άρίνουσι τσακίς επί των
προσώπων των νέων λέρδων μας. Εξέτέλει και ού-
τος το μέρος του εις τινας περιστάσεις, τσακίς η
Οικογένεια έχρειάζετο ευγενή κύριον ίνα εκτελέση
μηχανοζέαφημα, άλλ' ητο ήλιθιον μέλος της εται-
ρίας. — Ουχ ήττον όμως έστλέγγιζε τους ήππους
καλλίτερον παντός ήππουόμου, και ήδύνατο εν δ-
λίγω να καταβροχθήσει είκοσι τέσσαρας δωδεκάδας
δοσρέων κατ' συνέχειαν, ηρκει μόνον να συναδεύον-
το υπό εξ οικίων οίνου πορτογαλλικού.

Οσον ο αξιότιμος Ιωάννης ητο άνωφελής, το-
σοούτον ο παρακαθήμενος αυτώ ητο αναγκαιύτατος
εις την εταιρίαν. Ητο δε ούτος άνήρ τεσσαρακον-
τούτης, θεωρών κρύβδην τους πρεφουρισκουμένους,
και έχων από του πάγονος μέχρι του βρέγματος
πρόσωπον παρατηρητόν ουδαίς άλλος ητο η ο Κ.
Σ. Βύβν, έφορος της μητροπολιτικής αστυνομίας.
Αι αυτου και δια τινος υπαλλήλου του Άστωας,
ουστις έδρευεν εκει πλησίον, η Οικογένεια εξη σχε-
δόν ειρηνικώς μετά της αστυνομίας. Άλλ' η ειρήνη
αυτη της εκόσπιζεν ακριβή.

Παρά των άρχοντα τουτον εκάθητο υπερηφάνως
λέρδος τις.

Λέρδος; — Λέρδος ναί, τωόντι. Λέρδος αληθής,
φέρων το παράσημον του υποκόμητος υπέρνω του
νορμανδικου οικοσήμεου αυτου, λέρδος ευγενής, δυ-
νάμενος να αποδείξη την καταγωγήν του εκτεινω-
μένην πέραν της κατακτάσεως, έγγονός συνεταί-
ρου τινός του Γουλλιέλμου, πατήρ οικογενείας ης
το σύνθημα λέγει ΦΟΒΟΙ ΤΟ ΔΙΣΧΟΣ, ως και
το του δουκός της Πορτλάνδης.

Άριστερόθεν αυτου κύριός τις έφυρής και καθή-
ριος φέρων επί της λεπτής και λευκής βινός του ώ-
ραία χρυσά δίοντρα και μόλις έγγιζών εις την έ-
δραν του, εκάθητο έντενης εν ύλη τή αυστηρότητι
της βρετανικής εθιμοτυπίας. Ο Κύριος ούτος ητο
σπουδαιύτατον πρόσωπον της δημογύρωας, διουτι η
θέσις αυτου ως κεντρικού υποταμείου της Τραπέ-
ζης, καθίστα ούτον ίκανόν να διδη πᾶσαν αναγκ-
καίαν πληροφρίαν προς το μέγα έργον της άρπα-
γής, την οποίαν έσχεδιάζεν η Οικογένεια. Ωνομά-
ζετο Γουλλιέλμος Μαρλένης, και ουδένα κύνος, αν
δεν ώνόμαζεν αυτον σιρ Γουλλιέλμον.

Μετ' αυτον ήκολούθηον διάφοροι υπάλληλοι της
κυβερνήσεως και εις δικαστής.

Ετέρωθεν της τραπέζης εύρίσκετο το έντως ά-
ναγκαίον μέρος του συμβουλίου της Οικογενείας.
Εκείνοι περι ών προείπαμεν εκτός του δόκτορος
Μούρη επλήρονον μάλλον δια της θέσεως αυτών η
δια της πράξεως των, οι δ' άλλοι ησαν αληθείς
λησται, ενεργούντες, μηχανοζέαφοντες, και η-
γούμενοι των εκατόν χιλιάδων κεφαλών της έ-
ταιρίας.

Έντυχθα ανευρίσκουμεν τον δυστυχή τυφλόν,
τον σιρ Έδμόνδον Μακκενσίν τον Κ. Σμιθ, άνευ
της προσίνης θολίας του ουδε του υποκριτικού ύφους
του, υπερ δεν ηθελε κλωδ συνάδει μετά του πολε-
μικού τίτλου αυτου του ταγματάρχου Βορουγάμ.
τον σιρ Παύλον Βατερραϊλδον τον δόκτορα Μύλ-
λερ, τον όποιον οι αναγνώσται ημών ηθελον γνω-
ρίσει ότι ητο ο άδελμυνοπόλης Φάλκστον, και
δύο η τρεις άλλους πολυκρούς και πνευματώδεις κη-
κούργους, οτινες ως και ο Κ. Ίεδεδίας Σμιθ και ο
δόκτωρ Μύλλερ κατήγοντο κατ' ευθειαν γραμμην
από τον Βοτανικόν κόλπον της Αυστραλίας.

Έκαστος εν τή παραδόξω ταύτη δημογύρει συν-
εζήτει σοβαρώς και μετ' αξιοπρεπειας ητις ηθελε
προξενήσει μεγάλην αισχύνην εις τας βουλευτικας
συνεδριάσεις ημών.

Ότε ο Βέμβος εισήλθεν εις την αίθουσαν, ειπεν
αναλαβών τον λόγον ο κεντρικός υποταμίας της
Τραπέζης.

— Βεβχίω, εκήρυττε μετά προσποιήσεως στρο-
λαστικής σοβαρότητας, — και τολμώ είπειν, δι-
ισχυρίζομαι, ότι ο παρών καιρός προσφυστάτα
εξελέγη προς εκτέλεσιν της περι ης ο λόγος υπε-
αιρέσεως... Νομίζω ότι ως εκ της θέσεώς μου
δύνασαι να έμιλήτω περι τούτου μετά τινος κύ-
ρους... και δύναμαι μάλιστα να είπω εν γνώσει
των πραγμάτων...

— Ακούετε! ακούετε! έψήφισεν ο λέρδος
Ρουπέρτης χασμώμενος, και νομίζων ότι εύρίσκετο
εν τή άνω Βουλή.

— Ευχαριστώ τον ευγενή λέρδον, διουτι με διέ-
κοψεν ευμενώς, εξηκολούθησε λέγων ο γραφειο-
κράτης, και διατείνομαι... Μάλλον δε θεωρώ
ως αληθές, ότι τα υπόγεια της διευθύνσεώς μας
ουδέποτε περιείχον τσαούτην ποσότητα χρυσου,
είτε εις νομίσματα είτε...

Επαινετικός θόρυβος ήκούσθη καθ' ύλην την
οικήγυριν, ους παραίνεσε τον λέρδον Ρουπέρτον
να επαναλάβη.

— Ακούετε! ακούετε!

— Ευχαριστώ ειλικρινώς την Αθηνάϊαν Σας
δια την ευγενή ενθάξρονσιν, και λέγω... κύριε,
και τούτο δε είναι ποσότητες... Η Τραπέζα δεν
έχει ολιγώτερα των εισοσιπέντε εκατομμυρίων λι-
ρών στεφλινών εν τω υπογείω.

Ότανει η άγγελία της τερατώδους ταύτης πο-
σότητος είχε την δύναμιν να διατρύπηση τους τοί-
χους και να σπάση μέχρι της μερλυσεμένης τήρ-
θης ητις εκυλύετο εκει πλησίον εν τω Πουργατορίω,
ο ακουστικός σωλήν ηρχισε να εκπέμπη ύπόκοψ-
φον και φρικώδη θόρυβον, προς εν συνηνώθη ο θό-
ρυβος της απληστίας της δημογύρωας.

— Είκοσι πέντε εκατομμύρια στεφλινών! επανέ-
λαβεν ο τυφλός Τυρζέλλος, ούτινος οι οφθαλμοί έ-
σπινθηροδόδησαν.

— Σημαντική ποσότης, ειπεν ο Κ. Σ. Βύβν τρί-
βων τας χείρας του.

— Άν την μετχειρισθής τις κλωδς, προσέθηκεν

ο τραπεζίτης Φωντλεσθς, η πιστότης αυτη δύναται
να διπλασιασθή εις εξ μηνας εις το εμπόριον.

— Και τί μερίδιον θα λάβη καθείς μας; ηρώ-
τησε με ήθος υπερευχαριστήμενον ο αιδεσιμώτατος
Βοδλεσίας, ο μέλλον πρεσβύτερος της Ουεσμιν-
στέρας.

— Τούτο είναι αριθμητικόν ζήτημα, κύριε, ά-
πεκρήθη ο ταμίας απλή δικίσεσις...

— Σιρ Γουλλιέλμος, διέκοψεν αυτον ο Ριο-Σάν-
τος, — εύκρεστηθήτε να μας είπατε ποίαν ποσό-
τητα εις γραμμάτια περιλαμβάνουσιν τα ταμεία
της Τραπέζης.

— Τούτο μοι φάνεσαι άνωφελής, μιλέρδε, δι-
ότι μετ' ου πολυ τα γραμμάτια δεν θέλουσι περι-
στάνει ειμή υπαρκούτας ποσότητας... Ουχ ήτ-
τον όμως, ίνα ευχαριστήτω την Αθηνάϊαν Σας θέλω
άποκριθί... με συγχωρείτε...

Ο Μαρλένης ήρήθησε δια των δακτύλων του,
και επανέλαθεν

— Τα κιδώτια και τα χροτοφυλάκια δύνανται
να περιέχουσιν εις γραμμάτια, δια τα όποια δεν η-
θελα δώσει εξ πένης, ποσότητα διπλασίαν των εν
τοίς υπογείοις.

— Πολυ καλά, κύριε, ειπεν ο Ριο-Σάντος.

Ο Βέμβος είχε πλησιάσει εις αυτον ίνα εκθέση
τά της αποστολής του.

— Μιλέρδε, επανέλαθε σχεδόν πάραυτα ο
μαρκισίος, η δικαία ανυπομονησία σας μέλλει επί
τέλους να καθησυχάση... μεθαύριον την νύκτα
θέλομεν εισέλθει εις την Τραπέζαν.

Η σοβαρότης της δημογύρωας δεν ήδυνήθη επί
τέλους να άνθξξη εις την ευτυχιστάτην ταύτην άγ-
γαλίαν, και εϋθυμοι άλλαλαγμοί εκαμον να άντηγί-
σωσιν οι τοίχοι της αιθούσας. Κατά την συναυ-
λίαν ταύτην των θριαμβευτικών κραυγών ήδύνατο
να διακρίνη τις την οξείαν και ισχνήν ρωήν του
αστυνομίου Κ. Σ. Βύβν, και την ψαλμοειδή βρυρω-
νίαν του κληρικού, του αιδεσιμωτάτου Βοδλεσία,
ουστις έφριψε τον πύλον του προς τα άνω και τον ήρ-
πισσε πάλιν επιτηδείωτατα.

Οι εν τω Πουργατορίω ήκουσαν βεβχίως τας
επειρημάς ταύτας, διουτι ο ακουστικός σωλήν εξ-
έφυεν εν τή αιθούση εν είδει απαντήσεως κραυγών
πικρών και ειρωνικών.

— Πρέπει να λάβωμεν μετρα τινά, εξηκολούθησε
λέγων ο Ριο-Σάντος, δια τα όποια φρονώ ότι το
συμβούλιον θέλει μοι δώσει άπόλυτον έξουσίαν...

— Βεβχίως! βεβχίως! απεκρίθησαν παντα-
χόθεν.

Μόνον ο λέρδος Ρουπέρτης έσχολίασε την απάν-
τησιν ταύτην λέγων

— Ακούετε! ακούετε!

— Ο σιρ Γουλλιέλμος θέλει εύκρεστηθί να έ-
πάγη εις τον ώρισμένον τόπον, εξηκολούθησε λέ-
γων ο Ριο-Σάντος, ίνα διαγράψη το σχέδιον των
υπογείων, και δώση εις τους ανθρώπους ημών πᾶ-
σαν αναγκαίαν εξήγησιν, διουτι απαιτείται ταχύ-
της άμα και φρόνησις... Προς δε τούτους ο σιρ

Γουλιέλμος θέλει δείξει εις αυτούς τὰς ἀποθήκας τῶν χαρτονομισμάτων, ἂν καὶ ῥιζίνεται ἀπαξίων τὴν λείαν ταύτην...

— Ἀφ' οὗ ἀπαξ καταστραφῆ ἡ Τράπεζα... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ ταμίης.

-- Τοῦτο εἶναι ὀρθόν, κύριε ἀλλὰ θὰ κάμετε ὅ,τι σὰς ζητῶ. — Τὰ δὲ προσυλακτικὰ μέσα ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν κυρίων ἀστυνόμων δυνάμει νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὸν ζῆλον αὐτῶν. Πρὸς δὲ τούτοις προτίθειμαι νὰ ἐπιβίωσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς Οἰκογενείας ἵνα διεγείρωσι χρεῖας τυχοῦσαι, παραχᾶς εἰς διάφορα μέρη καὶ ἀπασχολῶσι τὴν ἐνοπλον δύναμιν...

Ὁ δόκτωρ Μούρης ὅστις δὲν εἶχεν εἰσέτι πρῶτος οὐδεμίαν λίσιν, ἐξέβη ἐπὶ τοῦ μαρκεσίου βλέμμα ὀξύ καὶ λαθραῖον· οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐράνισαν εἰς αὐτὸν ὅτι ἐπεκλύπτον μυστικὸν σκοπὸν. — Ὁ τυφλὸς καὶ αὐτὸς ἐκμαν ἀμφοτέρω ἀπαρτήρητον σημεῖον συνανοήσεως.

Ὁ ἄνω τοῦλάχιστον ἤθελε νομίσει παρατηρητὴς αὐστηρῶς· ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἠθέλωμεν φοβηθῆ μήπως καταγερασθῶμεν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀναγκάστου ἐπιβεβαιούντες αὐτῷ θετικώτατα ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ λόρδου τῆς Νυκτὸς δίδει εἰς τοὺς τυφλοὺς τὴν δύναμιν νὰ συνομιλῶσι διὰ σημεῖων.

Ὁπωσδήποτε, ἂν ὁ Μούρης καὶ ὁ Τυφλὸς ὑπέκρυπτεν ἐν ἑαυτῷ τὸ οὐσιώδες μέρος τῶν σκέψεών του, οὐδὲν ἦπαύοντο. Ἡ διαρπαγὴ τῆς Τραπεζῆς δὲν ἦτο εἰμὴ ἐπουσιῶδες μέρος τοῦ μεγάλου σκοποῦ του, λεπτομέρειά τις τοῦ σχεδίου του. Τὰ εἰς τὸν φέροντα γραμμάτια ταῦτα, τὰ ὅποια ὁ ἐρυθρόξανθος ταμίης περιεφρόνα, εἶχον διὰ τὸν Ρίο-Σάντον ἀνεκτίμητον ἀξίαν, διότι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ καθίσταντο ἔπλον, καὶ ἀπεφάσιζον διὰ μιᾶς τὴν χρεωκοπίαν τοῦ πρώτου οἰκονομικοῦ καταστήματος τῆς Ἀγγλίας, τὴν καταστραφὴν ἐνός τῶν ἐδρασιωτάτων στηρημάτων τῆς κυβερνήσεως.

Κατὰ τὸν σκοπὸν του δὲν ἐπρόκειτο μόνον νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τὰ ἀποθεματικὰ κεφάλαια, ἀλλ' ἐπρεπε καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὴν νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόλειαν τῶν κεφαλαίων τούτων, νὰ ἀναστῆλῃ τῆς πληρωμᾶς τῆς, καὶ ἐπὶ τέλος νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἅπαντα τὰ ἀρθήτως διεσπαρμένα χαρτονομίσματα ἐφ' ὅλων τῶν μερῶν τῶν Τριῶν Βασιλείων δὲν ἦσαν εἰμὴ ἄχρηστα ἔακην.

Ἡ δὲ συνάθροις ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Οἰκογενείας ἦτο ὅλος διάφορον πρᾶγμα. Ἐπρόκειτο τῶντι περὶ στάσεως, ἀλλ' οὐχὶ ἵνα προστατεύσῃ τὴν διαρπαγὴν τοῦ χρυσοῦ τῆς Τραπεζῆς. Ἡ στάσις ἐμελλε νὰ προχωρήσῃ ἐτι μᾶλλον καὶ νὰ ἐπιφέρῃ διάφορον ἀποτέλεσμα.

Οἱ λόρδοι τῆς Νυκτὸς διεχωρίσθησαν, καὶ εἶδον ἀναμφιβόλως τὴν νύκτα ταύτην λαμπρὰ ἄνερα εὐτυχίας. Ὁ σὺρ Γεώργιος Μοντῆλτς καὶ ὁ Ἰωάννης Πάτων εἶδον ὅτι εἶχον τὰς ὀρειοτάτας θεροκυνίας τοῦ βασιλείου· ὁ λόρδος Ρουπέρτς ὅτι οἱ

ἵπποι του ἔτρεχον εἰς Ἐφομ, ὡς καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐτυχίας του, καὶ ὅτι ἐπαιξε τὸ οὐδὲ πρὸς ἑκατὸν λίρας τὴν παρτίδα· ὁ Σ. Σ. Βόυν εἶδεν ὅτι πῦρρεσι πολυτελεῖ οἰκίαν ἐν τῇ Ὀδοῦ τῆς Στράνδης, καὶ ὅτι ἐδωρήσατο πολὺτιμον κασιμίριον εἰς τὴν κυρίαν Βόυν· ὁ Φωντλεβὴς ὅτι κατέβαλε τὴν κατάσταμα τῶν Ροσχιλδῶν, καὶ ὅτι ἐδάνεισεν ἐν ἑκατομύριον ἀνευ τόκου εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν δούκα τοῦ... τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλείου· ἐπὶ τέλος δὲ ὁ αἰδεσιμώτατος Βοδλσεϊας, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου εἶδεν ὅτι ἐδρανευ εἰς τὰς Βουλὰς καὶ ἐξέγγετο ὑπουργικῶς, κατὰ τὸ δικαίωμα καὶ τῆ χρεὸς παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἔμμετρου...

Ὁ Μαύρης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του τῆς Ὀδοῦ Οὐίμπουλ. Καθ' ὅταν τὴν ἡμέραν ἐξείνην οὐδὲν ἐνησχολήθη περὶ τῆς Κλέρης Μακ-Φαρλάνης· καὶ τὴν νύκτα δὲ πάλιν τὴν ἐλησμένησαν ἐξετάζων καὶ ζητῶν νὰ ἴδῃ καθαρώς τοὺς σκοποὺς τοῦ Ρίο-Σάντου. Κατὰ τὰς εἰκοσιτέσσαρας ταύτας ὥρας ἡ δυστυχὴς Κλέρη, τῆς ὁποίας εἶχον μεταβάλει τὴν δίκαιαν ἐπαγγελίαν μόνον ἐκ τῆς ἐρημίας, τῶν φόβων καὶ τῶν θλίψεων αὐτῆς. Ὁ Ράουλης διατάχθη νὰ δίδῃ εἰς αὐτὴν τροφὴν ἵνα δυναθῇ νὰ ὑποφέρῃ καλλίτερον τὸ γαλθρινικὸν δικτινάγμα, εἰς τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ ὑποβάλῃ αὐτὴν ὁ δόκτωρ. Ἡ δίκαια αὐτῆ ἦτο ἀνεψυχὴ, — ἦτο ἀναβολὴ μεταξὺ τῶν βασιάνων καὶ τῆς τελευταίας σκηνῆς τοῦ κερτυρίου τῆς.

Ὁ μαρκεσῖος δὲ Ρίο-Σάντος ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του μετὰ τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγγέλου Βέμβου. Τοσοῦτον δὲ κατείχετο ὑπὸ τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἐνεθυμήθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν δόκτωρα Μούριν περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Μαρίας Τρέβωρ. Καθ' ὅταν τὸν δρᾶμον ἐνώπητα ψιθυρίζων μόνον ἐνίστε ἀσυναρτάτους τινὰς λόγους, ἐξ ὧν δὲν ὑδύνάτο τις νὰ ἐνοήσῃ εἰμὴ τεμάχιά τινα τῶν ἰδεῶν του.

Καθ' ἂν στιγμὴν ἡ ἀμάξα αὐτοῦ ἴστατο ἐν τῇ Πλατείᾳ Βελγρόδη, ἔλαθε τὴν χεῖρα τοῦ Βέμβου καὶ ἐθλίψεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

— Ἀγγελε, εἶπεν, ἡ ὥρα πλησιάζει. Θέλω σὲ χρειασθῆ ὀλόκληρον... Ἄν ὑπάρχῃ τις εἰς τὸν κόσμον τὸν ὅποιον ἠγάπας φράντισον περὶ αὐτοῦ τὴν νύκτα ταύτην καὶ αὐρίον, διότι μετὰ ταῦτα ἀνήκεις εἰς ἐμὲ, Ἀγγελε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀνήκω εἰς ὑμᾶς, δὲν ἴωσῆ, ἀπεκρίθη ὁ Βέμβος, ἀνήκω ὅλος εἰς ὑμᾶς.

— Ἐπειτα δὲ ὅτι ὁ Ρίο-Σάντος κατέλειπεν αὐτὸν ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Βέμβος μένεν μόνος, ἐπικύμαθε βραδέως καὶ μελαγχολικῶς.

— Ἄν ὑπάρχῃ τις εἰς τὸν κόσμον τὸν ὅποιον ἠγάπα; . . . Δυστυχῶς κοράσιον!

Ἄντι δὲ νὰ ἀναθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, διήλθον ἠσύχως τὸν διάδρομον μεθ' οὗ συνείχετο ὁ θάλαμος τοῦ Ἀγίου Μακ-Φαρλάνης, καὶ ἐλθὼν ἐσπρήχθη ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου τοῦ κειμένου ἀπέναντι τῆς Γωνίας τοῦ Λόρδου.

Ἡ Ἄννα ἦτο εἰσέτι ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ εἶδομεν αὐτὴν, καθημένη εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἑδρας ἐκείνης ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὴν ὡς κλίνη. Ἄλλ' ἦτο ὠχροτάτη καὶ δεινῶς μεταβεβλημένη. Οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδείκνυον ὅτι εἶχον κλαύσει πολὺ. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὑπνῷ ὅστις κατεῖχεν αὐτὴν, διετήρει θλιβεράν καὶ ἐντρομὸν, οὕτως εἶπεν, ὀέσιν.

Τὸ φῶς λαμπάδος ἐφώτιζεν ἀσθενῶς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἐφ' οὗ περιέσταντο ὄρατοὶ ὡς ἐπὶ κατόπτρου οἱ παιδικοὶ φόβοι τῶν ὀνείρων αὐτῆς. — Ὁ Βέμβος ἐθεώρησεν αὐτὴν πολλὴν ὥραν ἐν σιωπῇ.

— Ἄν ὑπάρχῃ τις εἰς τὸν κόσμον τὸν ὅποιον ἀγαπῶ... ἐψυθίρισεν ἐπὶ τέλος. Ὡ! ναί... ὑπάρχει γρησινὸς ἔρω, τὸν ὅποιον πρῶτοι νὰ λησμονήσω αὐρίον... ἔρω ἀνευ παρελθόντος καὶ ἀνευ μέλλοντος... Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ... τὴν ἀγαπῶ ὡς οὐδέποτε ἠγάπησα, καὶ ὡς δὲν θέλω πλέον ἀγαπήσει.

Ἡ νύξ αὐτῆ ἦτο ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς ὁ χειμὼν τοῦ Λονδίνου περιβάλλεται τὸν χιονώδη πέπλον τῶν πολιτικῶν χωρῶν. Ἡ πάχη ἐσπυθηροβόλοι ἐπὶ τῶν ἀκτινοειδῶν κλάδων τῶν δένδρων, ἄτινα ἐκκλύπτον τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου, καὶ ἐξέπεμπε παραδόξως κερωματισμένους δι' ἀπειραριθμῶν κερωματισμῶν τὰς σκοτεινάς ἀκτίνας τῆς δυσούσης σελήνης. — Ἡ ὁδὸς ἦτο μονήρης ὑπὸ τὸ παράθυρον. Μακρόθεν δὲ μόνον ἐν τῇ Πλατείᾳ Γροβενόρη ἠκούετο ὁ πεπνυγμένος κρότος ἐψιπόρου ἀμάξης.

— Δὲν μοι μένει εἰμὴ ἡ νύξ αὐτῆ, ἐπανέλαθεν ὁ Βέμβος, ἡ νύξ αὐτῆ προὐχώρησεν ἤδη πολὺ... Ταλαίπωρον καὶ θελατικὸν κοράσιον! Δὲν θέλει ἀπολαύσει οὐδὲ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἐπικνίθῃ τὴν μητέρα τῆς...

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ μικρὰ θύρα δι' ἧς ὁ πρίγκιψ Δημήτριος Τολστώης εἰσῆλθη εἰς τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον, ἠνεώχθη ἀνευ κρότου, καὶ ὁ ἵππὸς τῆς Βέμβος διήλθεν ἠσύχως τὴν ὁδόν. — Τὴν στιγμὴν ταύτην ἅπαν τὸ Λονδίνον κοιμᾶται, καὶ αἱ ἀμάξαι αὐταὶ παύουσιν τοῦ νὰ βασιανίζωσι τὸ ἔδαφος. Οὐδεὶς ἐτάραττε τὴν παντελεῖ σιωπὴν τῆς νυκτός. — Ὁ Βέμβος κατεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἀπόστασιν, ἥτις διεχωρίζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἔνθα ἔκειεν ἡ λαμπὰς ἢ φωτιζούσα τὴν Ἄνναν, καὶ ἐπειρήθη νὰ βίβῃ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου μεταξωτῆν κλίμακα, λείψανον τολμηρᾶς καὶ ἀμερίμνου ντόπτης, τὴν ὁποίαν κλίμακα εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ. Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ ἐπιτύχῃ. Εὐτυχῶς ὁμοῦ ἦτο εὐκίνητος καὶ ἐμπειρος. Τὸ ἐγγυριδίον του ἐμπήχθη μεταξὺ τῶν πλίνθων ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὸν ὡς βᾶθρον, καὶ διὰ τοῦ ἐρείσματος τούτου καὶ διὰ τῶν ἐξοχῶν τοῦ τοίχου, κατώρθωσε νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Οἱ ἦροι τῶν ἀρχαίων χρόνων οὕτως ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ τοίχη.

Ἄναθας ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἔδεσε στερεῶς τὴν μεταξωτῆν αὐτοῦ κλίμακα εἰς τὰς σιδεράς ἐξέδους, διότι ἀφοῦ ἀνέβη ἐπρόκειτο νὰ καταβῇ πάλιν, καὶ νὰ καταβῶσι δύο.

Ἡ Ἄννα Μακ-Φαρλάνης ἐξέπνευσεν ἐντρομος, διότι ὁ γρόνθος τοῦ Βέμβου περιβεβλημένος διὰ χειρομάκρου, ἔθραυσε μίαν τῶν ὀέλων τοῦ παραθύρου. Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Ἰσπανικὸς μοχλὸς, σπάνιον ἐπιπλον ἐν Λονδίῳ ἐκινεῖτο τρίζων, καὶ ὁ Βέμβος ἐπήδα ἐν τῷ θαλάμῳ.

Ὁ ἐξώθεν δροσερὸς ἀὴρ ὤρμησεν εἰς τὰ ἐντὸς ταυτοχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ Βέμβου, καὶ ἡ φλόξ τῆς λαμπάδος προσβλήθεισα σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἐκλίνε, μὴ φωτιζούσα πλέον εἰμὴ ἀσθενῶς τὰ ἀντικείμενα. Ἡ Ἄννα ἥτις ἔκαμε κατ' ἀρχὰς κίνημα ἵνα φύγῃ, ὤρμησεν ἐκπέμπουσα φωνὴν χαρᾶς, καὶ ἐξέβη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βέμβου, ὅστις ἐξέπληγη.

— Στέφανε! ὦ! ἀγαπητέ μοι Στέφανε! ἀνεβόησεν αὐτῆ, — ὁ Θεὸς σὲ ἀπέστειλε τέλος πάντων εἰς βοήθειάν μου.

Ῥίγος ἐδυνήθη διέτρεξε τὰ μέλη τοῦ Βέμβου. Ἡσθάνθη ἑαυτὸν λειποθυμοῦντα ἀκούων τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις κατέστρεψε διὰ μιᾶς τὰς ἤδη προσφιλεστάτας ἐλπίδας του.

— Ἐδεήθη ὅσον πολὺ! ἐπανέλαθεν ἡ Ἄννα μετὰ φωνῆς, ἥτις εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βέμβου, — ἐδεήθη ὅσον πολὺ, Στέφανέ μου!... Ὁ Θεὸς μὲ εἰσήκουσεν... Ἡ ἔξωρα καλῶς ὅτι ἡ σωτηρία μου ἤθελεν ἔλθει ἀπὸ σοῦ.

Ἡ φλόξ τῆς λαμπάδος ἀνωρθώθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν μὴ κινουμένη. Ἡ Ἄννα ἐνόησε τὴν ἀπάτην αὐτῆς, ἥτις προήρχετο οὐχὶ ὅσον ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν δύο νεανιῶν, ὅσον ἐκ τῆς προλήψεως αὐτῆς, διότι ἀδικήπως ἐσκέπτετο περὶ τοῦ στεφάνου. Ἀπεσείθη ἐντρομος, καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ θαλάμου, ὅπου συνεστάλη προσωκολληθείσα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου.

Ὁ Βέμβος δὲν παρεκολούθησεν αὐτὴν. Καθόσον ἐβλάπεν αὐτὴν ὠρία, ἀγνήν καὶ χρεῖσσαν κατὰ τὸν ἀφελῆ τρόμον τῆς, τοσοῦτον ἡ καρδία του συνεθλίβετο.

— Στέφανε! ἐψυθίρισε καθ' ἑαυτὸν — ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ Στέφανος οὗτος τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ, καὶ ὅστις ἐγκαταλείπει αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀρπάγων;... Ὡ! πόσον εἰμαι παράφρων! Ἴδού τώρα μισῶ τὸν ἄνθρωπον τούτον... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω;... Εἶναι ὅσον ὠρία!...

Ἐστάθη δὲ καὶ ἐτελείωσε τοὺς λόγους αὐτῆς διὰ μακροῦ ἀναστεναχμοῦ θλίψεως:

— Ὡ Θεέ μου! πόσοι λοιπὸν ἤθελεν ἀγαπήσει αὐτὴν!

Ἐν τούτοις δὲ ἡ δυστυχὴς Ἄννα ἔτρεμεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βλέπουσα τὸν ξένον τούτον ἀκίνητον, ὅστις τὴν ἐθεώρει ἀκαταπαύστως, καὶ εἶχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἔκφρασιν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγίνωσκε νὰ προσδιορίσῃ. Κατ' ἀρχὰς ἔτρεμεν ὀλίγον, ἐπειτα δὲ σφοδρότατα ἐπειτα ἤρθονα

δάκρυα κατέβρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ πάλιν παρεδόθη εἰς οἰμωγὰς, ἐνῶ προσπίπτουσα ἔντρομος καὶ γονυπετῆς ἔλεγεν.

— Σὰς παρακαλῶ!... σὰς παρακαλῶ, λυπη-
θήτε με!

Ὁ Βέμβος ἀνεσκήρτησεν ἀκούων τὴν δέησιν ταύτην, ἥτις μετέβαλε τὸν χαρακτήρα τῆς συγκινήσεως αὐτοῦ. Ἐλαβεν εἰκτον πρὸς αὐτὴν, τὸν ἦδον καὶ περιπαθῆ ἐκείνον οἶκτον ὅστις εἶναι μία ἐκ τῶν φάσεων τοῦ ἔρωτος, καὶ ὅστις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ αἰφνης δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνδρός.

— Ὅτ' τὴν ἀποδώσω εἰς τὸν Στέφανον αὐτῆς, εἶπεν καθ' ἑαυτὸν αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν του μαλακνομένην μέχρι ἀδυναμίας. — Ὀλέω εἰπεῖ εἰς αὐτὸν νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχιστάτην... Ὅτ' τὴν ἀγαπήσῃ ἀρὰ γε ὅσον τὴν ἀγαπῶ;

Οἱ λόγοι ὅμως οὗτοι δὲν ἦσαν ἀπόκρισις, καὶ ἡ Ἄννα ἐσταύρωσε τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας, καὶ ἐκλονίσθη.

Ὁ Βέμβος ὤρμησε πρὸς αὐτὴν.

— Μὴ φοβείσθε διόλου, εἶπε τοσοῦτον προση-
νῶς, ὥστε ἡ Ἄννα ἠσθάνθη ἐαυτὴν σχεδὸν ἐνθαρ-
ρυνομένην μὴ φοβείσθε τίποτε ἀπὸ ἐμὲ, κυρία μου·
ἡ παρουσία μου δὲν πρέπει νὰ σὰς προξενῇ τρό-
μον.

Ἐλαβε δὲ τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἀνύψωσε προσθέτων μετὰ θλίψεως.

— Μεταξὺ τῶν δύο μας σεῖς δὲν ἔχετε αἰ-
τίαν νὰ φοβήσθε ἢ νὰ ἰκετεύητε.

Ἡ Ἄννα δὲν ἐνόησε ταῦτα, ἀλλ' ἐνεθαλρύνετο κατ' ὀλίγον βλέπουσα τὸ εὐγενὲς καὶ ἀδόλον ἐ-
καῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἔως τότε
εἰμὴ διὰ τῆς παραχῆς τοῦ πρώτου αὐτῆς τρόμου.

— Πῶς ἤλθετε ἐδῶ, κύριε; ἠρώτησε καὶ πάλιν
μετὰ τινος δυσπιστίας.

Ὁ Βέμβος εἶχε σχεδὸν λησμονήσει τοῦτο. Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐνεθάρρυνε αὐτὸν τὴν πραγμα-
τικὴν θέσιν του. Ἀνελογίσθη τὰ προσκόμματα
ἅτινα ἔπρεπε νὰ ὑπερβῆ ἐνεθυμῆθη εἰς ποῖον τό-
πον εὐρίσκατο. Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ λόρδου ἐγερθέν-
τες κατὰ τύχην οὐδόλωσ' ἤθελον δυσκολευθῆ νὰ
ἐναντιωθῶσιν εἰς τὴν ἔξοδόν του. Ὁ ἐλάχιστος
κρότος, ἡ ἐλάχιστη ἀντίστασις ἐκ μέρους τῆς ἐγ-
κλείστου ἡδύνατο πάλιν νὰ ἐγκλείσῃ αὐτὴν ἐντὸς
τῆς Γωνίας τοῦ Λόρδου.

Ὡ! πόσον ταχέως ἤθελον εὐρεῖ ὁ Στέφανος
τρόπον φυγῆς, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ δυστυχὲς ἐκαῖνο
ὄνομα τοῦ Στεφάνου, τὸ ὁποῖον ἐξείβη ὡς βαρὺ
καὶ ψυχρὸν κάλυμμα ἐπὶ τῶν ζωηρῶν ἐλπίδων
τὰς ὁποίας εἶχε πρὸ ὀλίγου! — Ἀλλ' ἡ θλίψις
δίδει κακὰς συμβουλὰς. Ἡ φαντασία περιστέλλει
τὰς πτέρυγας τῆς ἐγγίζουσα εἰς τὴν ψυχρότητα
αὐτῆς. — Ὁ Βέμβος εἰσώπη ἐπὶ ἐν λεπτόν τε-
ταραγμένος.

Ἐν τούτοις ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ. Τὸ μέ-
τωπον τῆς Ἄννης ἐσκορπίετο πάλιν, καὶ τὸ βλέμ-

μα της ἐξέφραζεν εὐγλώττως τὴν ἐπάνοδον τῆς
ἀνησυχίας της.

— Κυρία μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Βέμβος, ἤλ-
θον ἐδῶ διὰ νὰ σὰς σώσω.

Καὶ μετὰ δυσκολίας ὑπερτικῶν ἔμφυτον μίσος
χθελαν προσέθηκε μειδιῶν βεβιασμένως.

— Δὲν τὸ ἐννοεῖτε;... ἐρχομαι ἐκ μέρους
του.

— Ἐκ μέρους του! ἀνεβόησεν ἡ μίσις Μακ-
Φαρλάνη, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐξέφραζεν αἰ-
φνης ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην.

— Ἐκ μέρους τοῦ Στεφάνου, εἶπε χαμηλῆ τῆ
φωνῆ ὁ ἰππότης Βέμβος.

Ἡ Ἄννα ἀνεπήδησεν ὑπὸ χάρης. Ἐγέλα
καὶ ἐκλαίε ταυτοχρόνως. Ὁ Βέμβος ἀπέστρεψε
τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἡ Ἄννα δὲν τὸν παρετή-
ρησεν.

— Ἐργεσθε νὰ μὲ ζητήσητε, ἔλεγε. — Ὅτ'
τὸν ἴδω πάλιν... Ὅτ' ἴδω τὴν Κλάρην... πᾶν
ὅ,τι ἀγαπῶ... Εὐχαριστῶ! Ὡ! καὶ ὑμᾶς ἐπί-
σης θὰ ἀγαπῶ!

Ὁ Βέμβος ἔπασχε σκληρῶς· ἀλλ' ἠδυνήθη
νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τὸ γενναῖον αὐτοῦ στρα-
τήγημα.

— Ἐλάτε! ἐψιθύρισεν — ὁ Στέφανος σὰς πα-
ριμένει.

Ἐλαβε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν νεανίδα,
ἥτις δὲν ἀντέταξεν οὐδεμίαν ἀντίστασιν, καὶ ἤρ-
χισε νὰ καταβαῖνῃ τὴν μεταξωτὴν κλίμακα μετὰ
προσοχῆς. Ὁ Βέμβος εἶχεν ἐστραμένους τοὺς ὤ-
μους πρὸς τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον, τὸν ὁποῖον ὅμως
ἡ Ἄννα ἐθεώρει.

Ἡ κατάβασις ἐγένετο βραδύτατα, διότι ἡ κλί-
μαξ ἐκλονεῖτο ἀνὰ πᾶν κίνημα. Φθάσας εἰς τὸ
μέσον τῆς κλίμακος, ὁ Βέμβος ἐνόμισεν ὅτι ἤκου-
σεν ὀπισθεν αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. μαρκεσιῦ
δὲ Ριο-Σάντου τὸν κρότον ἀνοιγομένου παραθύ-
ρου. Ἐξηκολούθησε δὲ καταβαίνων, ἀλλὰ κατα-
βάς εἰσέτι βαθυδαίνας τινὰς, ἠσθάνθη τὴν Ἄνναν
τρέμουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἰδέ... ἰδέ! εἶπε τρέμουσα — ἐν φάν-
τασμα τὸ ὁποῖον περᾶ διὰ τῶν κλάδων τῶν δέν-
δρων τούτων...

Ὁ Βέμβος εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ στρα-
φῆ. — Ἡ δὲ Ἄννα ἐθεώρει τὸ φάντασμα, ὅπερ
κατέβαινε καὶ αὐτὸ τὸν κορμὸν ἐνὸς τῶν δένδρων
τῶν πεφυτευμένων ὀπισθεν τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴ-
κου. Φθάσας δὲ μέχρι τοῦ τοίχου τῆς αὐλῆς, ἐ-
κρημάσθη εἰς αὐτὸ, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν
ὡς ἀμφιρρέπον.

Ἦτο δὲ ἀνὴρ ἡμίγυμνος οὕτινος ἐφάνησαν τὰ
ισχνὰ μέλη καὶ τὸ δασὺ στῆθος εἰς τὰς πλαγίας
ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

Ἡ Ἄννα ἐκινδύνευσεν ν' ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ φόβου.

Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ Βέμβος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τε-
λευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος. — Κατὰ τὴν
αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ πτώσις σώματος ἐπὶ

τοῦ λιθοστρότου. Ἦτο δὲ τὸ φάντασμα ὑπερ ἐπή-
δησεν κατὰ τῆς ὁδοῦ.

Ὡστε οἱ δύο φυγάδες ἡμῶν καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος
κατέβησαν ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ εὐ-
ρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

Ὁ Βέμβος ἐδίστασεν. — Ὁ ἕταρος ἀνὴρ ἐστη-
ρίχθη καταβεβλημένος ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν ὁποίαν
εἶχεν ὑπερβῆ, καὶ φωνὴν τρεπίζουσα ἠκούσθη ἐν
τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός. — Ἡ φωνὴ αὕτη ἐψάλλε.

*Ὁ λαῖρδος τῆς Καλλιβαρῆς
ἔῤῥε δύο κόμαις γέαις,
στὸν κόμρον δὲν εἶχε καρεῖς
Κόμαις τόσοσ ὠραίας.*

— Πάτερ μου! ἀνεβόησεν ἡ Ἄννα ἀπομα-
κρυνομένη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ Βέμβου καὶ ὄρ-
μῶσα πρὸς τὸν ψάλλοντα, — εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ
πατρὸς μου!

Ὁ Ἄγκος, — διότι ἦτο ἐκεῖνος, — προὐχώ-
ρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θυγατέρα του, τῆς ὁποίας
εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν φωνήν· ἀλλὰ πάραυτα σχε-
δὸν καταληφθεὶς ὑπὸ μυστηριώδους φρίκης ὥπισθο-
δρόμησε κλονιζόμενος.

— Πάντοτε αἱ οἰαὶ ἐκείνων οὔτινας ἀπέθανον!
ἐψιθύρισε μετὰ ἀμνηχανίας.

— Πάτερ μου! καλέ μου πάτερ! εἶπε πάλιν
ἡ Ἄννα.

— Ἄφες με, ἄφες με! ἀνεβόησεν ὁ Ἄγκος —
τὰς εἶδον...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἄννα ἤθελε νὰ θέσῃ τὰς χεῖράς
της περὶ τὸν λαιμὸν του, ἐξείψεν αὐτὴν σφοδρῶς
ἐπὶ τοῦ λιθοστρότου, καὶ ἔφυγε φωνάζων.

— Καὶ τὰς δύο!... καὶ τὰς δύο!

Ὁ Βέμβος δὲν εἶδεν αὐτὸν πλέον, διότι ἐστράφη
περὶ τὴν Δίοδον τῆς Βελγρᾶθης. Ἐλαβε δὲ τὴν
λειποθυμήσαν Ἄνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ
τὴν ἀπήγαγεν.

Τὴν ἐπισύσασεν ὁ Κ. μαρκεσιός δὲ Ριο-Σάντος
εὐρε κενὴν τὴν κλίνην τοῦ λαῖρδου, ἀλλὰ δὲν ἠ-
δυνήθη νὰ ἐκμυστηρευθῆ εἰς οὐδένα τὴν ἀνησυχίαν
του, διότι καθ' ἕλκν ταύτην τὴν ἡμέραν ὁ ἰπ-
πότης Ἀγγελοσ Βέμβος δὲν ἐφάνη ἐν τῷ Ἰρλανδι-
κῷ Οἴκῳ.

Κεφ. ΑΣΤ. — Ὁ γόλαξ Ἀγγελοσ.

Ἄν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐκθέσῃ
κωνόνας τοῦ μυηιστορήματος, καὶ ὁ Ὀράτος ἐ-
κρινεν εὐλόγον νὰ σιωπήσῃ ὡς πρὸς τὸ ἀντικεί-
μενον τοῦτο, ἐπειράθημεν διὰ τὸ βαρὺ σέβας ἡ-
μῶν πρὸς τοὺς κλασικοὺς, νὰ προσεγγίσωμεν,
ὅσον ἐνῆν, εἰς τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους κωνόνας
τῆς ἐνόητος, τοὺς ὁποῖου ἔθηκαν ὡς ἀναγκάσια
προσόντα παντὸς δράματος. Μέχρι τοῦδε τὰ πρό-
σωπα ἡμῶν δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ μυστη-
ριώδους θόλου τοῦ Ἁγίου Παύλου, μέχρι τοῦδε

ἡ ἱστορία ἡμῶν περιστρέφετο ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ
μῆς ἐβδομάδος.

Ἀλλ' ἐφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν πρέπει νὰ ὑπερ-
βῶμεν αἰφνης καὶ τὸν χρόνον καὶ τὸ διάστημα,
καθ' ἣν θέλομεν ἀναγκασθῆ νὰ παρεβάλωμεν μη-
νας μεταξὺ τῶν σκηνῶν τοῦ ἡμετέρου δράματος,
καὶ καθ' ἣν τὸ δραματούργημα ἡμῶν θέλει μεταβῆ
ταχυδρομικῶς εἰς τὴν μεσημβρινὴν Σκωτίαν, ἵνα
ἐκλέξῃ κατοικίαν μεταξὺ τῶν ἀγρίων θάμνων
αὐτῆς. — τοῦτο βεβαίως εἶναι μεγάλη δυστυχία,
καὶ οὐδεὶς θέλει δυνηθῆ νὰ μεμψήσῃ ἡμᾶς, διότι
προηγουμένως ἐξεφράσαμεν τὴν ζωηρὰν καὶ εὐδι-
κρινεστάτην ἡμῶν λήπην διὰ τοῦτο.

Ἐν τούτοις ἐπανελάβομεν ἐν πρὸς ἐν ἅπαντα
τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ἡμῶν, περὶ τῶν ὁποίων
σποράδην ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τῆς
διηγήσεως ταύτης, ἐν ᾧ σχεδὸν ἅπαντα ἡ προσοχὴ
τοῦ ἀναγνώστου γκεντροῦται περὶ τὴν Σωσάνναν
καὶ τὸν Βρίαντα δὲ Λάνσεστερ· ἠκολουθήσαμεν ἐ-
καστον αὐτῶν κατὰ τὰς κλάς ἢ κακὰς πράξεις,
τὰ αἰσθήματα, τὰ συμβεβηκότα αὐτῶν, καὶ ἡ φι-
σικὴ ῥοπή τῶν ἐξιστορήσεων τούτων, αἵτινες τει-
νοῦσι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἄγει ἡμᾶς εἰς τὴν
ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ Βρίαντ δὲ Λάνδεστερ ἐ-
θανάτωσεν τὸν Ρουβῆν, τὸν ὠραῖον αὐτοῦ ἵππον,
καὶ κατεφρόνησε τὸ πῦρ τῶν φυλάκων ἵνα ἀπε-
νέγκῃ καὶ καταθέσῃ ἐν ἀνθος παρὰ τοὺς πόδας τῆς
Σωσάννης.

Τῶντι δὲ τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας ταύτης
ὁ Κ. μαρκεσιός δὲ Ριο-Σάντος ἐκινδύνευσεν νὰ ἀπο-
θάνῃ ἐκ τῆς μανιώδους συνθλίψεως τοῦ Ἁγίου
Μακ-Φαρλάνη· τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωίαν τὴν τρί-
την ὥραν μετὰ τὸ μεσονυκτικὸν ὁ ἰππότης Βέμβος
ἀπήγαγε τὴν νεωτέραν θυγατέρα τοῦ λαῖρδου ἐκ
τῆς ἐν τῇ Γωνίᾳ τοῦ Λόρδου φυλάκης αὐτῆς.

Ἐπομένως τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ
Φράγκης Πέρσεβαλ ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ πρὸ τοῦ Θεά-
τρου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν
ὁποίαν ἀνέφερον αὐτῷ ἡ κόμισσα Ὁφελία. Ἀλ-
λὰ συνέβησαν πλείστα πράγματα μεταξὺ τῆς πα-
ραλαβῆς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καὶ τῆς ὥρας τῆς
συνεντεύξεως, καθ' ἣν ὁ Κ. μαρκεσιός δὲ Ριο-Σάν-
τος ἐμελλεν εἰς μάτην νὰ περιμένῃ τὸν ἀντίπα-
λόν του.

Ἐπῆρχε δεσμὸς μυστικὸς καὶ στενὸς μεταξὺ
τοῦ δόκτορος Μούρη καὶ τοῦ τυφλοῦ Τυβζέλου.
Ὁ τελευταῖος εἶχε λάβει παρὰ τοῦ δόκτορος μίαν
τῶν εὐεργεσιῶν ἐκείνων, αἵτινες δὲν ἀνταποδίδον-
ται, καὶ ἐφύλαττε πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην τινά.
Ἐπειτα δὲ τὰ συμφέροντά των συνέδεον αὐτοὺς
ισχυρῶς· ἐμελλον νὰ συμμαθεῖσιν τῆς διαδοχῆς
τοῦ θρόνου τοῦ μαρκεσιῦ δὲ Ριο-Σάντου. Ἀμφό-
τεροι κατώκουν ἐν τῇ Ὀδῷ Οὐτμπολ' ὁ μὲν Τυβ-
ζέλος ὑπ' ἀριθμὸν 9, ὁ δὲ Μούρησ ὑπ' ἀριθμὸν 10·
αἱ οἰκίαι αὐτῶν συμπαρέκειντο, καὶ ἐκτὸς τούτου
συνείχοντο πρὸς ἀλλήλας δι' ἐπιτηδείας κεκαλυμ-
μένως διδούσας, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξὴν ἐξ οὐδενὸς
ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῆ τι, καθότι μάλιστα ὁ

Μούρης και ὁ Τυρρέλος μεταχειρίζοντο αὐτὴν διὰ τὰς συνήθεις σχέσεις των, οὕτως ὥστε οὐδέποτε ἐβλεπέ τις αὐτοὺς εἰσερχομένου, εἰς τὴν οἰκίαν ἀλλήλων.

Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 9 οἰκία ἐκινώθη, ἐνῶ ὁ Βρίαν δὲ ἀνυσιστερ μετέβηκε πρὸς ζήτησιν ἀστυνομικῆς σπείρας.

Ὁ Μούρης ἦτο ἀπὸν, καὶ δὲν εἶχε φανῆ ὄλην τὴν ἡμέραν. Ἡ οἰκία λοιπὸν ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ Ράουλη τοῦ ὑποδηλατηριακοῦ, ὅστις παρεδόθη εἰς τὰ ἔργα τῶν *Τοξικολογικῶν Ἱερῶν*, καὶ ἀφῆκεν ἐν ψυχῇ τὴν δυστυχῆ Κλάρην Μακ-Φαρλάνην. Ἐξήγαγον αὐτὴν τῆς εἰρηκῆς, διότι εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις τῆς πρὶν ὁ δόκτωρ ὑποβίβη αὐτὴν εἰς τὴν τρομερὰν βίασιν τοῦ γαλιανικοῦ διατινάγκατος. Ἐκεῖτο ἀσθενῆς εἰσείει καὶ πάσχουσα ἐν τινὶ θαλάμῳ συνεχόμενῳ μετὰ τοῦ δωματίου τοῦ δόκτορος.

Ὁ Ράουλης εἶχε λάβει βριτὴν διαταγὴν νὰ πάσῃ τὴν νυσταίαν τῆς, ἀλλ' ὡς εἶπαμεν, ὁ Ράουλης ἦτο παραδεδομένος εἰς τὴν ἐπαγωγὸν ἀνάγκωσιν τῶν προσφίλων αὐτοῦ *Τοξικολογικῶν Ἱερῶν*.

Ἡ δίοδος δ' ἦς συνείχοντο αἱ δύο γειτονικαὶ οἰκίαι ἀπέληγεν εἰς βραχὺν διάδρομον ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς εἰρηκῆς μέχρις αὐτοῦ τοῦ δωματίου τοῦ δόκτορος. Ἐνταῦθα λοιπὸν εἰσῆλθον κατὰ πρότον οἱ φουγάδες τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 9 οἰκίας. — Ἡ Σωσάννα οὐδόλως ἐφρόντισε νὰ ἀντιστη, διότι ἤγνοιε ὅτι οὕτω μετεβίβάζον αὐτὴν ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν οἰκίαν.

Μόλις εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ δόκτορος ὁ Τυρρέλος ἔλαβε κατὰ μόνον τὴν χεῖρα δουλῆσαν τῆς Γέβρης καὶ τῆ εἶπεν:

— Πήγαίνε εἰς τὴν ἑδὼν τῆς Λευκῆς Ἐκκλησίας, Μαρθαλινῆ, καὶ εἰδοποίησον ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀστυνομίας... Ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς, καταλαμβάνει, καὶ ἤθελε φυλληθῆ ὡς εἰς παγίδα... Ἐγὼ ἔχω ἐργασίαν ἀπόψε, διότι πρέπει νὰ κλείσωμεν τὸ στόμα τοῦ λωλο-Βρίαντος ἐκεῖνου ἕως αὐρίου τὸ πρωῒ.

— Δὲν εἶναι καλὴ δουλειὰ αὐτὴ, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Γαλλίς μετ' ἠθοῦς λυπηρῶν. Ἡ κατωικία μας ἐκεῖνη ἦτο ὠραία...

Ὁ Τυρρέλος ὕψωσε τοὺς ὠμούς.

— Αὐρίον ἴσως ἔχημεν παλάτιον, Μαρθαλινῆ, ἀπήνησεν — καὶ ἔπειτα τί θὰ τὴν κάμῃς τὴν κατωικίαν σου;... Ἐλα! κάμει γρήγορα!

Ἡ Κυρία δουλῆσα τῆς Γέβρης ἐβόρεψε πλαγίως βλέμμα ἐπὶ τῆς Σωσάννης.

— Θὰ τὴν ἀφήσωμεν μόνον ἐδῶ; ἠρώτησεν.

— Στρέψε τὸ κλειδί, Μαρθαλινῆ, στρέψε τὸ κλειδί, εἶπεν ὁ τυρρῆλος διευθυνώμενος ταχέως πρὸς τὴν θύραν — πρὸ πάντων σπεῦσον... Ἐγὼ θὰ φροντίσω περὶ τοῦ ἐρωτομανοῦς... Θὰ ἀκούσῃς περὶ τούτου, κυρία δουλῆσα.

Ἡ Γαλλίς ἐπλησίασεν εἰς τὴν Σωσάνναν, ἥτις ἐκάθητο μεμονωμένη.

— Φῶς μου, εἶπεν αὐτῆ, ἔκαμες μέγα λάθος... ἀλλὰ, κάθε σφάλμα συγχωρεῖται... Μέλλω νὰ φροντίσω διὰ σὲ καὶ δι' ἐκεῖνον, διὰ νὰ μὴ προκύψῃ κανὲν κακὸν ἀπὸ αὐτά... Ὑγίαινε, φῶς μου.

Πρὶν ἐξέλθῃ ἕνωσ, ἰδέα τις τὴν ἔκαμε νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἀλλὰ δὲν ἔραγες ἀπὸ τὸ ἐσπέρας, ὠραία μου κόρη, ἐπανελάβε, καὶ ἴσως θὰ λείψω πολλὴν ὥραν. Πηγαίνω νὰ σοῦ ἐτοιμάσω νὰ δειπνήσῃς.

— Δὲν πεινῶ, εἶπεν ἡ Σωσάννα.

— Ἡξέυρω τὰ τοιαῦτα, ψυχὴ μου!... Ἡ λύπη, ἡ ἀπελπισία... δὲν πεινᾷ τις... ἀλλὰ τρώγει ὀλίγον στήθος ἀπὸ ἐρνηθοπούλι, φῶς μου... ἕνα μόνον ἢ δύο... καὶ πίνει ἕνα ποτηράκι κρασί.

Ἡ Κυρία δουλῆσα τῆς Γέβρης, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐν τοιαύτῃ ἀνέσει ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δόκτορος Μούρηως; νὰ ἦτο καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς οἰκίᾳ, ἐξῆλθε καὶ ἐπέσπεψε μετ' οὐ πολλὴ ἀκολουθουμένη ὑπὸ ὑπέρβου κρατοῦντος δίσκον περιέροχον ἐντελὲς πρόγευμα. Ὁ ὑπὲρβου ἐθῆκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τότε τὸ γυναικίαι ἐξῆλθε λέγουσα.

— Καλὴν ὄρεξιν, φιλιτάτη μου!

Εἶπε, καὶ τὸ κλειδίον περιστράφη ἐξῶθεν δις ἐν τῷ κλειθρῷ.

Ἡ Σωσάννα ἔμεινε μόνη.

Πρὸ ἡμισείας ὥρας περίπου ὁ Λάνσεστερ εἶχε καταλείπει αὐτὴν. Ἐκτοτε τὸσαῦτα συμβάντα συνέβησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ μετὰ τὸσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ εὐκρινῶς ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ πνεύματος αὐτῆς. Κατέχετο ὑπὸ τοῦ φρικώδους ἐκεῖνου τρόμου ὃν προῦξένησεν αὐτῇ ἡ ἐμφάνησις τοῦ Τυρρέλου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν ἤδη ἐαυτὴν ἐλευθέραν καὶ εὐτυχῆ. Δὲν ἦτο εἰσείει εἰς κατὰστασιν νὰ ἐξετάσῃ τί ἐμελλε νὰ συμβῆ, τί ἤθελε πράξῃ ὁ Λάνσεστερ, τί ἐμελλε νὰ ἐλπίζῃ ἢ νὰ φοβῆται.

Ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς, καὶ ἐπειράτο νὰ διασκέψῃ τὸ χάος τῶν παραττομένων ἰδεῶν αἰτίνες ἐπλήρου τῶν ἐγκέφαλόν τας.

— Τὸ πρότον αἰσθημα αὐτῆς ἦτο δεινὸς φόβος.

Ἐνεθυμήθη τὰς ἀπειλὰς τῆς ὁποίας ὁ Τυρρέλος εἶχε κάμει πρὸς αὐτὴν πολλαῖς, ἀπειλὰς τῶν ἐποίων τὸ ἀντικείμενον ἦτο πάντοτε ὁ Λάνσεστερ. Πόσον ἐθεώρησεν ἐκυστὴν ἀπερίσκεπτον καὶ ἐνοχόν! Πόσον ἐλυπέτο διὰ τὴν ἐκμυστήρευσιν ἐκεῖνην, ἥτις περιέβαλλε τὸν Βρίαντα μετ' ἐχθροῦς ἀοράτους, ἰσχυροῦς, ἀδυσωπήτους! Οἱ ἀγνωστοὶ οὗτοι κίνδυνοι τοῦς ὁποίους εἶχεν ἐπισωρεύσει κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λάνσεστερ, ἐβρίνοντο εἰς αὐτὴν τὸσαῦτον μᾶλλον τρομερὰ κατ' ὄσον δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ. Ἐνῶ περιεκύκλονον ἐκεῖνον διὰ παγίδων, αὐτὴ ἐμελλε νὰ ἦναι πεφυλαγμένη!... Ἐγίνωσκεν ἂν μόνον ἐμελλε νὰ τὸν ἐπανάδῃ; Ἡ Σωσάννα εἶχεν ἰσχυρὰν καρδίαν ἀλλ' ἄπραξ ἡ δυνάμις αὐτῆς τὴν

κατέλειπεν ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Βρίαντος. Ἡ ἡρωικὴ αὐτῆς φύσις κατεβόλλετο τότε διὰ μιᾶς; καθίστατο πάλιν γυνὴ καὶ γυνὴ ἀσθενῆς.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἄφθονα δάκρυα κατέβρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τας.

— Ὁ Θεέ μου! τὸν ἐφόνευσα! ἐψιθύρισε μετ' ἀθυμίας.

Ἀσθενῆς στεναγμοῦς ἠκούσθη ὕπασθεν αὐτῆς ὡς τοῦ στεναγμοῦ τῆς ἀπελπισίας αὐτῆς. Ἡ Σωσάννα δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς αὐτὸν, καὶ προσεπάθησε νὰ δεηθῇ. Ἐνῶ ἐδέετο, οἱ στεναγμοὶ ἠύξανον. Ἡ Σωσάννα ἤκουσεν αὐτοὺς καὶ ἠγέρθη, διότι ἐν τῇ εὐγενείᾳ καὶ γενναίᾳ αὐτῆς καρδίᾳ οὐδ' αὐτὴ ἡ ἀπελπισία ἠδύνατο νὰ καταπνίξῃ τὴν εὐσπλαγγίαν. Προσῆλως τὸ οὐς μετὰ προσοχῆς. Αἱ οἰμωγαὶ ἐξοσθένουν, ἔπειτα δὲ ἠκούοντο σπαρτακτικώτεροι.

Ἡ Σωσάννα ἔλαβε τὴν λαμπάδα, καὶ ὤθησεν ἰσχυρῶς τὴν θύραν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστράζετο ἡ ἑδρα αὐτῆς. Ἡ κλίνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκεῖτο ἡ λειποθυμοῦσα Κλάρη ἦτο δέκα βήματα μακρὰν.

Ἡ Κλάρη εἰσώπησεν ἄμα εἶδε τὸ φῶς. — Ἴσως ἐφοβῆθη μήπως προσεκάλεσέ τινα τῶν δημοίων τας. — Ἐπειτα δὲ ὅτε παρετήρησε φωτιζόμενοι λαμπρῶς ὑπὸ τῆς λαμπάδος τὸ ἀκτινοβόλον πρόσωπον τῆς ὠραίας νεάνιδος, ἐνόμισε πάλιν ὅτι ἦτο ἀπάτη ὄνειρου καὶ ἐκλείσει τοὺς κεκμηκότας ὀφθαλμούς αὐτῆς μετ' ἀθυμίας.

Εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τὸσαῦτα πρόσωπα ἀγγέλων, ἀκτινοβολοῦντα καὶ χαρίεντα ἄτινα ἐκυπτον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τας μετ' ἀνωφελῆς μειδιάμα. Τὸσαῖς εἶχε συσταυρώσει μετ' ἐλπίδος τὰς ἰσχνὰς χεῖρας τας καὶ ἐπικαλεσθῆ εἰς μάτην τὰ φαντάσματα ἐκεῖνα ἄτινα ἐπλαττεν ὁ πυρετὸς αὐτῆς!...

Ἐν τούτοις ἡ Σωσάννα προῦχώρησε μέχρι τῆς κλίνης καὶ ἐκύψε πρὸς τὴν πάσχουσαν τὸ πλῆρες οἴκτου βλέμμα τας. Ἀλλὰ μόλις τὸ βλέμμα τοῦτο ἔπεσεν ἐπὶ τῆς Κλάρης, καὶ τὸ πρόσωπον τῆς ὠραίας κόρης ἐξέφρασε παράδοξον συγκλίνησιν. Ὁ ὀφθαλμὸς τας κατέστη ὑγρὸς καὶ ὑπὸ στοργῆς ἀνήσυχος, ὡς ὁ ὀφθαλμὸς μητρὸς παρὰ τὴν κριτίδα τοῦ τέκνου αὐτῆς, τὸ στήθος τας ἠσθημακινεν, καὶ ἀόριστον μειδίαμα, λυπηρὸν ἄμα καὶ φαιδρὸν, ἐξέπεινε τὸ ἀρμονικὸν τῶν τῶν χειλέων τας. Ἐπειτα δὲ κατέπεσε γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος, οἱ δὲ ὠραῖοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀνυψώθησαν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ Κλάρη ἠνέωξε πάλιν τὰ ἀλγοῦντα βλέφαρά τας, διότι ἠσθάνθη φίλημα ἐπὶ τῆς χεῖρός αὐτῆς. — Τὸ ὄνειρον ἐξήκολούθη! τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἰδέα τας; ἀλλὰ πόσον ἦτο γλυκὴ καὶ ὄντως θεῖον τὴν φερόν ταύτην! Οἱ ἀγγελοὶ τῶν παρελθόντων ὄνειρων τας δὲν ἦσαν τσοσῦτον ὠραῖοι ὅσον ἡ γυνὴ αὐτῆς μειδιῶσα φιλικῶς, καὶ φαινομένη ἀγαθοποιὸν πνεῦμα ἐλπίδος καὶ εὐσπλαγγίας.

Ἡ Κλάρη ἐθεώρει θελχθεῖσα καὶ δὲν οἰμωζε πλέον.

— Σὺ εἶσαι τωόντι, ἐψιθύρισε ἐπὶ τέλους ἡ

Σωσάννα μετ' ὀφθαλμὸν συνεχόμενον, ἥτις προσέβαλε τὰ ὄρα τῆς Κλάρης ὡς ἡ ἀσθενῆς ἀρμονία μακρυσομένης μουσικῆς, — σὺ τὴν ὁποῖαν ἐζήτησαν ἀπὸ πολλοῦ!

Ἐκπληξίς ἀφῶνος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μιᾶς Μακ-Φαρλάνης.

— Δὲν με ἐνθυμείσαι πλέον, ἐπανελάβε ἡ Σωσάννα — ἡ εὐεργεσία ἥτις γίνεται ὑπὸ τῶν γενναίων ψυχῶν δὲν ἀφίνει εἰς αὐτὰς ἔχνη!... Ἀλλ' ἡ εὐεργεσία τὴν ὁποῖαν ἔλαβέ τις!... Ὡ! ἐγὼ τὴν ἐνθυμοῦμαι, καὶ ἄμα ἔμαθον νὰ δέωμαι, παρεκάλεσα διὰ σὲ καὶ διὰ τὸν ἕτερον ἀγγελοῦ ὅστις σοὶ ὁμοιάζει, καὶ ὅστις ἀναμφιβόλως εἶναι ἀδελφὴ σας... διὰ τὴν Κλάρην, τὴν εὐγενῆ νεάνιδα, καὶ διὰ τὴν Ἄνναν τὸ θελκτικὸν κοράσιον.

— Ποία λοιπὸν εἶσθε, κυρία μου; ἠρώτησεν ἡ Κλάρη.

— Δὲν γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου... καὶ δὲν με ἠρώτησατε περὶ τούτου, Κλάρη, τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην καθ' ἣν ἡ χεῖρά σας ἐστῆριξε τὸ καταβεβλημένον σῶμά μου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς Κορνιχίλλης, τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην καθ' ἣν ἐβοηθήσατε τὴν δυστυχῆ ἀγνωστον κόρην ἥτις ἀπέθνησκεν ὑπὸ πείνης...

— Ὑπὸ πείνης! ἐπανελάβε ἡ Κλάρη θλίβουσα ὀδυναρῶς τὸ στήθος τας — ὦ!... καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω τῆς πείνης!

Ἡ Σωσάννα ἐπέδησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου καὶ ἐπανῆλθεν ἀμέσως φέρουσα τὸ ἠτοιμασμένον πρόγευμα δι' αὐτὴν. Οἱ δακρυβρόσυντες ὀφθαλμοὶ τας συνστῆλλοντο ὑπὸ γέλωτος ἐκφράζοντος ἀφελῆ καὶ εὐθυμον εὐτυχίαν.

— Συγχωρῶ τὴν γυναῖκα ἐκεῖνην δι' ὅτι ἐπραξεν ἐναντίον μου, εἶπεν, ἐπειδὴ μοὶ ἔδωκε μέσον νὰ σὰς ἀνακουφίσω, Κλάρη.

Ἐγινουπέτησε δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ ἐβοηθήσε τὴν δυστυχῆ ἀσθενῆ εἰς τὸ νὰ ἐγερθῇ. Ἐνῶ δὲ αὐτὴ ἔτρωγε μετ' ἀπληστίας, διακοπτομένη μόνον καὶ ἐκπέμπουσα ἐνίοτε στεναγμὸν ὑπὸ ἀδυναμίας, ἡ ὠραία κόρη ὑπεστήριξεν αὐτὴν, προσεμειδία αὐτῇ, τῇ ἔλεγε γλυκεῖς λόγους, καὶ ἐπέθετεν ἐπὶ τῶν ὤχρων καὶ διαφανῶν σχεδὸν χειρῶν τας ἀδελφικὰ καὶ θεοπευτικὰ φίλήματα.

Ἡ Κλάρη ἀνελάμβανεν, ἀναζωπυρομένη διττωῶς ὑπὸ τῆς τροφῆς καὶ ὑπὸ τῶν παρηγορητικῶν περιποιήσεων τῆς ἀπροδοκῆτου ἐκεῖνης στοργῆς, ἥτις ἐπῆλθεν αἰφνης ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν παθημάτων τας. Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο εὐτυχῆς καὶ εὐγνώμων ἀνέζη πάλιν.

— Πόσον ἐπέινα τὸ δυστυχῆς κοράσιον! ἔλεγεν ἡ Σωσάννα καταφιλοῦσα αὐτὴν — ἂν ἠδύνασο νὰ ἴδῃς Κλάρη, τὰ ὠραία χρώματα ἄτινα ἐπανερχονται ἐπὶ τῶν παρειῶν σου!... Ἰδοὺ καὶ τώρα εἶγαινε ὠραία ὡς καὶ ἄλλοτε!... Ἡξέυρεις ὅτι διὰ νὰ σὲ γνωρίσω ἠναγκάσθην νὰ ἐμβλέψω δις εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ἐν ἡ ὑπῆρχεν ἡ εἰκὼν σου... Ἀλλ' εἶχον ἐπ' αὐτῆς ἐγκεκαραγμένον ἕκαστον τῶν

γχακτῆρων σου... τὸ ὄρατον, σοβαρὸν καὶ κυ-
 ὤρωπὸν μέτωπον, τὸν ὀφθαλμὸν τοῦτον ὅστις ὑπ-
 εδέχθη εὐμενῶς τὴν πτωχείαν μου, τὸ προσφιλὲς
 τοῦτο στόμα τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπεν ἄλλοτε λόγους
 παρηγόρους... Ἄν καὶ ἦσο ὠχρὰ, Κλάρη, ἀγα-
 πητήμου Κλάρη, αἰσθητὰ τι ἠγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ
 μου, ὅτε σὲ ἐπλησίασα ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου
 σκιρτώσαν καὶ ἀνιπαμένην... Πόσον σὲ ἀγαπῶ,
 μικρὰ μου ἀδελφὴ!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κλάρης ἦσαν πλήρεις δα-
 κρύων.

— Εὐχαριστῶ!... εὐχαριστῶ! ἐψιθύρισεν.

Ἐπειτα δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ ἀκουσίου καὶ αἰ-
 φνιδίου τρόμου, προσέθηκε ξιγῶσα.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μένετε πάντοτε
 πλησίον μου, κυρία, καὶ ὅταν δὲν ἦσθε πλέον ἐδῶ,
 θὰ μὲ κάμουν νὰ ἀποθάνω πάλιν ὑπὸ τῆς πείνης.

Ἡ Σωσάννα ἠγέρθη ὑπὸ φυσικῆς ὀρμῆς, ὡσανεὶ
 ἤθελε νὰ τεθῆ μετὰ τῆς Κλάρης καὶ τινος αἰφνι-
 δίως ἐπιλόθοντος κινδύνου. Τότε πρῶτον ἔλαβεν
 ἀδριστητὸν τινὰ ἰδέαν τῆς θέσεως τῆς μίης Μακ-Φαρ-
 λάνης, καὶ ἐσυλλογίσθη διατί τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο
 κοράσιον ἀπέθνησκεν ὑπὸ πείνης ἐντὸς οἰκίας ἐν ἣ
 τὰ πάντα ἐδείκνυον τὸν πλοῦτον.

Τῇ ἐπρότεινεν ἄλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις, εἰς τὰς
 ὁποίας ἡ Κλάρη προσεπάθησε νὰ ἀποκριθῆ ὅσον ἡ-
 δύνατο κάλλιον· ἀλλὰ καὶ αἱ δύο δὲν ἐγίνωσκον
 ὅ,τι ἐχρειάζετο ἵνα ἐνοήσωσι τὴν αἰτίαν τοῦ φοι-
 κώδους τούτου μυστηρίου. Ἡ μὲν Σωσάννα ἦτο
 ἀμαθὴς, καὶ δὲν εἶχεν εἰμὴ γενναίης ὀρμῆς· ἡ δὲ
 Κλάρη ἦτο ἀγνή καὶ εὐγενῆς ψυχῆ· εἰς μάτην
 λοιπὸν ἐσυλλογίζοντο ἵνα εὕρωσι τὸν δεσμὸν τῆς
 βαρβαρῶν ταύτης μηχανορραφίας.

Τὸ βεβαιότατον ἦτο ὅτι ἡ Κλάρη ἐπαθεν, ἐπα-
 θε σκληρῶς, καὶ ὅτι δικαίως κατείχετο ὑπὸ τρό-
 μου.

— Οἱ ἄθλιοι! ἔλεγεν ἡ Σωσάννα· — νὰ προσ-
 θάλωσι σὲ, Κλάρη!... σὲ, τὸν ἄγγελον τοῦ ἐ-
 λέους καὶ τῆς ἀγαθότητος!... ἀλλ' ἐγὼ θὰ σὲ
 ὑπερασπισθῶ... εἰμαι ἰσχυρὰ ὡς ἀνὴρ!... Ἄς
 ἔλθωσιν.

Διεκόπη, διότι εἶδε τὴν Κλάρην αἰφνης ὠχρῶ-
 σαν καὶ κλειούσαν τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ τρόμου.

Πρὶν στραφῆ ἵνα ἴδῃ τίς ἦτο ἡ αἰτία τοῦ αἰ-
 φνιδίου τούτου τρόμου, ξηρὰ καὶ σαρκαστικῆ φωνῆ
 ἐπρόφερε πλησίον αὐτῆς.

— Τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ!

Ἐστρεψεν εὐθὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδε μικρὸν
 τινὰ ἄνθρωπον φαλακρὸν κατὰ τὴν κορυφὴν, ἀλλ'
 ἔχοντα ἐπὶ τῶν κροτάφων δύο μεγάλας τολύπας
 βροστύχων. Ὁ μικρὸς οὗτος ἀνὴρ, φέρων ἐπὶ τῆς
 ἐνὸς μεγάλῃ διοπτρᾷ εἶχεν εἰς στήμα τετάρτου
 βιβλίον ὑπὸ μάλιν. — Ἦτο δὲ ὁ κύρ Ράουλς
 μὲ τὰς *Τοξικολογικὰς Τερίεις* του.

Προῦχώρησε χωρὶς κρότον κατὰ τὴν συνθήειαν
 του, καὶ δὲν ἐσκυδαλίσθη μετρίως ἰδὼν τὰ λαί-
 ψανα τοῦ ἀφθόνου γέφυματος τῆς Κλάρης.

— Τὰ τὰ τὰ τὰ! ἐπανέλαθε μετ' αὐτοῦστε;

δυσσερσεκίης· — τί ἀνακατὸνεται ἡ λαίδη αὐτῆ,
 σὲ παρακαλῶ;... Τὸ κοριτσάκι ἔφαγε σὰν λύ-
 κος... Τώρα εἶμαστε καλά, μὰ τὴν πίσιν μου!...
 καὶ τί θὰ εἶπῃ τὸ ἀφεντικὸ, ἂν ἀγαπάτε;... Σὰς
 ἀρωτῶ τί θὰ πῇ.

Ὁ κύρ Ράουλς ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην
 εἰς ἐκυτὸν, καὶ ἴστατο σεβασμῶς μακροθῆν, διότι
 ἀκούσας τοὺς τελευταίους λόγους τῆς Σωσάννης,
 δὲν ἐτόλμα νὰ περιφρονήσῃ τὴν ὀργὴν τῆς.

Ἡ ὠραία κόρη ἐτέθη μετὰ τῆς κλίνης καὶ
 αὐτοῦ ἔχουσα συνεσταυρωμένας τῆς χεῖρας ἐπὶ τοῦ
 στῆθους, καὶ ἐθεώρει αὐτὸν σταθερῶς.

— Καλὰ! καλὰ! ἐμορμύρισεν ὁ ὑποδηκτη-
 ριστῆς ἐπισθοδρομῶν κατὰ ἐν βῆμα· — δὲν τῆ φο-
 βούμαι αὐτὴ τὴν ἀμαθίαν, τοῦλάχιστον... καὶ
 ἔπειτα δὰ μὲ τὸ γιαντρικὸν μου δὲν χρειάζονται
 παρὰ τρία δευτέρα λεπτά, πέντε τρίτα καὶ ἓνα
 μέρος γιὰ νὰ τὴν διορθώσω κατὰ πῶς πρέπει...

Δὲν πειράζει· ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ
 ἑδῶ πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ δόκτωρ.

Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ τοῦ ἀξιοτίμου Ράουλς δὲν
 ἐμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ, διότι μετ' οὐ πολλῆ ἡ-
 νεώθη ἡ θύρα, καὶ ὁ δόκτωρ Μούρνης μὲ ἦθος αὐ-
 στηρὸν, ὀρθῶς συνεσταλαμένας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δω-
 μάτιον.

— Τί σημαίνει τοῦτο, κύριε; εἶπεν αὐστηρῶς
 ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ράουλιν.

— Ὁ αἰρ Ἐδμόνδος ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μικρὴν
 πόρτα, ἀπῆντησε χαμηλῆ τῇ φωνῇ ὁ ὑποφάρμα-
 κοποιός· — καὶ ἔφερε καὶ αὐτὴ... αὐτὴ τῇ λαί-
 δη... μαζὴν του.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θέσις τῆς λαίδης ταύτης, κύ-
 ριε... Ἐξέλθε καὶ παρακάλεσέ την νὰ σὲ ἀκο-
 λουθήσῃ.

— Κύριε, δὲν θὰ ἐξέλθω, — εἶπεν ἡ Σωσάννα μὲ
 φωνὴν ἀσθενῆ καὶ γαλήνιον.

— Τὰ τὰ τὰ τὰ! εἶπεν ὁ Ράουλς.

Ὁ δόκτωρ προῦχώρησε μέχρι τῆς κλίνης.

— Κυρία μου, εἶπε προσπαθῶν νὰ καταστειλῇ
 τὴν ἐν ἑαυτῷ ἐξαπτομένην ὀργὴν του· — ἀγνοῶ
 καὶ καταφρονῶ τοὺς παιδικοὺς τύπους τῶν ὀνομα-
 ζομένων φιλοφρονήσεων... Οὐχ ἦτον ὅμως προ-
 βλεπῶν λυπηρὰν λύσιν εἰς πάντα ταῦτα καὶ θέλων
 νὰ τὴν ἀπορῦγω, ἀποκαλύπτουμαι τὴν κεφαλὴν ἐνώ-
 πιόν σας κυρία μου· — (καὶ ἔλαβε τὸν πλοῦν εἰς
 τὴν χειρὰ του), — θέλω κλίνει ὡς φιλέρσεκος
 καὶ θέλω ἐξαντλήσει πάσας τὰς φιλοφρονήσεις μου
 λέγων πρὸς ὑμᾶς· Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου, σὰς
 καθικετεύω νὰ ἐξέλθητε ἀμέσως.

Ἴνα ἐνοήσῃ καλῶς ὁ ἀναγνώστης τὴν θέσιν
 τοῦ δόκτορος, ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν αὐτῷ ὅτι ὁ δό-
 κτωρ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχε καταλίπει τὸ προσ-
 κεφάλαιον τῆς μίης Τρέβωρ, καὶ ὅτι ἐπανήρχετο
 μετὰ πάσης σπουδῆς ἵνα ἐκτελέσῃ ἐπὶ τῆς Κλάρης
 τὸ τρομερὸν πέραμα, ὅπερ εἶχεν ἔως τότε ἀνα-
 θάλει.

Ἡ Σωσάννα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν
 Κλάρην.

— Ὁ! μὴ με ἀφήστε! εἶπεν ἡ δυστυχὴς
 νεανίς ἐλλαβούσα ὡς διαταγμὸν τὸ κίνημα τοῦτο.

— Νὰ σὲ ἀφήσω! ἀνεβόησεν ἡ Σωσάννα ἐναγ-
 κλιζομένη αὐτὴν. Ὁ! ὄχι, Κλάρη! Δὲν γνω-
 ρίζω δύναμιν ἰκανὴν νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ σου.

— Κακοκέφαλη! ἐμορμύρισεν ὁ Ράουλς.

Ὁ δόκτωρ ἐξέπεμψεν ὑπόκωπον ἐπιφώνημα.

— Κυρία μου!... κυρία μου!... εἶπε μὲ φωνῆ
 τρέμουσαν· — δὲν με γνωρίζετε!... καὶ δὲν
 ἠξεύρετε ὁποῖον σφάλμα ἐπράξατε ἐνώπιόν μου
 εἰσεργουμένη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο...

Ἡξεύρω ὅτι ἠθέλησαν νὰ φωνεύσουν τὸ κο-
 ράσιον τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα χωρὶς νὰ τα-
 ραχθῇ, — καὶ θέλω τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῶ
 ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ θύρα ἠνεώθη πάλιν, καὶ εἰσῆλθεν ὁ
 τυφλὸς Τυρρέλος. Ἄλλ' οὐδαίς προσέσχεν εἰς αὐ-
 τόν. Ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ δωμα-
 τίου, ἐστάθη ἀκίνητος καὶ ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ κα-
 τωφλίου, στρέφων πρὸς τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ
 μεγίστης ἀδιαφορίας τὸν κατηρῆ καὶ ὑαλώδη ὀ-
 φθαλμὸν του.

Ὁ δόκτωρ συνετινάχθη ὀρατῶς ἐκ τῆς ἀπο-
 κρίσεως τῆς Σωσάννης.

— Ἄ!... τὸ ἠξεύρετε, κυρία μου! ἐψιθύρισε
 μὲ ἀπειλητικὸν τρόμον· — ἴσως δύναμαι νὰ σὰς
 συγχωρήσω διότι τὸ ἠξεύρετε. Ἄλλ' ἐξέλθετε!...
 πρὸς χάριν τῆς ζωῆς σας, ἐξέλθετε!

— Δὲν θέλω ἐξέλθε, ἐπανέλαθεν ἡ ὠραία κό-
 ρη, τῆς ὁποίας ὁ ἦτονος καὶ βυβαῖον γαλήνην ἐκ-
 λάμπων ὀφθαλμὸς χωρὶς νὰ ταπεινωθῇ ὑπέμεινε
 τὴν καταχθόνιον λάμψιν τοῦ βλέμματός τοῦ Μού-
 ρη· — καὶ πρέπει νὰ φωνεύσῃτε πρῶτον ἐμεῖ, κύριε,
 ἂν ἐπιβουλεύεσθε τὴν ζωὴν τοῦ κορασίου τούτου.

Ὁ δόκτωρ ἔχουσε τὰς δύο χεῖράς του εἰς τὰ
 εὐρύχωρα θυλάκια τοῦ ἐνδύματός του· τὸ συνήθως
 ὄχρον αὐτοῦ πρόσωπον ἐκαλύφθη ὑπὸ αἵματος
 μέχρι τοῦ μετώπου, καὶ ἐφαίνετο τρομερὸν.

— Ἐξῶ ἀπ' ἐδῶ! εἶπεν εἰς τὴν Ράουλιν μὲ
 φρικώδη λύσσαν· — ἡ γυνὴ αὕτη τὴ ἠθέλησεν!...

Οὐδαίς τῶν μῶν τοῦ ὠραίου προσώπου τῆς
 Σωσάννης ἐπαράχθη. Μόνον δὲ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλ-
 μούς πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι ἐνόησε καλῶς ὅτι
 ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

Ἄλλ' ὁ τυφλὸς Τυρρέλος ἀπεφάσισεν ἐπὶ πό-
 λους νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην. Καθ'
 ἦν στιγμὴν ὁ Μούρνης παράφρων ὑπὸ τῆς υπερβο-
 λικῆς ἐκείνης μανίας ἣτις καταλυθάνει μάλιστα
 τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὸ πάθος
 κρύπτεται ὑποκριτικῶς ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ἀτα-
 ραξίας, καθ' ἦν στιγμὴν, λέγομεν, ὤρμησε κατὰ
 τῆς ἀκινήτου Σωσάννης, ἡ βρωμαλέα χεὶρ τοῦ Τυρ-
 ρέλου τὸν ἐμπόδισεν. Ὁ δόκτωρ ἐπειράθη νὰ ἀπ-
 ἀλλαχθῇ αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Πῶς! ἀνεβόησεν ἐπὶ τέλους ἀποκαμὸν ἐκ

τῆς στιγμιαίας ταύτης πάλης· — τολμᾶς νὰ με-
 ταχειρισθῆς βίαν ἐναντίον μου σύ!

— Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ φο-
 νεύσῃτε τὴν γυναῖκα ταύτην, δόκτωρ, ἀπεκρίθη ἀ-
 τάραχος ὁ Τυρρέλος.

— Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ θέλω ἐγὼ!

— Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ἐμποδίσω.

— Διατί, ἄθλιο, διατί! εἶπεν ὠρούμενος ὁ δό-
 κτωρ μετ' ἀνεπιτηδεύτου λύσσης.

Ἡ Κλάρη ἦτο μάλλον νεκρὰ ἢ ζῶσα, ἡ δὲ
 Σωσάννα, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὀργὴ τοῦ Μούρνη δὲν
 προῦξένεσε τρόμον, προσήλου βλέμμα ἀνήσυγον
 καὶ ἐντρομον ἐπὶ τοῦ Τυρρέλου, ὅστις ἐπανέλαθε
 μετὰ τῆς αὐτῆς ἀταραξίας.

— Δόκτωρ, διὰ πολλοὺς λόγους... καὶ πρῶτον
 διότι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι θυγάτηρ μου.

Ἡ Σωσάννα ἠσθάνθη ἀνεπίσθητον κλονισμόν,
 καὶ κατέστη ὠχροτέρα, ἀλλὰ δὲν ἔδειξεν οὐδεμίαν
 ἐκπληξίν. Ἀπαναντίας δὲ ὁ Μούρνης ὠπισθοδρο-
 μῆσεν ἐκπληκτος.

— Ἄ! ἄ! μίης Σούκη, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ
 ὁ Τυρρέλος ῥίπτων ἐπ' αὐτῆς τὸ διαρκές, ἐξῶ καὶ
 βαρὺ ἐκεῖνο βλέμμα, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὠραία κό-
 ρη τοσάκις ὠμίλησεν εἰς τὸν Βριάντα δὲ Λάνος-
 στερ· — δὲν με γνωρίζεις;

— Σὲ γνωρίζω, κύριε, εἶπε χαμηλῆ τῇ φωνῇ ἡ
 Σωσάννα, — καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως δὲν σημαίνει τίποτε, μίης Σού-
 κη, ἐνώσω ἔχομεν βοηθὸν τὸν σοφὸν δόκτω-
 ρα... Μὲ εἶδες νὰ μὲ κρεμάσουν, δὲν εἶναι
 ἔτσι; Τίς οἶδε; ἴσως μὲ ἴδης πάλιν νὰ μὲ κρε-
 μάσουν... Δόκτωρ, προσέθηκεν ὁ Τυρρέλος στρα-
 φεὶς πρὸς τὸν Μούρνη, οὐτινος παράλθεν ἡ ὀργὴ
 διὰ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, ἀλλ' ὅστις ἐθεώρει
 συνεχῶς τὰς δύο νεανίδας μετὰ διαταγμῶν κακο-
 βούλου· — ὅταν λέγω εἶναι θυγάτηρ μου... μὲ
 ἐνοεῖτε καλῶς;... Κατὰ τὸν καιρὸν ὅτε ὠνομα-
 ζομην Ἰσαήλ Σπένσερ, τίποτε ἄλλο... καὶ ἀ-
 πλῶς διὰ τοῦτο δὲν παρενετέθη μετὰ τῶν δύο σας.

— Διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μούρνης.

— Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ὁ ἦττον σημαντικός.
 Ὁ δὲ ἕτερος εἶναι ὁ ἐξῆς· ὁ Κ. μαρκέσιος δὲ Ρι-
 Σάντος μὲ διέταξε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ δόκτωρ κύψας τὴν κεφαλὴν.

— Μὲ διέταξε ξητῶς! προσέθηκεν ὁ Τυρρέλος.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Μούρνης,
 ἠξεύρει... ἡ ζωὴ τῆς ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ κατα-
 δική μου!

Ὁ Τυρρέλος ἔλαμψε ταπεινὴν ὑπόκλισιν.

— Τίς ἀναδέχεται νὰ τὴν κάμῃ νὰ σιωπήσῃ;...
 ἐπανέλαθεν ὁ δόκτωρ. Σὺ, Ἰσαήλ;

Ὁ Τυρρέλος ἔβριψε πλάγιον καὶ λαθραῖον βλέμ-
 μα ἐπὶ τῆς Σωσάννης ἣτις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλί-
 νης καὶ εἶχε ταταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μάλιστα ἐγὼ! ἀπεκρίθη ἀναλαβὸν αἰφνης
 τὴν κλιοναγάθειαν τοῦ προσώπου τοῦ αἰρ Ἐδμόν-
 δου· — ἐγὼ τὸ ἀναδέχομαι, δόκτωρ.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΔΕ ΡΙΟ-ΣΑΝΤΟΣ.

Κεφ. Α'. — Δίο ήλιοι διὰ μίαν σελήνην.

ΠΤΟ περίπου ή στιγμή καθ' ήν ο αξιοτίμος Βρίαν δε Λάνσεστερ επιστρέψας πρό του αριθ. 9 της 'Οδοϋ Ούιμπολ μετά μικρού τάγματος υπαλλήλων της αστυνομίας παρετήρησεν ότι ή βραχέα αύτου απουσία ήρκεσε πρός εκκένωση της οικίας εκείνης.

Η νύξ ήτο λαμπρά! Η ύγρασία της ημέρας προσβαλλομένη επί των λιθοστρώτων υπό ψυχροτάτου βορείου ανέμου καθίστα πᾶσαν ὄδον ἀκτινοβόλον κάτοπτρον, επί του ὁποίου οί διαβάται ὠλισθαίνουν, προσέκρουον καί επιπτον πρός ἀνεκφραστον ἀγαλλίασιν ὄλων τῶν Σαλιάρχων της πρωτεύουσας του Βρετανικοῦ κράτους.

Παρά τὴν Πλατείαν Πορτλάνδης κατὰ τὸ μέσον της ὁδοῦ Δεβονσείρης, ὑπῆρχε, καί τοι τὸ ψῆχος ήτο δριμύ, ὄχλος πολὺς, συντηγμένος ἐνώπιον ήνεωγμένης τινὸς θύρας. Ὁ ὄχλος οὗτος συνίστατο μόνον ἐξ ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ὁμοιότης τις, ἀν καί τινες ἐφόρου ἐνδυμασίαν πέννητος, ἐνῶ ἄλλοι ήσαν ἐνδεδυμένοι σεμνότατα. Ησαν δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον συνάδελφοι, διότι συναθροῦντο, κατεπατοῦντο, σιθεθλίβοντο φιλικῶτα καί ἄνευ διακρίσεως ἐνδυμασίας.

Πάντες σχεδὸν ἐκράτουν ὑπὸ μάκην μεγίστους φακέλλους ἐφημερίδων οί ἐκλεκτότεροι μόνον ἐσπεροῦντο τοῦ κοσμήματος τούτου, ἀλλ' ήκολούθουν αὐτοὺς εἰς ή πλειότεροι ὑπερέτι φορτωμένοι ὡς ήμίονοι ἐκ της αὐτης ζωοτροφίας. — Πάντες συναμίλουν ἐνταῦθ, καί παράδοξοι κραυγαί ἐξήρχοντο ἐκ του ὄχλου τούτου, ἀναμινγόμεναι μετά φιλοσοφικῶν σκέψεων, μετά καγχασμῶν καί γνωστῶν ἀστεϊσμῶν.

Ἐν τῇ ήνεωγμένη θύρᾳ ὑπῆρχον τέσσαρες ή πέντε ὑπερέτι ἐν στολή, ἐνησχολημένοι ἀνευδότης εἰς τὸ νὰ ρίπτωσιν εἰς τοὺς πολιορκητὰς φακέλλους χάρτου ὑγροῦ καί ἐκπέμποντος τὴν νευτιώδη ἐκείνην ὁσμήν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἵνα προαγγέλλη βεβαίως εἰς τὸ δημόσιον τὰ ἀναιδῆ ψέδη αὐτῶν, καθὼς ἔθηκε τὸ κρόταλον εἰς τὴν οὐρὰν του κωδονοφόρου ὀφρεως.

— Δώδεκα διὰ τὸν Πλέυδελλ καί Βράουν! ἔλεγε φωνή τις ἐν τῷ ὄχλῳ.

— Δώδεκα διὰ τὸν Πλέυδελλ καί Βράουν! ἐπνελάμβανεν ὁ ἕτερος τῶν ὑπηρετῶν.

Αἱ λέξεις αὐται μετέβαινον ἐκ στόματος εἰς στόμα, καί ἐφθανον μέχρι εἰσπράκτορος τινος, οὗ τὸ περιγμινώδες καί ἀπολιθωμένον πρόσωπον ἐφαίνετο ἀπέχον μόνον δύο δακτύλους ἐκ του κατσίχου του.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἐμορμύριζε λέξεις τινὰς, καί ἐπνελάμβανε πάλιν μετὰ φωνῆς ἐξυτάτης.

— Δώδεκα διὰ τὸν Πλέυδελλ καί Βράουν. — Τράβα!

Καί παρεδίδατο εἰς φακέλλο.

— Σαράντα διὰ τὸν Γιλβέρτον της Στράνδης!

— Εἴκοσι πέντε διὰ τὴν κυρίαν Δόδσων!

— Διακόσια διὰ τὸν 'Θουάρδον καί Φλάουερ!

Οὕτω δὲ τὰ φύλλα ἐξήρχοντο βραχδεαία ἐκπέμποντα τὴν ὑγρὰν καί δριμυιὰν ὁσμήν περὶ της προσιπομεν. — Η πόλησις ἐγένετο λαμπρά. — Καθόσον δὲ ὁ λίθινος ὑπάλληλος ἔβλεπε τὰ ἀποτελέσματα αὐτης, ή μεμβράνα του προσώπου του ἀνελάμβανε ὠραία χρυσοσιδῆ χρώματα καί ὅτε ἐπὶ τέλους ὁ 'Θουάρδος καί ὁ Φλάουερ ἐξήτησαν διακόσια φύλλα, ὁ ὑπάλληλος ἀφῆκε τὴν μεταλλίνην γραφίδα του ἵνα τρίψῃ τὰς χεῖράς του. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἔλαβε καιρὸν. Αἱ ἐξῶθεν φωναί ἐδιπλασιάσθησαν. Ὁ εἰσπράκτωρ ἔλαβε πάλιν τὸν σιδηροῦν κάλαμόν του, ὑποσχόμενος ἑαυτῷ ἡτῶς νὰ πῆ μίαν ὁκάν πόρτερ πρός εὐθυμίαν του πρὶν κοιμηθῆ.

— Ἐβδομηνταπέντε διὰ τὸν Πρίωρ!

— Πενήντα διὰ τὸν Γούδριτζ!

— Ὀγδοήντα διὰ τὸν Σαμουήλ Λάουθρ!

Καί μυρία ἄλλα ὀνόματα! καί μυρία ἄλλα ἀπαιτήσεις, ὡστε ἐπὶ τέλους φωνή τις ἐξεργομένη ἀπὸ τὰ βάθη του γραφείου ἐπρόφερε θριαμβευτικῶς τοὺς λόγους τούτους.

— Τὰ φύλλα ἐτελείωσαν, κύριοι.

Γενικὸς γογγυσμὸς ήκούσθη.

— Τυπώσατε καί ἄλλα! ἀνέκραξαν δύο χιλιάδας, τρεῖς χιλιάδας, δέκα χιλιάδας!... Τὰ παίρνομεν ὅλα!

— Αἱ πλάκες ἐθραύσθησαν, κύριοι.

Ἠθέλησαν νὰ διαμαρτυρηθῶσιν, ἀλλὰ τὰ δύο εὐρέα φύλλα της θύρας ἐστράρσαν ταχέως, καί τὸ κίτρινον πρόσωπον του εἰσπράκτορος ἐγεινεν ἄσαντον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πόντων.

Ταῦτα συνέβαινον παρὰ τὴν θύραν του Κ. Τιμοθέου 'Οβερφλόου ἐκδότου της ἐφημερίδος Σελήνης ἐσπερινοῦ φύλλου. Τὸ δὲ συνθηροισμένον ἐν τῇ ὄδῳ πλήθος ήτο ὄχλος φιλοπεριέργων ή μεταπρατῶν τῶν ἐφημερίδων.

Συνήθως ή ἐφημερίς Σελήνη, μικρὸν ἐσπερινὸν φύλλον ἐξεδίδατο ἐν βαθυτάτῃ σιωπῇ, καί δὲν ἐφθάνεν εἰς τοὺς περιέργους, εἰμῆ ἀν ἐφρόντιζον νὰ τὴν φέρωσιν ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπῆρχεν εἰδήσις, — εἰδήσις μεγάλη! — Τὰ ἐκτυπωθέντα ἐσπερινὰ φύλλα δὲν ήρκεσαν διὰ τὴν συζῆσιν τῶν ἀγοραστῶν. Ἐκαστος ήθελε νὰ μάθῃ, νὰ ἀναγνώσῃ ὁ ἴδιος.

Ἦδη ἐπρόκειτο περὶ συμβάντος ἱστορικοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ της ζωῆς ήγεμονικοῦ προσώ-

που. Τοῦτο τῶντι συνέβη. — Φόνος βδελυρῶς, δολοφονία ἀσεβῆς ἐπράχθη, — ή τουλάχιστον ἐπεχειρίσθη — μέχρι του ἐξώστου της ἐπαύλειος του Κιοῦ. Καί κατὰ τίνος, ὦ οἰκτεῖρμον Θεέ! — κατὰ χαρίεντος καί θελκτικοῦ κορασίου, ὅπερ ήτο ἐνδεχόμενον νὰ προσληθῆ εἰς τὸ νὰ διαδεχθῆ τὸν θρόνον, κατὰ της ἐλπίδος τῶν τριῶν βασιλείων, ἐν ὀλίγοις κατὰ της ήγεμονίδος Βικτορίας, της θυγατρὸς της Α. Β. Υ. του δουκὸς της Κέντης, καί ἀνεψίης της Α. Μ.

Πόσον ἀνεγνώριζον ἐν τῇ πράξει ταύτῃ τὸ κατχθόνιον πνεῦμα τῶν ἡζοσπαστῶν, καί ὁποία εὐκαιρία νὰ ἀγοράσωσιν ἀντὶ ὁποιασδήποτε τιμῆς, ἵνα ἀναγνώσωσιν ἀπλήτως τὰς λεπτομερείας της περιεργωτάτης ταύτης σκληροπραξίας, τὸν Ἡσπερινὸν Ταχυδρόμον, τὴν Σημιαίαν, τὸν Ἐσπερινὸν Ἄγγελον, καί τὴν Σελήνην! Ἠλπίζον δὲ νὰ εὐρωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας ταύτας ή εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν τὸ ὄνομα του ἀθλίου ἐκείνου οὔτινος ή ἱερόσυλος χεῖρ κτλ. κτλ.

Μεγίστη λοιπὸν δυσθυμία κατέλαθεν ἐκείνους τῶν περιέργων οἵτινες ἀφιχθέντες πολὺ ἀργὰ δὲν ἔδυνήθησαν νὰ προμηθευθῶσιν οὐδὲ ἐν φύλλον της Σελήνης, ήτις συνήθως ήτο τοσοῦτον παρημελημένη. Πάραυτα δ' ἐσχηματίσθη εἶδος χρηματιστηρίου πρό της θύρας του Κ. Τιμοθέου 'Οβερφλόου. Οἱ μὲν ήθελον νὰ ἀγοράσωσιν ἐμμέσως τοῖς μετρητοῖς, φύλλα τινὰ της πανευδαίμονος ἐφημερίδος ἄλλοι δὲ ἐπρότεινον ἀνταλλαγὰς.

— Ἐν σιλλήνιον διὰ κάθε φύλλον της Σημιαίας! ἔλεγε τις.

— Ἐξ πένες περισσότερον ἀπὸ τὴν τρέχουσαν τιμὴν διὰ κάθε Ἐσπερινὸν Ταχυδρόμον ἀνέκραζεν ἄλλος.

— Ἐνα Χρόνον διὰ κάθε Ἐσπερινὸν Ἄγγελον.

— Δύο Ἡλίους διὰ μίαν Σελήνην.

Συνήθως εἰς τὰ πλήθη ταῦτα τῶν ἀγγελιοθηρῶν τὰ προσφερόμενα ποσὰ ήσαν ἐν ἀντιστροφῇ λόγῳ. Εἰς Χρόνος ἐτιμᾶτο ἀντὶ τεσσάρων ή πέντε Σημιαίων, καί ἐγγυιάζετο μίαν δωδεκάς Σελήνων διὰ νὰ πληρώσωσιν ἕνα Ἡλίον, ὑπερ μάκιστα συναῖδει περισσότερον μὲ τὴν ἀστρονομικὴν τᾶξιν.

Ἐν τούτοις οἱ περιέργοι συνέβρεον ἐκατέρωθεν της ὁδοῦ. Οἱ μὲν ἐγίνωσκον ἤδη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, οἱ δὲ ἐπεθύμουν νὰ τὸ μάθωσιν.

Ὁ ὄχλος τῶν περιέργων εὐρέθη μετ' οὐ πολὺ περικυκλωμένος ὑπ' ἄλλου ὄχλου πολυαριθμοτέρου καί οὐχ ήττον θορυβώδους, ὅστις ἐκ φυσικῆς ὁρμῆς προσήρχετο εἰς τὸν σωρὸν τούτου τῶν ἐντύπων χαρτίων. Αἱ μάλλον ἀντιρᾶσκουσαι διηγήσεις διέτρεχον διὰ του κενσοπούδου καί λάλου τούτου πλήθους.

— Ὁ! φίλε μου! ἀνέκραζεν ή ὄξειχ καί ψαλμιδική φωνή της κυρᾶς Κρούβθης, ήτις ἀλληλοδιαδόχως κακογλωσσούσα καί διηγουμένη ἀνεκδοτα ἔτρεξεν ἀπὸ τὴν Κορνιχίλλην ἕως ἐκεῖ. — Νὰ δῶ καλὴ ψυχὴ, τὸ ἔμαθα πολὺ καλά... Ἡ

κυρὰ Φούτση τὸ ἄκουσεν ἀπὸ τὸ γαμβρὸ της κυρᾶς Κροσκαίρης, ποῦ εἶναι περβολάρης, κύριγε, εἰς τὸν περίβολο του Κιοῦ. Ἦτανε μὲ ἀμαζόνια ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο ἄλογο... Ἐτράβηξεν εἰκοσι ἑπτὰ σάιταις φαρμακεμέναις, κύριε μου!

— Δὲν εἶναι δυνατόν κυρὰ μου!...

— Δὲν εἶναι δυνατόν, κύριγε!... Καί καλὰ οἱ Κυγίαιοι (Κυανοῖ) σωματοφύλακες ήτανε, τὰ ὠραία μου παλληκάρια, καί τὴν κοματιάσανε μὲ της παλτάδες, κ' ἐκείνη καί τὸ μεγάλο ἄλογο της, παλληκάρι μου, τὴν κάμανε σὰ κιῦμα.

— Ἐκάμανε πολὺ καλὰ, νὰ πάρ' ή βροντή! — ὁ διάολος νὰ μᾶς ἀλείψῃ πίσσα! — νὰ πάρ' ή ἀνεμοζάλη! εἶπεν ὁ καπετάν 'Ορχάνης, ὅστις ἐλεύθερος ἐπὶ μίαν στιγμήν διὰ τὸν ὕπνον του Σῶνδερ, ἴκοιτε βόλταις καί ἐκαμάρονε τὰ ἀπαράμιλλα θέληγτρα της κυρᾶς Δοροθέας Βρουνέττας — ἐκάμανε πολὺ καλὰ, οἱ ἄθλιοι κροσφαγοὶ του βασιλέως... Μὰ δὲν ἔμποροῦμε νὰ βροῦμε καμμιὰ γαζέτα γιὰ τρεῖς πέναις, διὰ τὴ τρύπα της κόλασις;

— Τρεῖς πέναις!... μιὰ γαζέτα! ἀνεβόησεν ή κυρὰ Κρούβθη, τρεῖς πέναις!... Καλησπέρα ἀξιδέρρη μου Δωροθέα... Ἐξῶ δὲ μιὰ γυναίκα ποῦ δίνει μιστὴ λίρα γιὰ νᾶναι 'ς τὴ θέσι σου... Ὁ! καπετάν 'Ορχάνη ή κυρὰ Βλουμπέρβη πνίγεται μέτᾳ 'ς τὸ σόδα βάιτερ... Μὰ γιὰ τὴ γαζέτα τρεῖς πέναις!...

— Η κυρὰ Βούλ, εἶναι τόσον ἀληθινὸν ὅσον ὅτι αὔριον θὰ φέξῃ. — ἐπλήρωσε γιὰ ἕνα Ταχυδρόμον δεκοχτὼ πέναις!... Ἄ! αὐτὸ εἶναι μεγάλη δουλειὰ, μὰ τὴ χάρι του Θεοῦ!

— Ἐγὼ σὰς λέγω, ἔλεγε κνυζώσα γυναικεία τις φωνή, ήτις βεβαίως ἀνήκεν εἰς τὴν κυρὰ Βλάκ ή τὴν κυρὰ Βράουν, — ἐγὼ σὰς λέγω πὼς ήτανε ἕνας ἄγγις ἀπ' τὴν ἔλθεσιν του 'Ρίτζεν-Στρήτ. Ἐχτύπησε τὸ καῦμένο τὸ πρινοτσκόπουλο, — ὁ Θεὸς νὰ τὸ σωτηρέσῃ! — μὲ μιὰ σόπα 'ς τὸ κεφάλι...

— Τίποτε! ὑπέκρουσε βαρεῖα τις φωνή, εἶναι ἕνας κατόδικος Ἰρλαντέζος, ἕνας ἀχρεῖος ζητιάνος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος του καναλιοῦ, ἕνας...

Ἐχετε λάθος! εἶναι ἕνας κύριος! Εὐρήκην τὸ ἄλογο του ψόφιῳ 'ς τὴ μέση του δάσους του Ἀντιβασιλέως... ἕνα λαμπρὸ ἄλογο!

— Τί περαμύθια ποῦ λένε μέσα 'ς τὴ Λόντρα! εἶπεν ή κυρὰ Κρούβθη ἀνυψούσα τοὺς ὤμους αὐτης. Μόνη ή ἱστορία τῶν εἰκοσι ἑπτὰ φαρμακευμένων σαιτιῶν τῇ ἐφαίνετο ἔχουσα μικρὰν τινα πιθανότητα.

— Νὰ μὲ κολάσῃ ὁ Θεός! ἀνέκραζεν ὁ καπετάν 'Ορχάνης ἀνυψῶν τὸ ἐξ ποδῶν ἀνάστημά του ὑπεράνω του πλήθους — κανεὶς ἀπὸ σὰς, πραγματοῦταδες τῶν μουτζαλωμένων χαρτιῶν, μοῦ δίνει μιὰ γαζέτα γιὰ τέσσερις πέναις;

Οὐδεὶς ὅμως δὲν ἀπεκρίθη αὐτῷ. — Ἐνῶ δὲ ὁ ὄχλος τῶν πωλητῶν τῶν ἐφημερίδων ἐθορύβει, ἐταράττετο ἀπληστος, πρόθυμος κραυγαστικός ὡς

πᾶσα ἐμπορικὴ συνάθροισις, ἀνθρωπὸς τις ὁ ὅποιος ἐκτός μόνον ὅτι ἡ ἐνδυμασία του ἦτο ἐτερόκλητος ἐφαινότο καὶ αὐτὸς ἐφημεριδοπώλης καὶ ὑπερέβαινε τοὺς συναδέλφους του πωλῶν περισσότερα φύλλα εἰς τὸν λαόν. Ἐβλεπον αὐτὸν εἰσχωροῦντα ἐλικοειδῶς εἰς τὸ πλῆθος, καὶ προσφέροντα ἄνευ φιλονεικίας καὶ ἀντι τῆς ἡμισείας τιμῆς τὰ πολυτιμα φύλλα τῶν ἐφημερίδων ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων τοσοῦτον σφοδρῶς ἐφιλονεῖουν πρὸ τῆς θύρας τοῦ Α. Τιμοθέου Ὁδερφλῆ. Πρὸ πάντων δὲ ἐφαινότο πρόθυμος νὰ πωλήσῃ. Ἀφοῦ δ' ἄπαξ ἐπώλει φύλλον τι, ἡ χεὶρ του ἐκένου τὰ λησθέντα χρήματα εἰς ὑπερμέγεθες θυλάκιον κείμενον εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ κατεβράκωμένου ἐνδύματός του, καὶ ἐγίνετο ἄφωντος. — Ὅσακις δ' ὁ φάκελλος τῶν ἐφημερίδων τὰς ὁποίας ἐκράτει ὑπὸ μάλην ἐξητλεῖτο, ἤρευνα ὅτε μὲν δεξιόθεν, ὅτε δ' ἀριστερόθεν ἐντὸς τῶν θυλακίων, ἄτινα εὕρισκοντο διασπαρμένα ἐπὶ τῶν ἐφαρμυμένων ἐνδυμάτων του, καὶ ἐξῆς πάντοτε ἐξ αὐτῶν νέον φάκελλον.

— Τί ἀγαπᾶτε, ἄρχοντά μου; ἔλεγε. — τί ἐπιθυμῆτε, ὄραία κυρία μου; ... Μία Σημαία, ὀρίστε... Ἐνα Ἐσπερινὸν Ταχυδρόμο; λάβετε... Μίαν Σελήνην; Λαμπρὴ γαζέτα, ἄρχοντά μου, ὀρίστε! ὀρίστε! ὀρίστε!

Ταῦτα δὲ λέγων παρήργετο, καὶ τὰ σιλλίνα καὶ αἱ ἐξ ἐνάκις ἐπιπτον ἀδιακόπως εἰς τὸ εὐρὺ θυλάκιόν του.

— Ἀπ' ἐδῶ, ψευδοπονητή, νὰ πᾶρ' ὁ Σατανᾶς κ' ἡ φαμελιά του! ἀνεβόησεν ὁ καπετὰν Ὁχράνης καθ' ἣν στιγμήν διέβαινε πλησίον του.

— Πάρτε, ἀφροντικό.

— Μὰ τὸ γεροδιάβολο! ἐπανέλαβεν ὁ Πάδδης ἐκπεπληγμένος, διάβολο-Βώβης τὸ καλὸ παιδί μου ἔγινε γαζετιέρης, — εἰδεμὴ, νὰ μὲ κολᾶσ' ὁ Θεός.

Ὁ Βώβης προσέφερον αὐτῷ ἕνα Ταχυδρόμον καὶ ἔλαβεν ἐν σιλλίνῳ καὶ τὴν διαταγὴν νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἐκτὼ πέναις. Ἐθῆκε δὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Καὶ ἀπὸ πότε, παληοσκώληκα, Βώβη νὰ σὲ πᾶρ' ἡ κόλασι! φίλε μου; ... ἤρρισε νὰ λέγῃ ὁ Πάδδης.

Ἄλλ' ὁ Βώβης ἦτο ἤδη μακρὰν. Δι' ἐνὸς κινήματος τῆς χειρὸς εἶχε πωλήσει ἕνα Ἐσπερινὸν Ταχυδρόμον εἰς τὴν κυρὰ Κρούββη, μίαν Σελήνην εἰς τὴν κνυζώταν, καὶ μίαν Σημαίαν εἰς τὴν βαρύφωνον.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι εὐτυχεῖς κάτοχοι τῶν τοσοῦτων ποθητῶν φύλλων προσήλθον ὁμοῦ εἰς τινα ῥαγὸν, ἵνα κορέσωσι τέλος πάντων ἐν ἀθηνῶν τὴν διψαλέαν περιέργειάν των. Ὁ καπετὰν Πάδδης ἐλασπόνησε σχεδὸν νὰ βλασφημήσῃ τὸν φίλον του Βώβην, — τὸν παληοκατεργάρην ἐκείνον! — τοσοῦτον ἐπεθύμει νὰ ἀνιχνώσῃ!

Ἄλλὰ μόλις τὸ ρῶς τοῦ ἀερίου ἔπεσαν ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων, τὰς ὁποίας ἠγόρασαν, καὶ τετραπλοῦν ἐπιφώνησαν δυσχερεσίας ἠκούσθη.

— Νὰ μὲ κολᾶσῃ ὁ Θεός! εἶπεν ἡ βαρύφωνος καὶ ὁ καπετάνιος.

— Ἄ! Θεέ μου! ἀνέκραξαν ἡ κνυζώσα καὶ ἡ κυρὰ Κρούββη.

Ἡ Σημαία τῆς βαρύφωνου ἦτο ἐκτὼ ἡμερῶν. Ἡ Σελήνη τῆς κνυζώσας ἦτο τοῦ παρελθόντος μηνός. Ὁ Ταχυδρόμος τῆς κυρᾶς Κρούββης εἰδεί κνυς χρονολογίαν ἐνὸς ἔτους, καὶ ὁ Ἡρωϊκὸς Ταχυδρόμος τοῦ καλοκάγαθου καπετάνιου περιέγραψεν ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ.

— Νὰ πᾶρ' ἡ βροντή! ἐψιθύρισεν ὁ Πάδδης ξύων τὸ οὖς αὐτοῦ, — ὁ παληοκρεμανταλάς; αὐτὸς ἔχει πλῆτερον πνεῦμα ἀπὸ ὅτι ἔχει νὰ βρῇ κανεὶς εἰς τῆς δυνά βουλαίς, εἰδεμὴ, νὰ μὲ ψήσῃ τὴ σκάρα ὁ Σατανᾶς μὲ τὰ ἴδια του τὰ νύγια!

Τὰ δὲ τρία ἄλλα θύματα ὑποστρεφόμενα ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς δευτεροφώνου (confratta) κυρᾶς Δωροθέας Βουρνέττας ἐξέπεμψαν ἐν χορῷ τρομερὰν κραυγὴν, ἥτις ἀντήχησε μυριάκις ἐν τῷ πλῆθει πανταχοῦ θθεν διέβη ὁ Βώβης. Ἄρμησαν πρὸς ἀναζήτησίν του ἔτρεξαν, καὶ ἀπεθύμησαν.

Ὁ Βώβης ἠρήμει τὰ σιλλίνα αὐτοῦ ἐν τῷ Καπηλεῖῳ τῆς Γωνίας μὲ μεγάλην ἔσυχίαν κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ἐχώρισεν ἐξ ἐνάκις ἵνα φιλοδώρησῃ τὴν Ἐγκράτειαν.

Ἡ μικρὰ κερδοσκοπία αὐτῆ ἦτο ἐκ τῶν τῆς ἐφευρέσεώς του. — Ὁ Βώβης εἶχε πολλὰ ἐκ τῶν προτερημάτων τῶν ἀποτελούντων τοὺς μεγάλους ἀνδρας. Ἐθουλεύειτο ἐν ὀλίγῳ, καὶ ἐξετέλει ταχέως. Ἀντὶ δύο ταλλήρων εἶχεν ἀγοράσει πάντα τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα χαρτὰ τὰ ὁποία μετεπώλησεν ἀντὶ δέκα λιρῶν. — Ἐξετάσατε παντοιοτρόπως τὴν ἀφελῆ ταύτην πράξιν καὶ θέλετε καταντήσαι εἰς τι τῶν στρατηγημάτων ἐκείνων τῶν ἐνεργουμένων ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ πολιτικο-ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς Διόδου τοῦ Ἁγίου Σουηδίνου. Ὁ λίθινος καὶ κίτρινος ὑπάλληλος τοῦ Κ. Τιμοθέου Ὁδερφλῆ εἰθεῖραι τὰς διαφόρους ταύτας μικρὰς σκηνὰς ἀπὸ ἡμισείας ὥρας ἐπὶ τινος παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐπειτα δὲ κατέβη εἰς τὸ ἰσόπεδον πάτωμα, καὶ ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ παράθυρόν του κρατῶν τὸ μόνον καὶ τελευταῖον φύλλον τῆς Σελήνης, ὑπερ ἔμεινε εἰς τὰ γραφεῖα.

Πάραυτα σχεδὸν φωνή τις βραδεία, μονότονος καὶ δισταγμένη ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ κίμωνουσα νὰ σιωπήσωσιν ἅμα καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν μεταπρατῶν καὶ αἱ φλυαρίαι τοῦ πλῆθους. Ἐλεγε δὲ τὰ ἐξῆς. « Ἀθηναικαὶ λεπτομέρειαι περὶ τῆς τρομερᾶς δολοφονίας τῆς ἐπιχειρηθείσης κατὰ τοῦ σεβαστοῦ προσώπου τῆς Α. Β. Υ. τῆς προμηχεπέσσης Βικτορίας τῆς Κέντης τῆς προσφιλεστάτης ἀνεψίης τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου, τοῦ χαριτοδρότου ἡμῶν ἀνακτος. »

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνεβόησεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Γιλβέρτου τῆς Στρανδῆς — μήπως θὰ ἀναγνώσεται τὸ ἄρθρον μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν, κύριε Σβίτσα;

— Καὶ διατί ὄχι; ἀπήντησαν δέκα φωναὶ ἐν τῷ πλῆθει.

— Ναι, γιὰτί ὄχι, μὰ τὸν Σατανᾶ, — νὰ πᾶρ' ἡ εὐχή τοῦ διαβόλου! εἶπε πρὸς ὑποστήριξιν μακρόθεν ὁ καπετάνιος. — Ἄκουσε, Δωροθέα, ἄκουσε ἀγαπημένη μου φιλενάδι! ἡ κόρα ἐκείνη ποῦ ἦθελε ἀπ' ἐκεῖ πάνω θὰ μᾶς τὰ πῆ ὅλα καταλεπτῶς; νὰ μᾶς κολᾶσῃ ὁ Θεός ὅλους μᾶς μοιμαίς!

Ὁ ὑπάλληλος ἐπανέλαβεν

« Σήμερον τὸ πρωὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ τριάκοντα πέντε λεπτά, ξένος τις μεγαλόσωμος καθήμενος ἐπὶ ἰσχυροῦ ἵππου... »

— Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ λέγει ψέματα! διέκοψεν αὐτὸν ἡ κυρὰ Κρούββη... Ἦτανε μιὰ γυναίκα.

— Λέγει ἀλήθεια, κυρία μου! — ἕνας ξένος... ἕνας ἄγγλος τῆς Ὀδοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως... »

— Ἡ ὁ Ἰρλανδός, ὁ φομοζητιάνος!...

— Ἡ ὁ κύριος... Λέγουν γιὰ ἕνα ἄλογο!

— Σιωπῆ, νὰ πᾶρ' ἡ κόλασι! — αἰωνία κόλασις, νὰ σὰς πᾶρ' ὁ διάβολος μὲ τὰ κέρατά του.

« ... Ἐπὶ ἰσχυροῦ πυζζότριχος ἵππου, ἐξηκουλούθει λέγουσα ἡ ἀκλόνητος φωνὴ τοῦ Κ. Σβίτσα, — εἰσῆλθεν εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Κιοῦ, καὶ τοι ἡ βασιλικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ἄνωθεν τοῦ κωιδωνοστασίου... »

— Μὰ τὸ θεοῦ, ἐψιθύρισεν ὁ Πάδδης — αὐτὸ εἶναι σημαντικὸ, εἰδεμὴ, νὰ μὲ πᾶρ' ἡ χόλερα ἀπόψε... Σιωπῆ κομμάτι.

— Ἐ, κύριε Σβίτσα, ἀρκεῖ, ἔλεγον οἱ μεταπρατῆται, ἡ ἀστείότης εἶναι καλὴ, ἀλλὰ ἀρκεῖ πλέον ἔως αὐτοῦ. Μὴ διαβάσατε περισσότερον!

« ... Ἄνωθεν τοῦ κωιδωνοστασίου. Οἱ πεζοὶ φύλακες οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου δὲν τὸν παρετήρησαν εἰμὴ ὅτε ἦτο πλέον πλησίον τοῦ μεγάλου ἰαπωνικοῦ πυριαιτηρίου. — Κατ' ἄλλας δὲ πληροφορίας αὐτὴ ἡ ἡγεμονίς τὸν παρετήρησε καθ' ἣν στιγμήν διέβησε κατ' αὐτῆς τὸ μέγαι τοῦ χεῖλους πεπληρωμένον πιστόλιόν του. »

— Μέχρι τοῦ χεῖλους! ἐπανέλαβεν ἡ κυρὰ Κρούββη — Ἄ! Θεέ μου!...

— Σιωπῆ, νὰ πᾶρ' ἡ βροντή!... Ἄκουε Δωροθέα!

« ... Μέχρι τοῦ χεῖλους. Ἴδουσα τὸ τρομερὸν τοῦτο ἔπλον, ἡ νέα ἡγεμονίς ἐξέπεμψε κραυγὴν τρόμου... »

— Ἄ! Θεέ μου! τὸ πιστεῶ! τὸ γλυκό μου κοριτσάκι!

« ... Καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἀνάκτορα ἀνακράζουσα καὶ ζητοῦσα βοήθειαν. »

— Ἀλλὰ, κύριε Σβίτσα, αὐτὴ εἶναι ἀνεπιγνῶντία! ἀνεκράξασιν οἱ μεταπρατῆται. Αὐτὸ μᾶς τὸ ἐπώλησες; δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὸ δώσῃς.

— Μὰ τὴ ζωὴ μᾶς δὲ θ' ἀγοράσωμι πλέον ἕνα φύλλον τῆς Σελήνης, κύριε Σβίτσα.

— Καὶ ἡ Σελήνη θὰ ἀναγκασθῇ νὰ δώσῃ, κύριε Σβίτσα.

— Κύριε Σβίτσα, ὁ γίνῃ ἐκκλησιῆς Σελήνης.

Ὁ Κ. Σβίτσα ἐξηκουλούθη ἀναγινώσκων.

« ... καὶ ζητοῦσα βοήθειαν. Ὁ μεγαλόσωμος ξένος ἐφάνη φροντίζων ἐκτοτε νὰ ὑποχωρῇ. Ἐτρέξε ταχέως πρὸς τὴν τάφρον, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν ἵππον του... »

— Ἄς ἀφήσωμι τὸν τρελλόγερον αὐτὸν νὰ φωνάζῃ! εἶπεν εἰς τῶν μεταπρατῶν.

— Κύριε Σβίτσα, προσέθηκεν ἕτερος στρέφων τοὺς ὤμους, θὰ σὰς κάμωμι νὰ τὸ ἐνθυμηθῆτε αὐτό.

— Νὰ σὲ πᾶρ' ὁ διάβολος, κύριε Σβίτσα!

— Καὶ σὰς μᾶζῃ! ἀνεβόησεν ὁ καπετάνιος, κ' ἐμένα μᾶζῃ, καὶ ὅλους μᾶς, νὰ μᾶς πᾶρῃ γιὰ πάντα ἡ κόλασι!... μὰ ἀφήσατε μᾶς ἡσυχίαν, νὰ πᾶρ' ἡ βροντή! κακοβρίζικοι πατσάβουράδες!

Οἱ νεοπώλαι εἰγὼν ἀπέλθαι.

— Λοιπὸν! ἀνέκραξε τὸ πλῆθος; ἔπειτα; τί ἀπέγεινεν ὁ μεγαλόσωμος ξένος;

— Τριπλῆ βλασφημία! προσέθηκεν ὁ καπετάνιος — τί ἀπέγεινε κύριε; νὰ μᾶς πᾶρουν ὅλ' οἱ διάβολοι!

Ὁ ὑπάλληλος ἐκλείσιν ἡσύχως τὸ παράθυρόν του, καὶ ὕπηγε νὰ πῆ τὴν ὁκίαν τοῦ πόρτερον πρὶν κοιμηθῆ.

Τὸ πλῆθος ἐρεθισθὲν πάλιν ἐκ τούτου ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ. Ἡ βαρύφωνος περὶ οὐδενὸς ἄλλου ὠμίλει ἢ περὶ τοῦ νὰ βάλῃ πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἠθέλωμεν θεωρηθῆ ὡς λέγοντες ὑπερβολὰς ἂν λεπτομερῶς ἀνεφερόμεν ἐκάστην τῶν εὐρυῶν καὶ ποικίλων βλασφημιῶν τὰς ὁποίας ὁ καπετάνιος κῦτοσχεδίασεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ.

Καθ' ἣν στιγμήν τὸ πλῆθος ἐξέπεμπε οὕτω τὴν ὀργὴν του ἐν συναυλίᾳ βλασφημιῶν, ἀμάξιόν τι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ὁδοῦ Οὐλίμπολ διευθυνόμενον πρὸς τὴν ὁδὸν Δεθονσίρης, καὶ διέσχισε μετὰ κόπου τὸ συννεγμένον πλῆθος. Ὁ καθήμενος ἐν τῇ ἀμάξῃ δὲν ὑπόπτειε διόλου ὅτι ἦτο ὁ ἦρας τοῦ μικροῦ μὲν ἀλλὰ πολυπλόκου ἐκείνου δράματος, ὅπερ συνέβη ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, οὐδ' ἐραντάζετο ὅτι ὁ μεγαλόσωμος ξένος ἦτο τὴν στιγμήν ταύτην ἐν τῷ μέσω αὐτῶν.

Τὸ ἀμάξιον ἐστράφη πρὸς τὴν Πλατεῖαν καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τῆς κατοικίας τοῦ Ἀσπροπυργίτου. Ὁ Βρίαν ἐπήδησε πάραυτα κατὰ γῆς καὶ ὑπερέβη τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου τούτου, ὅθεν ἡ μαστιχὴ τῶν ὑπηρετῶν εἶχε διώξῃ αὐτὸν ποτε κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἰψώσε τὸ ὄπτερον καὶ ἔκρουσεν ἰσχυρῶς. Ὁ ἀνείχας εἰς αὐτὸν ἱπποκόμος ὠπισθοχώρησεν ἐκ τοῦ τρόμου του ἅμα τὸν εἶδε, ὥσπερ εἶδεν τὸν διάβολον προσωποποιημένον.

— Ἐναρραστήθητε νὰ εἰδοποιήσατε τὸν κόμικτ Ἀσπροπυργίτην, εἶπεν ὁ Βρίαν μετ' ἀγαπῶντος ἀταραξίας, ὅτι ὁ Κ. δὲ Ἀντιστεφρ Ζηπέ παρὰ τῆς Ἀθηνῶν Τῶν νὰ τὸν ἀραουθῇ μίαν στιγμὴν.

Κεφ. Β'. — Πρωτοτόκια.

Ἄπαν τὸ Λονδίνον ἐγίνωσκε τὴν ἀμοιβαίαν ἀπέχθειαν τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ πολλῶ μᾶλλον ὁ ὑπερέτης τοῦ Ἀσπροπυργίτου. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀγοῇ αὐτήν. Ὁ ὑπερέτης πρὸς τὸν ἀπατάβηδ' Ἀλάνσεστερ ἐστάθη ἐπὶ ὀλίγον διαστάζων τὸσον ἢ συνέντευξις μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του ἐφάνετο εἰς αὐτὸν παράδοξος καὶ ἀδύνατος. Ἄλλ' ὅμως ὑπέκλυσεν, ὅτε ὁ Βρίαν ἐπανέλαβε τὴν ἐπιταγὴν του μὲ ἦθος σταθερόν. Μετὰ τινα δὲ λεπτά ἐπανῆλθε καὶ εἰσήγαγε τὸν Βρίαντα πᾶραυτα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑπόδοχης.

Ἐξέφθη οὗτος ἐπὶ τινος ἔδρας. Αἱ ἰδέαι αὐτοῦ ἦσαν ἐν μεγάλῃ ταραχῇ. Τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ὀδοῦ Οὐθύμπολ συμβάντα, αἱ ἀποκαλύψεις τῆς Σωσάννης, ἡ αἰφνίδιος αὐτῆς ἀναχώρησις, πάντα ταῦτα ἦσαν εἰσέτι ἐνώπιόν του, καὶ τὸ πνεῦμά του ἐστερεῖτο τῆς καθαρᾶς καὶ εὐνοήτου ἐκείνης παρατηρήσεως, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὰ ἀντικείμενα τῆς μνήμης ἢ σκέψης τινῶν ἡμερῶν. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἰσχυρὸς τις ἐχθρὸς καὶ ἀπρόσβλητος, ἡμιλλᾶτο πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς Σωσάννης. Ἦργετο νὰ ἀνεύρη πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του τὰ μέσα τοῦ νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ τὸν καταχθόνιον τοῦτον ἐχθρόν. Οὗτος ἦτο ὁ σκοπὸς του τὸ νὰ ἀνεύρῃ τὴν Σωσάνναν, καὶ ἀνευρεθεῖσαν νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ. — Ὅποια δὲ μέσα ἐμελλε νὰ μετέλθῃ, ὄχι μόνον διὰ τὴν φθῆσιν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν βιάσιν τὸν ἀδελφόν του νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἦτο εἰσέτι ἀγνωστον εἰς αὐτόν.

Ἀλλὰ τοῦτο ἦν ἀδιάφορον. Δὲν ἦτο ἰσχυρὸς ἐκ τῶν ἀπειρῶν κινῶν τῆς ὁποίας ἐνίκησε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του; Δὲν εἶχε βοηθῆν τὸν κάματον καὶ τὴν δεινὴν ἀνίαν τοῦ ἀδελφοῦ του βαρυνθέντος νὰ ρηθίζεταί εἰς ἄλογον πάλην, καθ' ἣν οἱ γινώσκοντες αὐτὴν ἄνθρωποι ἀπέδειδον εἰς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ἀπεχθές;

Πρὸ πολλοῦ ὁ Βρίαν δὲ Ἀλάνσεστερ δὲν εἶχε πατήσαι τὴν πόδα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν πατέρων του. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του αἱ συνήθειαι αὐτοῦ διεσείετο κατὰ τὸν Ἀσπροπυργίτου ἀπεμάκρυναν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μεγάρου τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὑπερκατήντησεν ἀπλότος ἰδιοκτησία τοῦ προσδουτέρου. Καὶ τοι σφοδρῶς ἐπασχολούμενος ὑπὸ σκέψεων, αἵτινες πῶρῶ ἀπέχον τῶν οἰκογενειακῶν συγκινήσεων, ὁ Βρίαν ἠσθάνθη καταλαμβανομένην τὴν καρδίαν του τὴν καρδίαν του ὑπὸ μεγάλης καὶ ἀγνώστου ταραχῆς. Φωνή τις σιωπῶσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνεκάλεσε τρόπον τινα εἰς τὸν νοῦν του τὴν εὐγενῆ ἐκείνην σειρὰν τῶν αὐστηρῶν εἰκόνων τῆς οἰκογενείας του, αἵτινες ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν τοίχων, περιστάσαι ἀλληλοδιδόχως τὰ ὑπερήφανα πρόσωπα τῶν πατέρων του, καὶ τοὺς ἀξιοπρεπεῖς, ἀγερώχους καὶ γλυκεῖς χαρακτήρας τῶν προμηκόρων αὐτοῦ — καὶ ἡ φωνὴ αὕτη τραυλίζουσα ἐν

αὐτῷ ἐπρόφερε μομφὰς μεμιγμένας μετὰ τοῦ ἀπεχθοῦς ὀνόματος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Βρίαν εἶχε ψυχὴν εὐγενῆ κλυπτομένην ὑπὸ τὸ παράδοξον κάλυμμα τολμηροῦ πύρρονισμου, τὸν ὁποῖον περιεβάλλετο ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. — Ἴσως μετανήσεν. — Τὸ μέτωπόν του τοῦλάχιστον ἐκλινεν ὥστανεῖ ἐντρέπεται νὰ ὑποστῇ τὰ συμπίπτοντα βλέμματα ὄλων τῶν συνηγμένων ἐκείνων γενεῶν αὐτῆς, ὅστις πᾶρῃτατο μεταξὺ αὐτῶν μὲ ἐχθρὰ αἰσθήματα κατὰ τοῦ νομίμου διαδόχου των, κατὰ τοῦ κληρονόμου τοῦ κοινῶν ὀνόματος, κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱὸν μεταδιδόμενον ἀθικτον καὶ ἀμόλυτον, ἐν ὀλίγοις κατὰ τοῦ ἀρχαίου τῆς οἰκίας, οὕτως τὴν εἰκόνα περιέμενε κενὰ στεφάνη ἵνα κατακαχθῇ μεθ' ὄλων τῶν σέβαστων ἐκείνων εἰκόνων.

Ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ μακαρίτης κόμης Ἀσπροπυργίτης ἀποθνήσκων ἦν ὡσεὶ τὴν χεῖρά του μετὰ τῆς τοῦ ἀδελφοῦ του ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ τελευταῖος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρός του παρεκίνει αὐτὸν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συγχώρησιν... τῆς μητρός του τῆς ὁποίας τὸ ἄγιον πρόσωπον ἐπιτεθειμένον ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος δι' ἐπιτηδεῖας γραφίδος ἐφάνετο ὅτι ἐμεδίκα εἰσέτι πρὸς αὐτόν...

Πλαγία τις θύρα ἠνεώχθη, καὶ ἐφάνη ὁ κόμης Ἀσπροπυργίτης, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ Γιλβέρτου Πατερσάνου.

Μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του ὑπῆρχε μεγίστη διαφορά ηλικίας ἢ βραχυκράσις τοῦ Βρίαντος καὶ αἱ καταχρήσεις τοῦ Ἀσπροπυργίτου κατήντησαν τοσοῦτον ἐπισημοτέραν τὴν διαφορὰν ταύτην, ὥστε νὰ φαίνεται μεταξὺ αὐτῶν ἐκπληκτικῇ. Ἔφοντι δὲ ὁ Βρίαν διαφέρει κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ηλικίαν του τὴν νεανικὴν ἐκείνην χάριν, τὴν ἐλαστικὴν ἐκείνην εὐαισθησίαν τῶν μελῶν, τὴν αἰφνίδιον ἐκείνην ἔκφρασιν τῶν κινήματων τοῦ προσώπου, ἧτις γενικῶς συνυπάρχει ἐν τῇ νεότητι. Ἡ φυσικὴ ὡς καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἦτο παρθενικῇ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἀνέπαφος. Ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ πραγματικῶς, πολὺ νεώτερος τῶν εἰκοσαετῶν ἐκείνων λόρδων, τοὺς ὁποίους καὶ ὁ τριποδισμὸς τοῦ ἵππου καθιστᾷ ὄχρους, καὶ αἵτινες διεγείρουσι κατὰ τινα βαθμὸν δι' ἐρεθιστικῶν ἐδασμάτων Ἀθηναίων αὐτῶν. Ἦτο ὡραῖος, ἰσχυρὸς, καὶ ὀρμητικὸς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ, ὑπὸ τὴν φλεγματικὴν ἐκείνην ὕψιν τὴν ὁποίαν τὰ ἀγγλικά ἦθ' ἐπιβάλλουσι, μεγάλη τέλημη, ἔρωσι καὶ ὀρμητικότητι. — Τοῦναντίον δὲ ὁ Ἀσπραπυργίτης ἦτο γέρον πρὶν εἰσεῖτι ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς ὠρίμου ηλικίας. Ἡ φύσει ἐγωιστικὴ καρδία του κατέστη σιδερεῖα τὸ ἄλλοτε βρωμαλέον σῶμά του ἐκλινεν ὑπὸ τὸ βάρος πρῶτον γήρατος. Δὲν ἦτο ὅμως ἐκ τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων γερόντων, τῶν ὁποίων ἡ ηλικία ἢ αἱ κραυγαῖαι ἐφείρασαν προδήλως τὸ σῶμα, καὶ αἵτινες βαδίζουσι κεκυρτότε,

ἀδύνατοι ὑπὸ τρωμοί, καὶ ἐξαιτούμενοι πᾶρα τοῦ πλήθους νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτοὺς διάδρασις διὰ τὰ κλονύμενα βήματά των ὁ λόρδος Ἀσπροπυργίτης διετῆρει τὴν ζωηρότητα τοῦ ἰσχυροῦ σώματός του ἵστατο εὐθὺς ἐπὶ τῶν καταβεβηρυμμένων ποδῶν του, καὶ τὸ ἐφθαρμένον αὐτοῦ στέλεχος ἐκάλυπτε τὴν φθίσιν του ὑπὸ τὸ ἐπιτηδεῖον κάλυμμα τῆς ἐνδυναμίας καλλωπιστοῦ. Ἄλλ' ἀνὰ πᾶν βῆμα αὐτοῦ ὀδυνηρὸς σπασμὸς συνετάραττε τὸ πρόσωπόν του ἢ ἀναπνοὴ του ἦτο βραχεῖα καὶ ἀσθμαίνουσα ὑπὸ τὴν τεργνητὴν κόμην του ὑπῆρχον ὀλίγα τινὲς λευκαὶ τρίχες φαινόμεναι σποράδην ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ καὶ ἐξρτυθωμένου κρανίου του, ὅπερ ἦτο ἀκαυρὸν καὶ πελιδνόν οἱ ὀρθακμοὶ του ἐφάνετο ἐσβεσμένοι ὑπὸ τὰ ἐρυθρὰ βλέφαρά του, καὶ εἶχε τὴν τρομερὰν ἐκείνην ὠχρότητα τῶν ἀποπληκτικῶν, ἧτις τοικίλλει διὰ μολυβδοειδῶν χρωμάτων τὸ φλογερὸν ἐρυθρὸν τῶν περειῶν. Ἦτο τρόπον τινα λείψανον ἰσχυροῦ διοργανισμοῦ.

Ἐνίοτε, ὁσάκις ἡ ὄργῃ ἐθέρμαινε αἴφνης καὶ διέλυε τὸ πεπυκνωμένον αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐνέφραττε τὰς φλέβας του, ἀνελάμβανεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν ἐκλιπούσαν βρωμαλέωσιν αὐτοῦ ἠδύνατο εἰσεῖτι νὰ θραύσῃ τι, ἄνθρωπον ἢ ἐπιπλόν τι, ἐν τῇ ἀγρίᾳ παραφροῇ τῶν ὀρμῶν του. Ἀλλὰ ταχέως ἠσθάνετο τὰ τρομερὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνοήτων τούτων παραφροῶν ἢ ζωὴ ἐπανεργουμένη αἴφνης ὀρμητικῇ εἰς τὸ ἐφθαρμένον, ψυχρὸν καὶ ἀσθενὲς τούτο σῶμα, κατέβαλλεν αὐτὸ διὰ τῆς τρομερᾶς ὀρμῆς τῆς. Τότε ὁ Ἀσπροπυργίτης ἐπιπτεν ὡς ὄγκος ἀκίνητος, εἰδηρῇ, ἀν' ἡ προσβολὴ ἦτο μικροτέρα, ὁ προσβληθεὶς ἐγκέφαλός του ἐνερκοῦτο ἐν εἰδει ἀποκνηνώσεως, ἧτις πᾶρῃτα τὰ φαινόμενα τῆς τε βλακίας καὶ τῆς παραφροσύνης. Τὸ μέλλον αὐτοῦ περιελαμβάνετο (καὶ τὸ ἠσθάνετο καὶ αὐτός) μεταξὺ τῶν ἀπειλητικῶν κερμάτων τοῦ τρομεροῦ τούτου διλήμματος. — Ἀποπληξία ἢ παραφροσύνη.

Ὅτε ἐπλησίασεν ὁ ἀδελφός του ὁ κόμης, ὅστις προὔχρει βραδέως στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γιλβέρτου Πατερσάνου, ὁ Βρίαν ἠγέρθη καὶ ὑπέκλινε κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν. Ὁ κόμης ἐγαυρήτασε καὶ αὐτός, προσπαθῶν ἀπεναντίας νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἔκφρασιν ἐνδομύχου ἀγαθότητος.

Καὶ πάλιν αἱ θέσεις τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἦσαν ἀντίστροφαι. Ὁ φόβος κατεῖχε τὸν ἰσχυρόν. Ἐν ἀσφαλείᾳ δὲ ἦτο ὁ ἀδύνατος. — Ὁ προσδουτέρος, — ὁ ἄρχων, — κάτοχος μεγίστης περιουσίας, ἐφοβήετο τὸν νεώτερον ἀδελφόν του, ὅστις δὲν εἶχεν οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦτο συνέβαιεν ἐν Ἀγγλίᾳ ἔθνη ἢ οἰκογενειακὴ ὑπεροχὴ εἶναι ἀλήθεια, ἔθνη ὁ πλοῦτος εἶναι ὁ θρόνος, τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ στέμμα.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐστάθησαν ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητοι θεωρούμενοι ἐν σιωπῇ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλάνσεστερ ἦτο ψυχρὸν καὶ ἀγέρωχον, τὸ δὲ τοῦ κόμητος περιεβάλλετο ἐπὶ μάλ-

λον καὶ μᾶλλον προσποιεῖσιν φιλοφροσύνης καὶ ὑποταγῆς, — ἀλλ' ἤθελε τις ἀπατηθῆ μεγάλως, ἀνέκρινε τὰς ἀμοιβαίας αὐτῶν σκέψεις ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν τούτων φαινομένων.

Ἐπῆρχεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἀλάνσεστερ οἴκτος, οἴκτος εἰλικρινῆς καὶ αὐξῶν. Ὁ κόμης Ἀσπροπυργίτης ἐπάσχε δεινότερον τοῦ συνήθους ἔφεραν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τρομερὰ ἔγνη τῆς τελευταίας προσβολῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κατέπεσε τὴν νύκτα τῆς προτελευταίας ἡμέρας ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς Γωρίας τοῦ Λόρδου ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἄννης Μακ-Φαρλάνης. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἵτινες ἐμεδίον βεβιασμένως, εἶχον βλέμμα ἀκίνητον καὶ ἠλίθιον. Τὸ ἡμισυ μέρος τοῦ σώματός του μὴ ὑπακούων εἰς τὴν κίνησιν τῶν μυῶν, ἵστατο σχεδὸν ἀκίνητον, ὥστανεῖ ἦτο προσέσβλητον ὑπὸ μικρᾶς τινος παραλυσίας.

Ὁ Βρίαν ἐθεώρησε μετὰ λύπης τὴν ἐλευθρίαν μεταβολὴν ἣν ὑπέστη ὁ ἀδελφός του ἀπὸ τῆς τελευταίας φορᾶς, καθ' ἣν εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν πάλιν ἐκ τοῦ πλησίον — καὶ εἶχε παρέλθει πολὺς καιρὸς ἔκτοτε ἢ παρακμή του ἦτο τοσοῦτον πρόδηλος, ἡ φθορὰ του τοσοῦτον προφανὴς καὶ μεγάλη, ὥστε ὁ Βρίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς συμπαιδείας του. Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος ἧτις ἠκούσθη πρὸ ὀλίγου ἐν αὐτῷ, ἐνῶ περιέμενε μόνος τὴν χρεῖαν τοῦ Λόρδου, ὠμίλησε πάλιν καὶ ἰσχυρότερον, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τείνῃ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ἄλλ' ἔρημί τις τοῦ μίσους ἀφαιρέσασα λαθραίως τὸ προσωπεῖον τῆς ἀγαθότητος, δι' οὗ ὁ Ἀσπροπυργίτης περιέβαλλε τὸ πρόσωπόν του, ἤρκεσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἀλάνσεστερ. Ἀνέλαβε πάλιν τὴν ψυχρότητα του καὶ περιέμενε.

Ἐν δὲ τῇ ψυχῇ τοῦ κόμητος δὲν ἠδύνατό τις νὰ εὖρη εἰμὴ βῆσαι ἀπέχθειαν, ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως, αἰσὶς ἀδιέλλατον καὶ ἀπερίβριστον. Καὶ εἰς αὐτὸν προὔξεν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν ἡ θέα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ αὐτῆς ἠσθάνετο ἐκπληξίαν μετὰ λύπης θεωρῶν τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχε παρατηρήσει εἰμὴ μακρόθεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπέφευγε πᾶραυτα ὡς ἀπειλητικὸν φόβητρον, ἀλλ' ὅπως διαφορά ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἐκπληξείας τούτου καὶ τῆς τοῦ Βρίαντος.

Ἐπεθύμει νὰ εὖρη τὸν τελευταῖον τούτον γεγραμμένον ὡς ἑαυτὸν, ἐφθαρμένον ὡς ἑαυτὸν, — μάλλον ἑαυτοῦ, — καὶ ὅμως τὸν ἔβλεπεν εἰσεῖτι νέον ἰσχυρόν, πλήρη ζωῆς καὶ ἀμῆς! Ἡ δὲ ζωὴ αὕτη, ἡ ἀμῆ αὕτη δὲν ἦτο ὕβρις κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν φθορὰν του; ἡ νεότης αὕτη δὲν ἦτο μομφὴ κατὰ τοῦ γήρατος αὐτοῦ;

Ἄρα οὐ παρέλθον στιγμαὶ τινες καθ' ἃς ἐθεωροῦντο σιωπηλῶς καὶ πρὶν προφέρωσιν οὐδένα λόγον, ἐπὶ τέλους οἱ δύο ἀδελφοὶ κατεμέτρησαν ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος ὡς δύο ἐχθροὶ ἐτοιμαζόμενοι πρὸς συμπλοκήν.

Πρώτος δὲ ὁ Ἀσπροπυργίτης διέκοψε τὴν σιωπὴν.

Τί με θέλεις, ἀδελφέ μου; εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκειάς, εἰς τὴν ἑντέλεστον ζωὴν ἢ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου του. — ἤλθες νὰ ἴδῃς τὰς προόδους τῆς βραδείας βασιάνου τὴν ὅποιαν μοὶ προζενεῖς; . . . Ἀσθενῶ βαρέως, ὦ Βρίαν καὶ πρέπει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος διὰ τοῦτο.

— Μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Λάνσεστερ ὑποκλίνων, ἔμελλον νὰ ζητήσω πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τῆς Αὔθεντίας Σας. Λυπούμαι διότι σὰς εὐρίσκω ἀσθενῆ. . . Ὡς πρὸς τὴν κατηγορίαν δὲ τὴν ὀποῖαν ἐκφράζετε κατ' ἐμοῦ ὅτι εἶμαι αἰτία τοῦ πάθους σας, νομίζω ὅτι ἡ Αὔθεντίας Σας ἀδικεῖ τὴν ἄλλοτε εὐφρόσυτον ζωὴν τῆς, καὶ μοὶ ἀποδίδει δύνανται τὴν ὅποιαν δὲν ἔχω.

— Ἡ ἔγθια ἢ ἐπιβροχία τὸν θάνατον, κύριε, εἶναι ἀσήμερον καὶ ἀσθενῆς μικρὸν παιδίον δύναται νὰ τὴν φρονήσει διὰ τοῦ ποδός του.

Ἐννοεῖται δὲ συναφρῶς, καὶ ὁ κόμης λυπούμενος διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ὅστις ἐξέφυγε τὴν φαρμακικὴν ἐργὴν του, ἐτραύλισε συγκεχυμένως. . .

— Ἡθελον νὰ εἶπω . . . ἀλλὰ δὲν εἶναι ὑπεχρεοί οἱ ἀδελφοὶ μεταξύ των νὰ ἐξετάζωσι λεπτομερῶς τὰς ἐκφράσεις των.

— Ἐγὼ τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ἐγὼ, μυλόρδε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λάνσεστερ. Οἱ ἀδελφοὶ οἵτινες ἀγαπῶνται δύνανται νὰ εἰπωσι μεταξύ των ὅ,τιδήποτε. Παρηκολῶ τὴν Αὔθεντιαν Σας νὰ μὴ ἀνησυχή διὰ τοῦτο.

Ἐννοεῖται δὲ ἀλάφως τὴν ταραχὴν του διὰ μορφομαῶ ὡς ἐκ τῆς νόσου προερχομένου, καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Γιλβέρτον νὰ πλησιασῇ εἰς αὐτὸν ἔδραν τινά.

— Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ καθήσεται πάλιν, εἶπεν εἰς τὸν Βρίαντα. Σὰς ζῆτῶ καὶ δι' ἐμαυτὸν τὴν ἀθειαν νὰ καθήσω . . . Ἡδὴ δὲ ἐπειδὴ δὲν συνηθίζομεν νὰ βλέπωμεν ἀλλήλους συχνάκις, θὰ σὰς παρακαλέσω καὶ πάλιν νὰ μοὶ εἰπῆτε τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Ἦλθον νὰ ἑμιλήσω οὐχὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλου εἰς τὴν Αὔθεντιαν Σας, ἀπεκρίθη ὁ Λάνσεστερ καθήμενος, — καὶ περιμένω νὰ μείνωμεν μόνοι οἱ δύο μας.

Ἐννοεῖται δὲ ἄσπρον ὑγίτης ἐφάνη διαστάζων. Παρέβαλλε καὶ πάλιν δ' αὐτοῦ βλέματός του τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ δύνανται. Προφανῆς τρόμος ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τοῦ μεμαραχημένου προσώπου του.

— Μόνοι οἱ δύο μας! ἐπανέλαβεν. — ὁ Γιλβέρτος Πατερῶς, εἶναι ἀξιοπῆτος ὑπερήτης, ἀδελφέ μου! ἐκ συνηθείας δὲν με ἐγκαταλείπει ποτέ.

— Δὲν εἰσθαι λοιπὸν μακρὰν, μυλόρδε, τὴν νύκτα ἐκείνην κατ' ἦν ὁ Γιλβέρτος Πατερῶν ὁ ἀξιοπῆτος οὗτος ὑπερήτης, διέταξε τοὺς δούλους σας ὡπλισμένους διὰ μαστίγων νὰ βραχίσωσι κατὰ τὸν ὕπνόν τοῦ πατρός σας;

— Τὸ συμβῆναι τοῦτο ἦτο λυπηρότατον, Βρίαν, ἐξηθήσαν ὁ κόμης. — Ὁ Γιλβέρτος ἐπιμωρήθη αὐστηρῶς. . .

— Ἀλλὰ δὲν ἐδιώχθη, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βρίαν, οὔτινος ἢ ζωικῆ καὶ ἀτάραχος φωνῆ δὲν ὑπεδείκνε διόλου τὴν πικρίαν ἣτις ἐτάραττε τὴν καρδίαν του. — Μυλόρδε, εἶσθε κύριος τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ ἤθελεν εἰσθε ἄτοπον δι' ἐμὲ νὰ ἀποδοκιμάσω τὴν εὐνοίαν σας πρὸς τὴν ὑπερήτην σας. . .

— Θέλετε νὰ τὸν διώξω; εἶπε ζωικῶς ὁ λόρδος.

— Πρὸς ὑπερήτην τοσοῦτον ἀξιοπῆτον, προσέθηκεν ὁ Λάνσεστερ. — Τὸ νὰ τὴν διώξωτε ἢ μὴ ὀλίγον μ' ἐδιαφέρει μὰ τὴν τιμὴν μου! — Ἀλλ' ἢ ὑπόθεσις διὰ τὴν ὅποιαν ἦλθον εἶναι σοβαρὰ. . . σοβιροτάτη. . . δι' ἐμὲ μυλόρδε, — καὶ δι' ἑμῆς. Ἡ παρουσία τοῦ δούλου τούτου μὲ ἐνοχλεῖ.

Ἐννοεῖται δὲ ἐσκέψθη ἐπ' ὀλίγον, ἔπειτα δ' ἤγεθη ἀνευ οὐδεμιᾶς βοήθειας, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν λέγων.

— Ἐλα μαζί μου, Γιλβέρτε. . . Βρίαν, μετ' οὐ πολὺ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, καὶ θὰ μείνωμεν μόνοι.

Ἐννοεῖται δὲ μετὰ τινος στιγμῆς ὁ κόμης ἐφάνη πάλιν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ καθήσεται ἐνώπιον τοῦ Βρίαντος, προσῆλθεν εἰς ἔδραν τινὰ παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐπὶ τοῦ πλουσίου τάπητος ὅστις ἐπικάλυπτεν αὐτὴν, ἀπέθηκε φανερὰ ζυγὸς πιστολίων.

— Τοῦτο σοὶ ἀποδεικνύει, ὦ Βρίαν, εἶπε διὰ τοῦ συντόμου καὶ ζωικῶς ἐκείνου ὕφους τῶν ἀπορασιμένων ἀνθρώπων, — τοῦτο σοὶ ἀποδεικνύει ὅτι μέλλομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν σοβαρῶς καὶ εὐλαχρινῶς. Σὲ μισῶ, τὸ ἤξεύρεις καλῶς; σὲ φοβούμαι εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὸ ἀγνοεῖς! Σὲ νομίζω ἱκανὸν νὰ πράξῃς ὅ,τι δῆποτε, καὶ οἱ μάρτυρες οὗτοι καὶ τοὶ ἄφρονι, οὐχ ἦττον θέλουσιν ἐκτελέσει τὸ ἔργον τοῦ Γιλβέρτου Πατερῶντος. . . Σὲ ἀκούω.

Ἐννοεῖται δὲ ἐμειδίασεν οἰκτείρων αὐτόν.

— Ἄ! μυλόρδε, εἶπεν, ὁ δὸν Κιστόππος ἐκτύπη διὰ τῆς λέγξης τοῦ ἀνεμομύλου! Ἀλλὰ δὲν ἦτο τόσον τρελὸς ὅσον, τὸ νὰ θέλη τις νὰ πολεμήσῃ ἐμὲ διὰ πιστολίων! . . . Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅποιον ἀνέλπιστον δῶρον ἤθελεν εἰσθαι δι' ἐμὲ τὸ νὰ φωνεθῶ ὑπὸ τῆς Αὔθεντίας Σας;

— Ὁχι, κύριε, δὲν ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος μὲ ἦθος τεταραχθέν. Οἱ νεκροὶ δὲν γλευρίζουσι πλέον.

— Μὰ τὴν τιμὴν μου σὰς λέγω, τοῦτο εἶναι πολὺ καλλίτερον παρὰ νὰ κρεμασθῶ ὑπὸ τὰ παρῆνορά σας. . . Ὁχι, ὄχι, μυλόρδε, τὰ πιστόλιά σας δὲν θέλουσι σὰς ἀπαλλάξει ἐκ τῶν προσβολῶν μου, καὶ θέλετε χρειασθῆ ἄλλα ὄπλα, ἵνα ἐξακολουθήσεται τὴν πάλιν, ἀν' ἀποξέβητε τὴν εἰρήνην τὴν ὅποιαν ἔργουσι νὰ σὰς προσφέρω.

— Πῶς! ἀνεβόησεν ὁ κόμης συλλαβῶν αἴφνης ἐλπιδά τινά, μήπως θὰ πῶς τις τὴν ἀδιὰλλακτον καταδιώξῃ σου, Βρίαν;

— Ὡς σὰς κίω τὴν χάριν, μυλόρδε ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη οὗτος; ῥίπτων ἐπὶ τοῦ Ἀσπροπυργίτου τὸ ἄταρχον καὶ ἀγέρωχον βλέμμα του. — ὑποθέσατε, ἂν θέλετε, ὅτι σὰς εὐσπλαγχνίζομαι ὑποθέσατε ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος διηγέθη ἐν ἐμοί, ὅτι ἐξαρνήθη νὰ προσβάλλω οὕτω τὴν ἀδελφόν μου, ἐξαρνήθη νὰ ἐπιτίθειμαι κατ' ἐγθροῦ ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀμυνθῆ, ἐξαρνήθη τέλος νὰ ἐπισηρῶ τὴν καταφρόνησιν τῶν ἀνθρώπων κατ' ἐκείνου ὅστις φέρει τὸ σέβαστον ὄνομα τοῦ πατρὸς μου. . .

— Ἄ! . . . εἶπε μετὰ δυσπιστίας ὁ Ἀσπροπυργίτης ὅστις ἀκαρθεῖς ἐνέπεσε πάλιν εἰς τοὺς δισταγμούς του. — μὲ πολὺ σκληροῦς τρόπους προτείνεις τὴν εἰρήνην, κύριε.

— Διότι βλέπω ὅτι κατηντήσατε εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα, μυλόρδε. Διότι, καὶ τοὶ δὲν δύναται νὰ προσέλθω εἰς ὑμᾶς μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ὡς ἐπανέρχεται τις πρὸς τὸν ἀδελφόν του, μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὴν φαντασίαν νὰ φανῶ ἐπιεικής. Πόσον ἐξευτελίσητε! Πόσον αἰσχύνεσθε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας! Καταλαβάνεσθε ὑπὸ δεινοῦ τρόμου ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ῥήπως ἀκούσεται πῆρι; ὑμῶν τὰς ὀξείας ἐκείνας κρυφὰς τῶν ἀνθρώπων τὰς ὀποιᾶς ἡ φωνὴ μου καθησυχάζει ἢ διεγείρει, καὶ αἱ κρυφαὶ αὗται ἠγοῦσι τοσοῦτον εἰρωνικῶς, τοσοῦτον πικρῶς καὶ δακτικῶς τὴν νύκτα ἐν καιρῷ τῆς αὐπνίας σας! . . . Δὲν εἶμαι δέξιμος, καὶ εὐαρεστοῦμαι σήμερον νὰ παύσω τὰ βράχνά σας.

Ἐννοεῖται δὲ ὁ Ἀσπροπυργίτης κατέστη πορφυροῦς. Ἐκαστός τῶν λόγων τούτων ἐπιπτεν ὡς πληγὴ ῥοπαλοῦ κατὰ τῆς ὑπερηφάνειας τοῦ ὁ περιφρονητικῶς οὗτος οἰκτος εἰσέδωε μέχρι τῶν σπλάγγνων του. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοσοῦτον ἐρημικὴ ἐργὴ τὸν κατέλαβεν, ὥστε ἡ γῆρ του ἐταράχθη ἀκούσιως, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐστρέφετο πρὸς τὰ πιστόλια μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας.

Ἐννοεῖται δὲ Βρίαν ἐσυλλογίσθη ἀναμφιβόλως ὅτι ὠμίλησεν ἀρκούντως, διότι ἔλαβε λείωμα τι, καὶ ἐφυλλολόγηε τὰς σελίδας αὐτοῦ ἐμβαλλόμενος. Τὴν στιγμὴν ταύτην κατέστη πάλιν ὁ ἀνὴρ τὸν ὅποιον ἐν παρόδῳ περιεγράψαμεν ἐν ἀρχῇ τῆς διηγέσεως τῆς νύκτας, ὁ ἀνὴρ ὁ ἀτάραχος, ὁ ἀφροντις, ὁ ἔχων καὶ καταπνῶν μέχρις ὑπερβολῆς, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦλάχιστον, τὴν βρετανικὴν ἀπάθειαν. Οὐδεμίαν ἐξωτερικὴν σκέψιν ὑπέρχεν ἐν αὐτῷ ἵνα διαλύσῃ τὸ ἐκ πάγου ἐκείνο περιβάλλοντά του. Ἦτο ἦδη ὁ Βρίαν, ὁ προμερῶς καταδιώκτης, ὁ τὰ πάντα ὡς ὕπνον μεταχειριζόμενος; καὶ πληττων ἀνευθύνως, ὁ Βρίαν ὁ ἐξἄλλος καὶ τῆ λογικῆ χρωόμενος ἐν τῇ παραφροσύνῃ, καὶ βαδίζων πρὸς σκοπὸν σπουδαῖον διὰ πρηνδῶν μέσων. Ὁ Βρίαν, ὅστις πτωχὸς καὶ ἀνευ προνομίων, κατέβαλεν ὑπὸ ταῦς πύδας τοῦ ὀμότημον τοῦ κράτους, ὑπερσπιζόμενον ὑπὸ πλῆθος προμερῶν νόμων πολιτικῶν, καὶ πρὸς τοὺς τοσοῦτον πλούσιον, ὥστε ὁ χρυσὸς του ἔλαττε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀπροσβλήτων ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν ἧ ὁ χρυσὸς εἶναι ἀσπίς μαγική.

Ἐννοεῖται δὲ ἡ ἐργὴ τοῦ Ἀσπροπυργίτου ἠμβλύθη καὶ ἀπεκρούθη τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς νικηφόρου ἐκείνης ἀπαθείας. Ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἀδύνατον νὰ προσβάλλῃ τὸν ἀνθρωπὸν ὅστις ὑπέθετε μάλιστα ὅτι ἦτο ἀπροσβλήτος, καὶ ὅστις μὴ καταδεχόμενος νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα ἐγθροῦ ὡπλισμένου, παρέδιδε τὴν προσοχὴν του εἰς μάτια ζωγραφήματα!

Τὰ πιστόλια ἔμειναν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ὁ κόμης μετὰ δυσκολίας προσεπάθησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν γαλήνην του.

— Ὡς, ἐπῆνέλαθε μετὰ τινος σιωπῆς, μὲ ὑβρίζετε σήμερον κατὰ τὴν ἔξιν σας καὶ διὰ τελευταίαν φρονί;

— Ἀπετάσθε, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Λάνσεστερ ἀπρηκρῶντος τὸ λείωμα διὰ νὰ ἴδῃ τὴν μακρόθεν ἐντύπωσιν εἰκόνης τινός. — δὲν ὑβρίζω τὴν Αὔθεντιαν Σας. Μόνον δὲ ἐκλήρω τὴν λυπηρὰν κατάστασιν, εἰς ἣν βλέπω ὅτι κατηντήσατε.

— Ἐν ἐλίγοις, κάμνετε ὡς οἱ ἔμποροι ἐκείνοι οἵτινες καταφρονοῦσι τράφιμόν τι διὰ νὰ τὰ ἀγοράσωσιν εὐθηνότερα.

— Ὁχι ἀκριβῶς. . . Τὸ ἐμπεριον δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι παρέχει ἀρμόδια ἀντικείμενα συγκρίσεως. . . Ἐγὼ καταφρονῶ διὰ νὰ εὖρω καλλιτέραν τιμὴν.

— Ἐρχεσαι λοιπὸν νὰ μοὶ προτείνῃς ἀναίσχυντον ἀγοράν;

— Εἶναι συνθηκολόγησις, μυλόρδε. . . Οἱ πρόγονοί σας καὶ οἱ ἰδικοί μου ἐλάμβανον λύτρα παρὰ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου αἰχμαλώτων.

— Καὶ μοὶ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σὰς παραστήσω τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς εἰκόνης ταύτης, τὴν ὅποιαν ἐξωγραφῆσατε μετὰ τοσοῦτον σκοτεινὰ καὶ ἐπιτήδεια χρέματα;

— Βεβαίως, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Βρίαν, ὅστις ἔκλεισε τὸ λείωμα ἵνα προσέξῃ.

— Τοῦτο εἶναι μεγάλη συγκατάθεσις ἐκ μέρους σας, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης προσπαθῶν νὰ εἰρωνευθῇ καὶ αὐτός. — Κύριε, εἶμαι δυστυχεστάτος, τοῦτο εἶναι ἀληθές, δυστυχεστάτος διὰ τὰς πράξεις σου! ἀλλὰ σὺ ὅστις ὀμιλεῖς τοσοῦτον ὑπερηφάνως φρονεῖς ὅτι εἶσαι εἰς καλλιτέραν θέσιν; Ὅσο μάλλον μὲ λέγεις ἄθλιον, τοσοῦτω μάλλον ἀποκαλύπτεις τὴν ἰδίαν σου ἀθλιότητα, διότι ὁ φθόνος σου εἶναι ὁμολογία τῆς ἰδικῆς μου ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἰδικῆς σου ἀθλιότητος; ὅθεν ζηλοτυπεῖς. Εἶσαι πτωχός. Σὺ τοῦ ὀποίου ἡ ἀσωτηρία ἠδύνατο νὰ ἐξοδεύσῃ βασιλικὴν παρουσίαν, δὲν ἔχει; οὐδὲ λεπτόν. . . Ἐγὼ δὲ εἶμαι ὀμότημος τοῦ βασιλείου, κύριε, καὶ ἐκατομμυριούχος. . . Σὲ ἐννοῶ καὶ πιστεύω με, μαντεύω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σου. — Σὰς φαίνεται ὅτι ζῶ πολὺν καιρὸν! . . . Ἀλλὰ, Θεὸς θέλωντος, ἀδελφέ μου θὰ ζῆσω ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας διὰ νὰ βαρύνω τὴν ἱπομονὴν σου, καὶ πράττεις ὡς φρόνιμος ἀνθρωπὸς ἐρχόμενος πρὸς με, ἵνα συμφιλιωθῶμεν, ὡς λέγεις, καὶ νὰ ἐργῆς οὕτω τρόπον νὰ ἀπαλλαγῆς τῆς φοικώδους ταύτης ζωῆς, τῆς ποίνας καὶ τῶν χειρῶν, τὴν ὑπερίαν;

διάγεις πρὸ πολλοῦ... Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἤθελεν εἶσθαι φρόνιμον ἴσως διὰ σὲ νὰ παρακαλῆς μᾶλλον ἢ νὰ ἀπειλῆς.

Ὁ Βρίαν δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως, ὥσπερ ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόμητα καιρὸν νὰ παρατείνῃ τὴν ἀμηγορίαν του.

— Μυλόρδε, ἀπήντησε τέλος, εὐλίγη ἀλήθεια ὑπάρχει εἰς τοὺς λόγους σας, καὶ πολλὰ σφάλματα. Εἶμαι πτωχὸς καὶ οὐδὲ φαντάζομαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ἀλλ' ὁ καιρὸς τῶν χειρῶν παρεῖλε δι' ἐμὲ, διότι οὐδεὶς μὲ ἐμπιστεύεται.

— Μήπως θέλεις νὰ μὲ κἀμης νὰ πιστεύσω ὅτι ζῆς ἐκ τῶν ἐργῶν σου; ἠρώτησεν ὁ Ἀσπροπυργίτης μετὰ σαρκασμοῦ.

— Ὅχι, μυλόρδε, δὲν ἠξέειρω νὰ κἀμω τίποτε.

— Καὶ ὅμως ζῆς...

— Πρὸς μεγάλην δυσχερασίαν τῆς Αὔθεντίας Σας, εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ δὲν δανείζομαι, μοὶ δίδουν ἐλεημοσύνην.

— Πῶς! ἀνεβόησεν ὁ Ἀσπροπυργίτης, ἀνασκιρτῶν ἐπὶ τῆς ἐδρας του, — εἶναι δυνατόν νὰ προβῆς εἰς τοσαύτην παραφροσύνην; ἠδυνήθη; νὰ λησμονήσῃς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεις τοσοῦτον ὥστε νὰ γίνῃς ἐπαίτιος;

— Μυλόρδε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βρίαν, θέλω κἀμει τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν Αὔθεντιαν Σας ὅτι ἡ ἐπαίτια εἶναι αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς δευτεροτάτους ἀδελφούς τῶν μελῶν τῆς Ἄνω Βουλῆς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ φιλανθρωπία ἀπήτουν κατ' ἐμὴν γνώμην ἐξάρουσι... Δέχομαι τὴν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ δὲν τὴν ζητῶ... Δὲν νομίζετε ὅμως ὡς καὶ ἐγὼ, ὅτι εἴπομεν ἀρκετοὺς λόγους, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκαίμενον; Δι' ὁποιοῦνδήποτε λόγον, ἔρχομαι νὰ προσφέρω τὴν εἰρήνην τὴν δέχεσθε;

— Ἄς ἴδωμεν εἰς ποίαν τιμὴν τὴν προσφέρετε;

— Εἰς ποίαν τιμὴν;... ἐπανέλαθεν ὁ Βρίαν.

Ἐδ' ἔστασε δὲ διὰ τὴν ἑρώτησιν αὕτη κατελάμβανεν αὐτὸν ἀπροπαρασκευάστων.

— Τί χρειάζεσθε, κύριε; ἠρώτησε πάλιν ὁ κόμης.

— Μυλόρδε, ἀπεκρίθη τέλος ὁ Βρίαν μετὰ φωνῆς βραδείας καὶ σόφικας, δὲν ἠξέειρω ἀκριβῶς τί χρειάζομαι... ἀλλὰ χρειάζομαι πολλά... χρειάζομαι τὴν ἀδελφίαν τοῦ νὰ λαμβάνω ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Αὔθεντίας Σας κατ' ἀνάγκην.

Κεφ. Γ'. — Ἐλεος ἀδελφέ μου!

Ἀκούσας τὴν ὑπέμετρον ταύτην αἴτησιν, ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐμβρόντητος. Ἐθεώρησε τὸν ἀδελφόν του κατὰ πρόσωπον ὡς νὰ ἐζητεῖ ἐπ' αὐτοῦ ἔλλογον ἐξήγησιν τῆς παραλόγου ταύτης προτάσεως. Ἡ ἐξέτασις ὅμως αὕτη δὲν ἔμελλε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν του, διότι

οἱ χαρακτῆρες τοῦ Βρίαντος ἀτάραχοι καὶ ζωηροὶ ὄντες ἐδίδον σοβαροτάτην σημασίαν εἰς τὴν πρότασιν του.

— Ἀλλὰ ζητεῖτε ὅλην τὴν περιουσίαν μου, κύριε! ἀνεβόησε τέλος ὁ κόμης μετὰ πλείονος ἐκπλήξεως ἢ ὀργῆς — εἶναι δυνατόν νὰ ἐλπίζετε ὅτι θέλετε μὲ βιάσει εἰς τοῦτο;

— Μυλόρδε, τῶντι ὅλην τὴν περιουσίαν σας ζητῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βρίαν — ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ ἀρκεσθῶ, συλλογισθῆτε καὶ τοῦτο, εἰς τὸ τέταρτον... εἰς τὸ ἡμῶν αὐτῆς δὲν ἠξέειρω... εἰς πρὸς τὴν ἐλπίδα δὲ τὴν ὁποίαν ἡ Αὔθεντία Σας ὑποθέτει ἀδύνατον, οὐδέποτε, ἔς τὴν τιμὴν μου σὰς λέγω, συνέλθειν πραγματικωτέρην καὶ βασιμωτέραν ἐλπίδα...

Ἐσιώπησε δὲ, καὶ σχεδὸν πάραυτα ἐπανέλαθε μὲ ἦθος ἀπλοῦν καὶ ἡσύχον ἀλλὰ σταθερόν.

— Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε, μυλόρδε, ὅτι ὀμνῶ ἐνταῦθα μὲ ὑμᾶς διπλωματικῶς, ὅτι ἔρχομαι ἔχων κεκρυμμένον τινὰ σκοπὸν ἐν ὀλίγοις ὅτι σκέπτομαι ἰσχυρόν τι μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ δυνήθω νὰ κεντήσω τὴν Αὔθεντιαν Σας, ὥστε νὰ ὑπερπηδῆσῃ τὴν τάφρον ὡς τυφλός... Ἄν ἦμην ἄνθρωπος μὴ καταφρονῶν τὰ μέτα ταῦτα, ἴσως τῶντι ἠδυνάμην νὰ ἀρχίσω τὴν μάχην διὰ τοιούτων, — διότι γνωρίζω τὸ παρελθόν σας, μυλόρδε, ἀδελφέ μου, πολὺ περισσύτερον ἢ ὅ,τι νομίζετε...

— Τὸ παρελθόν μου, κύριε, ἠθέλησε νὰ διακόψῃ αὐτὸν ὁ κόμης, εἶναι παρελθὸν εὐγενοῦς κυρίου, καὶ ματαίως θέλετε δοκιμάσει νὰ μὲ τρομάξῃτε δι' ἀόριστων ἀπειλῶν. Δὲν φοβοῦμαι τὸ νὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ βίος μου...

— Μάλιστα, μυλόρδε, τὸ φοβεῖσθε, — καὶ δικαίως τὸ φοβεῖσθε ἂν δὲν ἐλησμονήσατε ὅτι ἡ Αὔθεντία Σας εἶχε γυναῖκα καὶ θυγατέρα, — γυναῖκα τῆς ὁποίας ὁ κόσμος ἐλησμονήσῃ τὸ αἰσχρὸν μαζοτήριον, θυγατέρα τῆς ὁποίας εἶτε νεκρὰς εἶτε ζῶσας, τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ μόνον δύναται νὰ γνωρίζῃ τὴν μυστηριώδη τύχην.

— Τολμᾶς νὰ ὑποθέσῃς;... ἀνεβόησεν ὁ κόμης.

— Βεβαίως δὲν ὑποθέτω οὐδὲν καλόν, μυλόρδε ἀδελφέ μου. Ἀλλ' ἂς παύσωμεν λέγοντας περὶ τούτων. Καὶ πάλιν σὰς λέγω, δὲν προτίθεμαι νὰ σὰς ἀπειλήσω οὕτω διὰ πλυχίων μέσων. Ἄλλα εἶναι τὰ ὅπλα μου, καὶ ἔττον τετριμμένα... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μυλόρδε, ἤθελον σὰς εὐκολόνει πολὺ, ἂν ἤρχιζα τὴν πάλιν ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ τούτου παιδίου!... Εἴθε ἀριστὰ πλοῦσιος ὥστε νὰ διαψεύσῃτε τὰ φαινόμενα, καὶ οἱ χλευασταὶ ἴσως ἤθελον λάθει τὸ μέρος τῆς Αὔθεντίας Σας...

Ὅχι! ὄχι οὐδεμίαν κατηγορίαν δὲν θέλω κἀμει! Ἐδ' ἰσοῦστον μέσον εἶναι ἄθλιον καὶ κοινόν. Οἱ ἄνθρωποι θέλουσι μὲ ἐπευφημήσει, ἂν μόνον φέρω εἰς λύσιν τὴν μονομαχίαν ταύτην χωρὶς νὰ διαστρέψω τὸ πρόσωπον οὐδὲ νὰ χάσω τὴν ἀταραξίαν μου... Δὲν εἶμαι δικηγόρος, μυλόρδε κύριε, εἶμαι ἀθλητής.

Ὁ Ἀσπροπυργίτης ἐξηκολούθη ἀκούων μετὰ προσυχῆς καὶ κόπου τὴν παραδοξὸν ταύτην ὀμνίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἐνοικία διέφευγεν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸ παχυλὸν πνεῦμά του. Περιέμενε συμπεράσμα, προσβολὴν ἀμεσον, καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἦναι ἐτοιμὸς εἰς ἀπάντησιν. Ἀλλ' ὁ Βρίαν ἐξέφραζε τὰς ἰδέας του κατὰ τὴν φαντασιώδη λογικὴν τοῦ πνεύματός του. Ἐνῶ δὲ ὁ κόμης ἐπροσπάθει νὰ ἐνοήσῃ τοὺς τελευταίους λόγους του, ἤλλαζεν αἰφνης τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου του.

— Σήμερον μοὶ διηγήθησαν, εἶπεν, ἱστορίαν παραδοξὸν καὶ θελακτικὴν. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν, φαντασθήτε, μυλόρδε, ἐνόμισα ὅτι ἀνεκάλυψα περιέργους ἀμοιότητας μετὰ τῶν συμβάντων τούτων καὶ ἐγκαταλειμμένης τινὸς νεάνιδος, καὶ τινες γνώσεις τὰς ὁποίας ἔχω περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῆς Αὔθεντίας Σας... Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! προσέθηκεν αἰφνης μετὰ συγκινήσεως, ἂς μὲν ὅπως τὸ ὑποπτεύθην ἐπὶ μίαν στιγμὴν... Ἐχετε ἐδῶ εἰκόνα τῆς κυρίας κομῆσεως τοῦ Ἀσπροπυργίτου, Γοδεφρέκ;

— Διατί μοὶ προτείνεις τὴν ἐρώτησιν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ κόμης τεταραγμένος.

— Αὕτη εἶναι ἐρώτησις τρελλοῦ, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Λάνσεστερ μειδιῶν — ἀπὸ ὧτων ἡμερῶν, καταλαμβάνετε, νομίζω ὅτι γίνομαι πάλιν παιδίον. Εἶμαι δεκαπέντε ἐτῶν νεώτερος· αἱ ἰδέαι μου συνδυάζονται εἰς τρόπον ὥστε νὰ παράγωσιν ἀπειθῆσαν ὄνειρα· ὑπάρχει εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου μησιστορία, καὶ αἱ ἐλπίδες μου εἶναι μαγικαὶ!... Διότι ἡ νεάνις αὕτη ἐνεπιστεύθη εἰς ἄθλιον ἄνθρωπον...

— Ποία νεάνις; εἶπεν ἀκουσίως ὁ Ἀσπροπυργίτης.

Ὁ Βρίαν ἐθεώρησε τὸν ἀδελφόν του κατὰ πρόσωπον, καὶ συνωφρῶθη ὀργισθείς.

— Ἄν ἐνόμιζον!... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὑπερφάνως.

Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε τὸν λόγον του καὶ ἐπανέλαθε μὲ ἦθος ψυχρὸν.

— Ἡ νεάνις τὴν ὁποίαν ζητῶ, μυλόρδε, ἡ νεάνις τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ τὴν ὁποίαν μοὶ ἤρπασαν, ἡ νεάνις τὴν ὁποίαν ἡ Αὔθεντία Σας μέλλει νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐπαναύρω.

— Κύριε, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ δυσχερασίας, δὲν κρίνετε εὐλογον νὰ μοὶ ἐπιλήσῃτε ἄλλως ἢ διὰ παρελθόντων; Πάσχω δεινῶς ὥστε δὲν δύναμαι νὰ προσπαθῶ ἐπὶ πολὺ νὰ ἐνοήσω τὰ αἰνίγματα σας.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ εὐχεστηθῆτε νὰ μὲ συγχωρήσῃτε, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Λάνσεστερ χαίρει τῶν. Σὰς ἔλεγον, νομίζω, ὅτι δὲν ἐπαρουσιάζομαι ἐνώπιόν σας φέρων τὰ συνήθη ὅπλα τῆς φιλονεικίας. Θέλω προῖα περαιτέρω προσθέτων ὅτι ἤλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας χωρὶς νὰ ἠξέειρω ἀκριβῶς τί ἔμελλον νὰ σὰς ζητήσω...

— Ὅστε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κόμης, ἡ πρὸ ὀλίγου αἴτησίς σου ἦτο αὐτοσχέδιος. Σὲ παρακαλῶ,

ἀδελφέ μου, νὰ τὴν σκεφθῆς εὐλίγων, νὰ δώσῃς εἰς αὐτὴν μορφὴν, παραδείγματος χάριν νὰ τὴν περιορίσῃς (σὲ συμβουλεύω δὲ τοῦτο ὡς φίλος), εἰς μίαν ἢ δύο χιλιάδας λιρών.

— Σὰς ἔλεγον πρὸς τούτους, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Βρίαν, ὥσπερ δὲν κατεδέχτο νὰ προσέχῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ κόμητος, — ὅτι θὰ ἀκολουθήσω, ἵνα φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν μου, τὴν συνήθη μου ὁδὸν χωρὶς ποτε νὰ μεταχειρισθῶ τὰ ἐλεεινὰ ἐκείνα μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται μετὰ τῶν οἱ ἥρωες τῆς τραγωδίας. Περιφρονῶ τὴν κακολογίαν, μυλόρδε, ὅσον σχεδὸν τὸ ζῆφος ἢ τὸ δηλητήριο. — Ἐν ἐλίγοις, σὰς ἐξήτουν ἔγγραφον κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον συντεταγμένον, δι' οὗ νὰ δύναμαι νὰ λαμβάνω ὅσα θέλω ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Αὔθεντίας Σας.

— Πάλιν τὰ ἴδια, κύριε!

— Πάντοτε, μυλόρδε. Τοῦτο μοὶ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον.

Ὁ Ἀσπροπυργίτης συνεκράτει ἑαυτὸν μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἵνα μὴ διακόψῃ βιαίως τὴν συνδιάλεξιν ταύτην· ἀλλ' ὁ φόβος ὃν ἐνέπνευσεν αὐτῷ ὁ Βρίαν ἀντεστάθημιζε τὴν ὀργὴν του. ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ νὰ φιλονεικήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἀκατανοήτου ταύτης προτάσεως.

— Κύριε, εἶπεν, ἔπρεπε νὰ ὑψώσω τοὺς ὦμους καὶ νὰ σιωπήσω, διότι εἶναι τῶντι τρέλλα τὸ νὰ προσέχω μετὰ σοβαρότητος εἰς τοὺς λόγους σας, Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι σοβαρὰ, καὶ εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, εἰς τί σκοπεύετε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν περιουσίαν μου;

— Διὰ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Βρίαν μὲ ἀφελέστατον ἦθος.

— Καὶ φρονεῖς ὅτι θὰ στερῶ νὰ γυμνωθῶ ἐγὼ διὰ μίαν ἄγνωστον;...

— Τὸ φρονῶ μετὰ θετικότητος, μυλόρδε.

Ὁ Ἀσπροπυργίτης συνεταράχθη ἐπὶ τῆς ἐδρας του κατεχόμενος ὑπ' ὀργῆς, ἥτις ἦτο ἀρκετὰ κομική. Κατ' αὐτὸν ὁ Βρίαν ἦτο ἄτρωτος καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ συνδιαλέξει κατ' ἦν δὲν ὑπῆρχε περὶ αὐτοὺς πλῆθος χλευαστῶν, ἵνα ἐπευφημῇ τὸν ἕνα τῶν συνδιαλεγόμενων καὶ ἀποσυρίζη ἀνηλεῶς τὸν ἕτερον. Ὁ Βρίαν ἦτο ἄτρωτος, διότι προσέβαλλε τὴν παραδοξὸν αἰτίσιν του, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριζε διὰ μόνης τῆς θελήσεως αὐτοῦ καὶ οὐχὶ δι' ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ἰδύνατό τις κατ' αὐτὸν στερῶν λόγον νὰ συζήτησῃ ἢ νὰ διαστρέψῃ. Ὁ Ἀσπροπυργίτης ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ μὴ παραχωρήσῃ τὴν ὑπέμετρον πίστωσιν τὴν ὁποίαν ἐξήτουν παρ' αὐτοῦ, ἔμελλε νὰ μείνῃ ἄφρωνος, ἀφροῦ πρώτον ἐξέφραζε τὴν ἄφρησίν του. Ὁ μόνος εὐλογος τρόπος πρὸς καταπάσιν τῆς γελοίας ταύτης καὶ πάλιν ἦτο τὸ νὰ ἀποδιώξῃ αὐτὸν τῆς οἰκίας, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ αὐστηρὸν δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει πᾶς ἄνθρωπος τοῦ νὰ διαμένῃ ἐν ἡσυχίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἀλλ' ὁ Ἀσπροπυργίτης δὲν ἐσυλλογίσθη τοῦτο. Ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ καταστάσει αὐτοῦ ὑπῆρχε πραγματικὸν τι στοιχεῖον,

τρόμου, και τὰ πολιτικά μέσα ἦσαν ἀνίσχυρα κατὰ τοιοῦτου ὀχληροῦ ἀνδρὸς οἷος ἦτο ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεστερ. Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ κόμης και τοι σκοπὸν ἔχων νὰ ἀντιτείνῃ, δὲν ἐγίνωσκε καλῶς ἀν ἐπὶ τέλους ἐμελλε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἦγνόει τὰς σκέψεις τοῦ Βρίαντος, και εὐρίσκατο ἐν τῇ θέσει ἀνθρώπου, ὅστις τὰς χεῖρας ἔχων δεδεμέναις ἀπέναντι ἀδιὰ λλάκτου ἐγθροῦ, ἐμελλε νὰ τὸν ἴδῃ στρεφόμενον περὶ ἑαυτὸν και μεσιδιῶντα και χορεύοντα, ὡς οἱ ἄγριοι περὶ τὴν πυρὰν τοῦ αἰχμαλώτου αὐτῶν, μὴ δυνάμενος νὰ γνωρίσῃ πόθεν ἐμελλε νὰ βίβῃ κατ' αὐτοῦ τὸ θανάσιμον βέλος, μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἀποφύγῃ, νὰ προφυλαχθῇ ἢ νὰ ἀμυνθῇ.

Ἡ θρασύτης τοῦ Βρίαντος ἠδύνατο νὰ προβῇ μέχρι παραφροσύνης, ἀλλ' ὑπῆρχε λογικὴ ἐν τῇ θρασυτητι αὐτοῦ, και ὅσον αἰφνιδίως και ἀν ἐπὶ ἤρχοντο αἱ ἰδιωτροπίαι του, ταχεῖα και βαθεῖα σκέψεις προηγείτο αὐτῶν πάντοτε. Ἐκείνοι οἵτινες ἐν πᾶσι δὲν παρατηροῦσιν εἰμὴ τὴν ἐπιφάνειαν, οἱ ἔχοντες ἀσθενή τὴν ἕρσιν, ἐν ὀλίγοις ὁ σύλλογος ἐκείνος τῶν μυώπων, ὅσις ὀνομάζεται κόσμος, εὐκόλως ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Βρίαν ἀποτυφλούμενος ὑπὸ τῆς κακεντρεοῦς φαντασίας του ἐκτύπα ἀσκόπως ὡς ὠργισμένον παιδίον. Ἄλλ' ἐν ταῦθα, ὡς συνήθως, ὁ κόσμος ἠπατάτο. Ὁ Βρίαν ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου εἶχε τακτικὸν τρόπον τοῦ πολεμεῖν και σκοπὸν τινὰ τρόπον τοῦ πολεμεῖν παράδοξον μὲν ἀλλ' ἐπιτηδειότατον, σκοπὸν ἀπομακρυσμένον και ἴσως μὲν ἀνέφικτον, ἀλλ' ἀνεκδοτῶς ποθοῦμενον.

Τότε ὁ ἐγθρός του δὲν ἦτο μόνος ὁ ἀδελφός αὐτοῦ ἦτο ὁ ἀδελφός του μετὰ τοῦ δικαίωματος τῆς πρωτοκαίας.

Ἦδὴ δὲ ἡ σκέψις τοῦ Λάνσεστερ μετεβάλλετο. Ὁ ἔρωσ ἀνεμίγνυε μετ' αὐτοῦ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐγώισμου, τὸ ὅποιον πανταχοῦ και πάντοτε συνεπάγεται. Ὁ Βρίαν κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν δὲν ἦτο πλέον ἀπλοῦς ὑπέρημαχος ιδέας τινός. Ἐχρειάζετο μετὰ τὴν πάλιν τὰ μείναντα λάφυρα, και μόνος ὁ θρίκαβος δὲν κρέβιζε πλέον τὰς ἐπιθυμίας του. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' ἦλθεν ἕνα ὑποβάλλῃ εἰς λύτρα τὸν ἀντίπαλόν του. ἡ δὲ μεταβολὴ αὐτῆ ἔτινε πάλιν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Οἱ τρόποι του ἔμενον οἱ αὐτοί, και ἡ ἰσχὺς του δὲν εἶχαν ἐλαττωθῆ.

— Μυλόρδε, ἐπανελάβε μετὰ τῆς ἀφελείας ἐκείνης τῶν ἀνθρώπων οἵτινες εἶναι συνειθισμένοι νὰ διεγείρουν τὸ γελοιώδες τῶν ἄλλων χωρὶς νὰ ὑποκύπτουν εἰς αὐτὸ, — σὰς ζητῶ συνώμην διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου εἶμαι ἐρωτευμένος... Δὲν γελᾶτε;... Τόσον τὸ καλλίτερον! ἐπερίμενα νὰ σὰς ἴδω γελῶντα... Εἶμαι ἐρωτευμένος ὅπως ἐρωτεύεται τις ἀπᾶς μόνον τῆς ζωῆς, ἐρωτευμένος εἰς τοιοῦτον βελήμον ὅστε νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα διὰ τὸν ἔρωτά μου, — τὰ πάντα, μυλόρδε, και αὐτὸν ἐτι τὸν σκοπὸν ὅλου τοῦ βίου μου!

Ὁ Ἀσπροπυργίτης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη γενόμενον μᾶλλον γαλήμιον. Συν-

ἐλαβεν ἐλπίδα τινὰ. Καρδία ἐρώσα εἶναι ἀσθενής. Ὁ Ἀσπροπυργίτης κατέστη προσεκτικώτερος, και ὁ ἐσθεσμένος ὀφθαλμὸς του ἐξέπεμψε λάμψιν αὐστηρὰς και πανούργου ὀξύνοιας.

Ἄλλ' ὁ Λάνσεστερ δὲν προσεῖχεν αὐτῷ τὸν νοῦν. Ἡ ἐπικαλοθεσία ἀνάμνησις τοῦ προσφάτου ἔρωτός του, εἰς τὸν ὅποιον ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν ἦτο εἰσέτι συνειθισμένη, καθίστα εὐθυμον και βεβηδῶδες τὸ ἐνεργητικὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Τὰ προσκόμματα και ὁ κίνδυνος ἠφανίζοντο ἐνώπιόν του τὴν στιγμὴν ταύτην, τοσοῦτον εἶχε βεβαίαν ἐλπίδα τὰ μὲν νὰ καταβάλλῃ, τὸν δὲ κίνδυνον νὰ ἀπομακρύνῃ. Ἐμειδία ἠδέως πρὸς τὴν ἀποῦσαν εἰκόνα τῆς Σωσάννης, και ἰδιαίτερη περὶ τῆς παρουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ὡ! ναι, τὴν ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε μετὰ τοιοῦτου σφοδροῦ πάθους, ὡστε ὁ Ἀσπροπυργίτης ὕψωσε τὸ δίοπτρόν του ἵνα θεωρήσῃ αὐτὸν καλλίτερον. — Ἡσθάνην ἐμαυτὸν ἀναγεννώμενον ὅτε πρώτην φοράν ἀπῆλαυσα τοῦ πρώτου μεσιδιάματός της ἡ φωνὴ της ἐτάνασε χορδὴν ἄφωνον ἐν τινι ἀγνώστῳ γωνίᾳ τῆς καρδίας μου. Μοι ἀπεκάλυψε πᾶσαν χαρὰν τὴν ὅποιαν ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ ἀπολαύσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, και τὴν ὅποιαν κατεργάζονται ποτὲ, τυφλὸς και ἄθλιος ὢν. — Τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον, μυλόρδε. Τὸ μέλλον μου λάμπει ἤδη μετὰ τινὰς ἡμέρας δοκιμασίας. Ἐλπίζω, ὦ! ἐλπίζω μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας. Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν ἡ καρδία μου ἀναγεννᾶται και ἀγνίσκεται... Πιστεῖτε, μυλόρδε! δύναμαι νὰ μὴ σὰς μισῶ πλέον!

— Πρέπει τῶνόντι νὰ ἀγαπᾶς πολὺ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἀσπροπυργίτης.

— Πολύ! ἐπανελάβε ὁ Λάνσεστερ, ὡσανεὶ ἡ λέξις αὕτη ἐφαίνετο αὐτῷ ἀνεπαρκὴς και ἀσθενής — και μόνον πολὺ, Γοδεφρέν! — Ἦξευρα χθὲς ἐτι ὅτι ἠδύνατό τις νὰ ἀγαπήσῃ κατὰ τὸ πολλοστὸν τοῦ ἔρωτός μου;... Ἀγαπῶ μετὰ σκέψεως, μετὰ θελήσεως σταθερᾶς, και ἤθελον ἀγαπήσει και ἀκόντως ἐμαυτοῦ, ἀν ἡ θέλησίς μου ἐφαίνετο ἐναντία. Ἀγαπῶ... Ἀλλὰ μὲ ἐννοεῖτε;

Κατὰ τὴν αἰφνιδίον ταύτην ἐρώτησιν τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἀνέλαβε χλευαστικὴν και ἀγενῆ εὐθυμίαν.

— Ναι, κύριε, ναι, κύριε! ἀπεκρίθη, και ποτὲ μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσις δὲν με κατέστρεψεν εὐθυμώτερον... Ἄ! ἀγαπᾶτε τοσοῦτον κύριε!

Τὸ ὕφος τοῦ Ἀσπροπυργίτου ὑποκριτικῶς περιεσταλμένον μετεδίδθη αἴφνης πρὶν ὁ Βρίαν δυνηθῆ νὰ ἀποκριθῇ. Ἐγκλοῦθησε δὲ λέγων μετὰ παραφορᾶς.

— Και ἔρχεσαι νὰ μοι ἐπιβάλλῃς ὑβριστικὰς προτάσεις, νὰ ζητῆς τὴν παρουσίαν μου, και τὰ τοιαῦτα! ἔρχεσαι μὲ ἀπειλάς, ὡς ληστής νὰ μοι εἶπῃς. — Δός μοι, εἰδεμὴ, σὲ φρονεῖω!... Και ὅμως ἀγαπᾶς τόσο πολὺ.

Ὁ Βρίαν ἐστράφη πρὸς τὸν λόρδον, και τὸν ἐθεώρει γαλήμιον, ἀν και προσηθάνθη ὀρυκτικὴν ἔφοδον.

— Ἀλλὰ κύριε, ἀλλὰ κύριε! ἐπανελάβε ὁ κόμης τραυλιζὼν ἐξ ὀργῆς και χαρᾶς, — δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ δουλειά μου πύζει!... Δὲν βλέπεις ὅτι αἱ θέσεις ἡμῶν μεταβάλλονται; ὅτι ἐγὼ μὲν εἶμαι ἰσχυρὸς, σὺ δὲ ἀδύνατος; Ἄ! ἀγαπᾶς... Ἄ! ἀγαπᾶς!...

Τὸ αἷμα ἀνέβαινε ἐρμητικὸν πρὸς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κόμητος, και καθίστα μαρμαροειδῆ και μελανωπὸν τὸν μίλτον τοῦ τετραγαμένου ὀφθαλμοῦ του. Ἡ φωνὴ του ἐκλονεῖτο, τὰ παχυνθέντα χεῖλη του ἐπαράττοντο σπασμωδικῶς. Ὁ δὲ Βρίαν τὸν ἐθεώρει ἐν σιωπῇ.

— Ἔρχεσαι νὰ μοι εἶπῃς αὐτὰ, ἄφρον! ἐγκλοῦθησε λέγων ὁ Ἀσπροπυργίτης, λαθῶν ἐκ τῆς τραπέζης τὰ πιστόλιά του και ἀνασύρων μετὰ κρότου τοὺς λόκους αὐτῶν. — Ἦξευρες ὅτι ἤθελα δώσει χιλίας λίρας εἰς ὅν τινα ἤθελε μοι φέρει τὴν εἰδήσιν!... Ὅταν ἀγαπᾶ τις τοσοῦτον, κύριε, φοβεῖται τὸν θάνατον, — και μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὰ πιστόλια γίνονται ὄπλον τὸ ὅποιον δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τώρα ἐναντίον σου!

Ὁ Βρίαν ἔκκευ κίνημα περιφρονητικὸν, και ἀνέστη ὄρθιος ὡς διὰ νὰ προσφέρῃ πλατύτερον και σταθερότερον σκοπὸν εἰς τὰς βολὰς τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Μυλόρδε, εἶπε τὸ νὰ φιλονεικῶμεν διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν ἀρμύζει εἰς εὐγενεῖς κυρίους, και οἱ τρόποι σὰς μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἐπιταχύνω τὴν λύσιν τῆς συνεντεύξεως ταύτης... Θέλετε ἢ ἔχι νὰ ὑπογράψετε τὸ συμβόλαιον, τὸ ὅποιον ζητῶ παρὰ τῆς Αὑθεντίας Σας;

— Ὅχι, μυριάκις ἔχι! ἀνεβόκαεν ὁ κόμης. Θέλω νὰ ἐξέλθῃς ἐκ τῆς οἰκίας μου, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν μου. Θέλω νὰ ἐξέλθῃς ἀμέσως ἐκ τῆς θύρας ταύτης, εἰς τὴν ὅποιαν σοὶ ἀπαγορεύω νὰ εἰσέλθῃς ποτέ... Σὲ ἀποδιώκω, κύριε... Και μεταχειριζόμενος τὸ δικαίωμα παντός Ἀγγλοῦ, οὔτινος ἡ κατακταία παρεβιάσθη ὑπὸ κατασκόπου ἢ κλέπτου, σὲ ἀπειλῶ, ἀν δὲν ἐξέλθῃς πάραυτα νὰ σὲ ρίψω νεκρὸν κατὰ γῆς.

— Και ἐγὼ σὲ προκαλῶ νὰ ἐκτελέσης τὴν ἀπειλήν σου, εἶπεν ὁ Λάνσεστερ ὅστις συνεσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους και προύχωρσε βραδέως πρὸς τὸν ἀδελφόν του προσήλων ἐπ' αὐτοῦ τὸ ψυχρὸν βλέματό του.

Ὁ κόμης ὕψωσε και τὰ δύο πιστόλια ταυτοχρόνως. Ὁ Βρίαν δὲν ἀπέχεν ἀπ' αὐτοῦ εἰμὴ τρία βήματα. Τὸ ἀποπληκτικὸν πρόσωπον τοῦ Ἀσπροπυργίτου ἐξέφραζεν ἀγρίαν ἐπιθυμίαν φόνου ὑπὸ τοῦ φέλου κατεχομένην.

— Μὴ προχωρῆς! μὴ προχωρῆς!! εἶπε μετὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

Ὁ Βρίαν προύχωρσε και τὰ τρία ταῦτα βήματα ἐναντίον τῆς ἀπειλητικῆς ταύτης προσταγῆς, και ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐστηρίχθη βαρεῖα ἐπὶ τοῦ ὤμου

τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις κατέπεσε καταβεβλημένος ἐν τῇ ἔδρᾳ του.

— Τώρα θέλετε ἴδει, μυλόρδε, εἶπεν ὁ Λάνσεστερ μὲ ἦθος ἀπλοῦν και μειγμένον μετὰ τινος μελαγχολίας, — θέλετε ἴδει, ἀν φοβοῦμαι τὸν θάνατον, τοῦτο τὸ ὅποιον ἔκαμα δὲν δύναται νὰ χρυσιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις, διότι ἤξευρον ὅτι δὲν ἤθέλετε τολμήσει!...

Ἐλαβε δὲ ἀλληλοδιηδόχως ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις οὐδόλως ἀντέστη, τὰ δύο πιστόλια, και τὰ ἐξέριψε μακρὰν ἐπὶ τοῦ τάπτου, ἀφοῦ ἐπανεθέσε τοὺς λόκους εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ Ἀσπροπυργίτης ἦτο ὠγρός, και ἔτρεμεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του δι' αἰφνιδίου παλιζόσιας ἀπαλλοχθέντες ἐκ τοῦ αἵματος ὕπερ ἐπλήρου αὐτοῦ, εἶχον ἀπολέσει τὰς ἐρυθρῶδεις ἀντανακλάσεις, και διετήρουν μόνον τὴν τρομαρὴν ἀκίνησιν των.

— Μυλόρδε, ἐπανελάβε ὁ Λάνσεστερ, ἠπατήθητε παραδόξως. Ὁ ἔρωσ οὗτος τὸν ὅποιον τοσοῦτον εὐθύμως ἠκούσατε, ἦτο ἡ μεγίστη δυστυχία τὴν ὅποιαν ἠδύνασθε νὰ φοβῆσθε. Μόνος, ἤθελα ἐξακολουθήσει ἀναμφισβότως νὰ πολεμῶ ἐν ὑμῖν τὸν κληρονομήσαντα και περιστῶντα ἀρχὴν μιστήν, ἀδικὸν και παρὰ φύσιν ἀλλὰ δὲν ἤθελον σπεύδει. Σήμερον γίνουμαι ἐπισπερχῆς, δύσκολος... Δὲν δύναται πλέον νὰ ὑπάρξῃ μετὰζῶ ἐμοῦ και τῆς Αὑθεντίας Σας οὔτε οἶκος οὔτε ἀναχωγῆ. Θέλω νὰ γένω πλούσιος, ἐκατομμυριούχος... Τὸ θέλω!

— Τὸ θέλεις!... ἐπανελάβε ὁ Ἀσπροπυργίτης μετ' ἀνίσχυρον λύσσης.

— Τὸ θέλω!

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπῆλθε μετὰ τὴν λέξιν ταύτην, ἢν ἐπρόφερον ὁ Βρίαν μὲ ἦθος περιστῶν τοικύτην ἀγέρωγον ἐξουσίαν και θαρραλέαν πεποιθήσιν, ὡστε ὁ κόμης ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων ἀκατανοήτους λόγους ἀρήσεως.

— Δὲν εἶναι πρόπον, μυλόρδε; ἐπανελάβε ὁ Λάνσεστερ μετὰ τινὰς στιγμάς, — οὔσα ἡ ἀρίστη, ἡ ἀγνωτάτη, ἡ ὄραιοτάτη πασῶν δὲν πρέπει και νὰ διαλάμῃ τὰ μέγιστα, νὰ ἦναι ἡ τὰ μάλιστα ἐπιφθονος και εὐτυχῆς;... Ἄ! μὴ φρονεῖτε ὅτι ἄπαν τὸ χρυσίον σὰς ἀρκεῖ νὰ μὲ καταστήσῃ ἄξιον αὐτῆς!... Τὸ ζητῶ δὲ μόνον ἵνα μὴ στερεῖται οὐδεμίαν λαμπρότητα, ἵνα βεβίδη κατὰ τὴν εὐγένειαν και τὴν πλοῦτον τὴν αὐτὴν ἔδδῃ, ἢν και πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες, ὑπεράνω τῶν ὀποιῶν ὁ Θεὸς τῇ ἐδώρησε μεγίστην ὑπεροχὴν... Μυλόρδε, εἶμεθα υἱοὶ τοῦ αὐτοῦ πατρός. Ἀπῆλαυσας ἐπὶ τινὰ καιρὸν μόνος τῆς κοινῆς ἡμῶν παρουσίας. Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἀπόλαυσις ἀνήκει εἰς ἐμὲ.

— Οἱ νόμοι εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, εἶπε τραυλιζὼν ὁ κόμης, καταληφθεῖς ὑπὸ δεινοῦ τρόμου — οἱ νόμοι θέλουσι μὲ ὑπερασπισθῆ... .

— Ὅχι, μυλόρδε μετὰζῶ τῶν δύο ἡμῶν οἱ νόμοι δὲν δύναται νὰ ἐπέμβωσι... Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ σκοπὸν νὰ μεταχειρισθῶ βίαν ἐναντίον,

της Αθηντίας Σας; . . . "Απαγα, Γοδεφρείδε! τουτο θα ήτον ελεεινόν! τότε βεβαίως ήθελον επεμβείν οι νόμοι, και ήθελον σε υπερασπισθί δια της τυφλής αϊγίδος αύτων. . . Δέν έγειναν δια τουτο; . . Είμαθα δύο αδελφοί. 'Ο μόν διεφθάρη υπό της κακίας' αι παντοειδεις καταχρήσεις παρελυσαν το σώμα και το πνεύμα του' ουτος είναι άλλιος άνθρωπος, άνευ πίστεως, άνευ καρδίας, φαυλόβιος κατά το παρελθόν, μετά βλαστημιών φέρων τά λείψανα ζωής εγληκράς και εις τους άλλους και εις εκυτόν. . . και τοι είναι ομότιμος της 'Αγγυλίας. — 'Ο δέ ετερος είναι νέος, ισχυρός, δεδοκιμασμένος, ανεπίληπτος, αλλά δέν υπήρχε θέσις ειμή δι' ένα μόνον συμπύτην εις το συμπύσιον των προνομιστών πολιτικών άνδρων. Ουτος ούδέν έχει αξίωμα. Δια τίνος δικαιομάτος, θέλετε να ειπυτε, δια τίνος δικαιομάτος ήθελε τολμήσει να στασιάζη ή κήν να παραποιεθί; . . . "Α! . . . Έχετε δίκαιον' ο νόμος τον κατασκοπεύει' ο νόμος θέλει τον βίψει πάλιν καταβεβλημένον εις την μηδαμνότητά του, αν τολήσει να αναστή και δευτέραν φοράν' ο νόμος θέλει πνίξει τάς κραυγάς του, αν ύψώση φωνήν. 'Ο νόμος είναι! ύπερ ύμών, είντινες τον εκάματε, και ο παντοδύναμος νόμος. . . Άλλά το ήξεύρετε καλώς, μυλόρδε, εγώ δέν παραπενούμαι, δέν επιτίθεμαι. Μεταχειρίζομαι ιδιαιτέρους τρόπους του ενεργείν, οίντινες ούδέποτε εκβαίνουσι των όρίων της αυστηροτάτης νομιμότητος. . . Παραδείγματος χάριν ή Αθηντία Σας θέλει συμφωνήσαι με έμε κατά τουτο' δέν γνωρίζω νόμον απαγορεύοντα εις 'Αγγλον να ανοίξη το παράθυρον και να θραύση το κρανίον του πίπτων επί του λιθοστρώτου της οδοϋ.

'Ο κόμης εθεώρησε τον αδελφόν του με ήθος ήλίθιον. Ουτος δέ υπήγε προς το παράθυρον.

— Θα αποθάνη και εκείνη, αν αποθάνω εγώ, εξηκολούθησε λέγων βραδέως και μη αποτεινόμενος προς τον αδελφόν του. 'Εσκέθηκν. 'Οχι! ω! έχι, δέν θέλω να υποβάλω και αυτήν εις την άπορον και άσημον ζωήν μου. . . Και αν ήδυνάμην να την επανέσω δια των ιδίων δυνάμεών μου, και αν δέν είχαν ανάγκην χρυσού. "Ινα την ελευθέρωσω εκ των καταχθονίων απαγογείων αυτης, χρειάζομαι πάλιν τά εκατομμύρια τά όποια ο άνθρωπος ουτος μου εκλεψεν ινα σπλίσω αυτήν ως ειδωλον, και να δείξω αυτήν εις τους ανθρώπους τραπεσον ακτινοβολούσαν, ώστε τεθαμβωμένοι να κλίνωσι το μέτωπον και να λατρεύωσιν αυτήν. . . Μυλόρδε, εξηκολούθησε λέγων μετά φωνής ισχυράς, υπό το παράθυρον τουτο ύπάρχει πλήθος. . . ακουετε;

Τώντι δέ ήκούετο μέγας θόρυβος εν τη Πλατεία της Πορτλάνδης. 'Οχλος συμπυκνωμένος επλήρου τά λιθοστρώτα, συνδιελέγετο περι μεγάλης τινος ειδήσεως, — περι της δολοφονίας της επιχειρηθείσης εν Κιού κατά της Α. Β. Υ. της πριγκιπέσσης 'Αλεξάνδρινης Βικτωρίας της Κέντης.

Τώντι δέ ήκούετο μέγας θόρυβος εν τη Πλατεία της Πορτλάνδης. 'Οχλος συμπυκνωμένος επλήρου τά λιθοστρώτα, συνδιελέγετο περι μεγάλης τινος ειδήσεως, — περι της δολοφονίας της επιχειρηθείσης εν Κιού κατά της Α. Β. Υ. της πριγκιπέσσης 'Αλεξάνδρινης Βικτωρίας της Κέντης.

Τώντι δέ ήκούετο μέγας θόρυβος εν τη Πλατεία της Πορτλάνδης. 'Οχλος συμπυκνωμένος επλήρου τά λιθοστρώτα, συνδιελέγετο περι μεγάλης τινος ειδήσεως, — περι της δολοφονίας της επιχειρηθείσης εν Κιού κατά της Α. Β. Υ. της πριγκιπέσσης 'Αλεξάνδρινης Βικτωρίας της Κέντης.

'Ο Λάνσεστερ ήθεσε την χείρα επί του ελατηρίου του υαλώματος.

— 'Ο έγλος ουτος είναι άπληστος και περιεργος, μυλόρδε, επανέλαθεν. 'Ακουετε όπόσον αι φωναι εκπέμπονται συγκεχυμένοι, ταχέαι, πολύλογοι. . . Δέν ήδυνάμην να εκλέξωμεν δημόσιον πολυαριθμότερον και αρμοδιώτερον δια την τελευταίαν κωμωδίαν ήμων.

— 'Εν όνόματι του ουρανού, τί σκοπεύεις να κάμης; ήρώτησεν ο κόμης εγειρόμενος κατά το ήμισυ.

— Καθήσχετε, μυλόρδε. — Σας το είπον' πρέπει να την καταστήσω πλουσίαν και εύτυχη. . . 'Επειτα δέ μάθετε ότι ή νεάνις αυτη την όποιαν αγαπώ μέχρι λατρείας μοι ανηράπη προ μιας ώρας, μοι ανηράπη υπό ανθρώπων επιρόθων και ισχυρών. . . ναί. . . πρέπει να τους νομιζω ισχυρούς. . . Τα χρήματά σας, — δηλαδή τά χρήματά μου, Γοδεφρείδε, διότι από δεκαπέντε ετών εδαπανήσατε το μεριδίον σας το από της κληρονομίας του Λάνσεστερ, τά χρήματά μου ήθελον μοι χρεισιμύσει εις το να την σώσω κατά πρόωτον, επειτα δέ να πλάσω εν τω κόσμω παράδεισον δι' αυτήν. . . Μοι το αρνεϊσθε' μέλλω λοιπόν να εκδικηθώ ύπερ αυτης.

'Ο Βρίαν επάτησε το ελατήριον. Το κατώτερον πλαίσιον του παραθύρου ανέβη τρίζον δια των εντομών, ανοίξαν πλατύ ανοίγμα δι' ου ο εκ της οδοϋ θόρυβος ήρχισεν εις την αίθουσαν του 'Ασπροπυργίτου.

'Ο κόμης ήγήθη εντρομος.

— Πρόσεγε, κύριε, ανεβόησεν — είσθαι εν τη οικία μου. 'Αν βίψετε τη όνομά μου καθώς βεβαίως σκοπεύετε, εν μέσω των συκοφαντιών και των ύβρεων, ή τιμωρία θέλει ταχέως ακολουθήσει την προσβολήν. . .

'Ο Βρίαν ανέβη επί του χείλους του παραθύρου.

— Δέν με εννοείτε, μυλόρδε, είπε με γαλήνην άνέρωγον. Δέν θέλω προσφέρει ειμή μίαν μόνην λέξιν' ή δε λέξις αυτη δέν θέλει είσθαι το όνομα της Αθηντίας Σας. . . Και πάλιν σας λέγω, θέλω να υπογράψετε το έγγραφον το όποιον σας ζητώ;

— 'Οχι, απεκρίθη ο 'Ασπροπυργίτης.

— Λοιπόν, Γοδεφρείδε, ύγίαινα! Σας όμνύω εις την σωτηρίαν της ψυχής μου ότι πολλάκις θέλετε μετανοήσαι δια τον λόγον σας τουτον πριν αποθάνετε.

'Ο Βρίαν εκλίνεν εν ισορροπία άνωθεν της οδοϋ.

— Πόσον πυκνόν είναι το πλήθος τουτο! έψιθύρισε. Στοιχηματίζω ότι εδώ είναι συγκείμενοι περισσότεροι των χιλίων ανθρώπων. Μεταξύ των χιλίων τούτων ανθρώπων ούδεις άγνοει το όνομα του εύγενοϋς κυρίου της οικίας ταύτης' ούδεις επίσης άγνοει την εγθραν ήτις μας διαχωρίζει. . . Διότι έπραξα ότι ήδυνάμην ινα κατα-

στήσω περιήρους και ύμης και εκυτόν, Γοδεφρείδε.

— 'Ανηγγέλλετε την λύσιν της κωμωδίας ταύτης, κύριε! είπεν ο 'Ασπροπυργίτης με ήθος προκλητικόν και σκωπτικόν.

Διότι ή απειλή ή βραδύνοσα να εκτελεσθί διδαι άνδρείαν και εις τάς δαιλοτάτας καρδίας.

— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, μυλόρδε, απεκρίθη ψυχράς ο Λάνσεστερ — ζητώ εδώ κάτω ελίγον τόπον δια να θραύσω το κρανίον μου, και δέν βλέπω κενόν.

'Ο κόμης ύψωσε τους ώμους αυτου.

'Οφελήθητι από της πρώτης εύκαιρίας, είπεν ο κόμης καθήμενος.

— Σας είμαι ευγνώμων, μυλόρδε. . . 'Ως προέλεγον εις την Αθηντίαν Σας, το να με ιδωσι πίπτοντα νεκρόν επί του λιθοστρώτου της Πλατείας Πορτλάνδης δέν θέλει εκπλήξει ούδένα των καλοκλήθων τούτων ανθρώπων. . . μας γνωρίζουσι.

— Και ποιος ήθελε τολμήσει να με κατηγορήσει δια τον φόνον; είπε περιφρονητικώς ο 'Ασπροπυργίτης.

— 'Απαντες, μυλόρδε. . . αλλά νομιζω ότι βλέπω τα έδαφος. . . 'Απαντες, έλεγον, διότι ή κραυγή της άγωνίας αποθνήσκοντος είναι εκ των πραγμάτων εκείνων περι των όποιων ούδδώς αμφιβάλλουσι. . .

— Λυπήσου με! ανεβόησεν ο κόμης; οστις αίφνης ενόησε, και εστάθη ως κεραυνόπληκτος — είναι ψεύδος αισχρόν, ω Βρίαν!

— Δέν είχετε προ ελίγου την σταθεράν θέλησιν να με φονεύσετε; . . Τουτο μάλιστα δέν είναι ψεύδος. . . 'Επειτα δέ δέν βλέπεται πολλά πλησίον το παιγνίδιον το όποιον παίζομεν, μυλόρδε. . . Δέν θέλω προσθέσει ούδέν ύβριστικόν επιθετον εις το εύγενές όνομα της Αθηντίας Σας' θά. . . 'Αλλά το πλήθος δέν αραιούται συγχάκις, μυλόρδε' πρέπει να ύφελιθώμεν εκ της περιστάσεως. 'Επειτα δέ εννοείτε ως πάντας οι άνθρωποι, λέξιν την όποιαν σκοπεύω να προσφέρω.

'Ο Βρίαν εκαισε κίνημα ως δια να βίψθί.

— Στάσου! ανεβόησεν ο 'Ασπροπυργίτης — ποίαν λέξιν; . .

— Θα φωνάζω — ΕΛΕΟΣ ΑΔΕΛΦΕ ΜΟΥ!!!

'Ο 'Ασπροπυργίτης εγονυπέτησε, και μεγάλαι σταγώνες ιδρώτος κατέπιπτον εκ των κροτάφων του.

— 'Ελεος! έπρόφερε δια σπαρκατικής οίμωγής' εγώ σε ζητώ έλεος.

Κεφ. δ'. — "Ενας βροκάλακας

'Ο 'Ασπροπυργίτης ενικήθη. Το χαύνον αυτου πνεύμα ήρχισε να εννοήση, άλλ' εννόησε τέλος την άνωτος προμεράν δύναμιν της απειλής του

Λάνσεστερ. 'Εως τότε δέν έβλεπεν εν τη πράξει του αδελφου του ειμή αυτοχειρίαν, και ήσθάνετο δια τουτο περισσοτέρην χαράν ή θλίψιν' άλλ' ή αυτοχειρία αυτη έμαλλε να φονεύση και αυτόν τον ίδιον, και να τον φονεύση, αφού τον καταστήση άτιμον ενόπιον των ανθρώπων.

Τώντι δέ ούδεις ήγνώει το πολυχρόνιον και βαθύ μίσος όπερ έτρεφον κατ' άλλήλων οι δύο αδελφοί, και ο Βρίαν πίπτων εκ του παραθύρου της οικίας του κόμης και φωνάζων έλεος ήθελε θεωρηθί υπό πάντων ως θύμα βδελυράς δολοφονίας.

'Ο 'Ασπροπυργίτης ήναγκάσθη να συνθηκολογήσει. 'Υπεσχέθη να υπογράψη ότι δήποτε, και αυτήν έτι την παντελή καταστροφήν του, και καθικέτευσε τον Βρίαντα με συνεσταυρωμένας χείρας να μη γίνη αυτοχειρ.

'Ο Βρίαν εκλεισε πάλιν το υάλωμα μεθ' όσης άταραξίας ειχεν ανοίξει αυτή, και έτεινε την χείρα εις τον κόμητα δια να τον βοήθησει να έγερθί. 'Αμφότεροι δέ προύχώρησαν προς την τράπεζαν, όπου εκάθησεν ο 'Ασπροπυργίτης και ενεχάραξε με τρέμουσαν χείρα την υπογραφήν του εν τη άκρη φύλλου λευκού χαρτου.

— 'Ιδού, κύριε, είπε μετά φωνής έσθεσμένης' του λοιπού είμαι εις την διάκρισιν σας. . . σας άρκει τουτο;

— Μυλόρδε, απεκρίθη ο Βρίαν, επεθύμου να ευαρσασθί ή Αθηντία Σας να γράψη άνω της υπογραφής της έγγραφον τακτικόν.

'Ο 'Ασπροπυργίτης έλαθε πάλιν βίγών τον χαρτην, και ήρχισε να γράφη. 'Ενώ δ' έγγραφε ταχέως, μία των θυρών της αίθούσης ήνεώχθη άνευ κρότου, και ο Πατερσών προχωρών επί του τάπητος μετά μεγίστης προσυλάξεως διήλθε το δωμάτιον διαγράψας μετά προσοχής περι την εδραν του Λάνσεστερ μέγα ήμικύκλιον. 'Εφθασε δε πλησίον του κυρίου του πριν ούτος τον παρατηρήσει, και έθηκεν επί της τραπέζης προ των οφθαλμών του μικρόν τετράγωνον χαρτην, επί του όποιου όνομα τι ήτο γεγραμμένον δια του μολυβδοκοινδύλου.

Μόλις ο κόμης ανέγνωσε το όνομα τουτο, και απώθησε σφοδρώς την εδοαν του προς τά όπίσω, και παρατήρησεν εντρομος περι έαυτόν.

— Οι νεκροί λουπίν ανεγειρόνται; έψιθύρησε μετά τινος φρίκης — ή έγρασα τον νούν μου;

— 'Ο κύριος οστις έγγραφε το όνομά του επί του χαρτιου, επιθυμεί να ομιλήσει άμέσως εις την Αθηντίαν Σας, είπεν ο Γιλβέρτος Πατερσών.

— Είναι ζωντανός; είπε τραυλιζων ο 'Ασπροπυργίτης χωρίς να εννοή τί έλεγεν.

'Ο Πατερσών ενόμισεν ότι παρήκουσε, και επανέλαθε την παραγγελίαν του. 'Η παραγή του 'Ασπροπυργίτου έκορυφούτο.

— Πρέπει να τον ιδω! είπεν επί τέλους εγειρόμενος — πρέπει να τον ιδω άμέσως. . . 'Ω! ο Θεός να με εύπλαγχνισθί! Αί ιδέαι μου ταραττονται. . . Είδον τον άνθρωπον τουτον απο-

θνήσκοντα... Βρίαν, με συγχωρείς... Τό έγγραφον τούτο όπως είναι σοί ἀρκεί καθ' ὅλα ἵνα με κρατῆς ὡς δούλον ὑπὸ τοὺς πόδας σου... Ἀλλὰ μέλλω νὰ ἐπανέλθω, μέλλω νὰ τὸ συμπληρώσω, νὰ ἀφαινω ἐντελῶς... Περιμένε με... μὰ τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐγὼ θὰ θρῆσω τὸ κρανίον μου, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά μου.

Ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν Γιλβέρτον Πατερόν ὡς τις τὸν ἤκουεν ἐκπεπληγμένος καὶ περίεργος, καὶ προσέθηκεν ἀποτόμως.

— Πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

— Εἰς τὸ συνδικληκτήριον, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης.

Ὁ κόμης διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν με βῆμα ταχὺ, τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχον διανύσει οἱ πόδες του.

Ὁ Βρίαν ἔμεινε μόνος. Περιέμεινεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, περιέμεινεν ἡμίσειαν ὥραν, ὁ κόμης δὲν ἐπανάρχετο. Ἡ δὲ ὑπομονὴ δὲν ἦτο ἡ κυριώτερη ἀρετὴ τοῦ Λάνσεστερ. Ἴνα περῶν τὴν ὥραν του, ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἀτελείωτον ἐγγράφον. Τὸ βλέμμα του ἔπεσε κατὰ τύχην ἐπὶ τοῦ τετραγώνου χάρτου τὸν ὅποιον ἔφερον ὁ Γιλβέρτος Πατερόν, καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα Ἰσμαὴλ Σπένσερ γεγραμμένον δόκιλον διὰ μολυβδοκοινδύλου.

Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ παραγῆ του ὑπῆρξαν σχεδὸν τοσοῦτον μεγάλας, ὅσον καὶ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἄπασαι αἱ ἀόριστοι ὑποψίαι του αἰ ἐν αὐτῷ ἐγερεῖσθαι ὑπὸ τῆς δικήσεως τῆς Σωσάννης παρέστησαν αἴφνης εἰς τὸ πνεῦμά του ὑποπεύθη ὅτι ὁ κόμης ἦτο ἀναμεμιγμένος εἰς τὸ καταχθόνιον δράμα τῶν ἀγρῶν τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡθέλησε νὰ ὀρυθήσῃ ἵνα παρυσιασθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἥ τις συνέβαινε πλησίον του. Ἀλλ' ἤδη ἦτο πολὺ ἀργά. Ὁ κόμης ἐφάνη τὴν στιγμὴν ταύτην μειδιῶν καὶ σχεδὸν εὐθυμος φαινόμενος.

— Σὲ ζητῶ συγγνώμην διότι σὲ ἔκαμα νὰ περιμένεις, ἀδελφέ μου, εἶπεν. Τώρα εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

Ἴδου δὲ τί συνέβη ἐν τῷ συνδικληκτήριῳ.

Ὁ κόμης ἐξερχόμενος τῆς αἰθούσας ἔβλεπε κατὰ τὴν θύραν Βρίαντα, εἶχεν ἤδη ἀπολέσει τὰ τρία τέταρτα τῶν φρενῶν του. Ἡ ἀνήκουστος θυσία τὴν ὅποιαν ἠναγκάζετο νὰ κάμῃ, ἡ ἐργὴ του τοσάκις διεγερθεῖσα κατὰ τὴν συνδιάλεξιν του μετὰ τοῦ Λάνσεστερ, καὶ τοσάκις μετὰ μεγάλου κόπου περιστάλασσα, τέλος δὲ ἡ ἀγγελία τῆς παραδόξου ταύτης ἐπισκέψεως ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον εἶδεν ἀναβάντα ἐπὶ τοῦ κραιώματος, εἶδε διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐκτείνοντα διὰ τοῦ βράχου τοῦ ἀκινήτου σώματος του τὸ δλῆριον σχοινίον τῶν καταδικῶν, πάντα ταῦτα ἀναμείγνυτο συγκεχυμένα ἐν τῇ τεταραγμένῃ διανοίᾳ του, καὶ ἐξέριπτον αὐτὸν εἰς κατὰστασιν παραπλήσιον τῆς ἀπομωρῶσεως.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ συνδικληκτήριον ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν ἀκίνητον καὶ κλιθίον, τὸ σῶμα ἀνοικτὸν,

καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὐδεμίαν ἄλλην ἐκφρασιν ἢ ἀόριστόν τινα πρόμον. Ὁ Γιλβέρτος Πατερόν εἰσῆλθε μετ' αὐτόν. Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐπερίμενεν ἐν τῷ συνδικληκτήριῳ δὲν εἶχεν ἀναμειβόμενος περισσοτέρην ἐπιθυμίαν ἢ ὁ Βρίαν τοῦ νὰ μεθέξῃ τῆς συντροφίας τοῦ κύρ Πατερόν, διότι ὁ πρῶτος λόγος του ὑπῆρξε τὸ νὰ τὸν διατάξῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Γιλβέρτος ἐδίστασε, καὶ ἐθεώρησε τὸν κύριόν του. Ἀλλ' ὁ κύριός του δὲν ἦτο εἰς κατὰστασιν τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν θέλησίν του. Ἡ θέα τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνδικληκτήριου ἰσταμένου ἀνθρώπου ἐφαίνετο ὅτι τὸν εἶχεν ἀπολιθώσει. Ἐξήρθη ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ προσήλθε κατ' εὐθείαν ἐνώπιον αὐτοῦ τοὺς ἐστερημένους ζωῆς ὀφθαλμούς του.

Τυρζέλος ὁ τυφλὸς ἐπανελάθε τὴν διαταγὴν του συνοφρουόμενος. Ὁ Γιλβέρτος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῇ καὶ ἐξῆλθε ψιθυρίζων.

— Λοιπὸν, Ἄσπροπυργίτη, εἶπεν ὁ τυφλὸς, νομίζω ὅτι δὲν ἠλπίζεις νὰ με ἴδῃς.

— Εἶσαι οὐ λοιπὸν, Σπένσερ; ἐψιθύρισεν ἐξ αὐτομάτου ὁ λόρδος.

— Ὅλος καὶ ὅλος, μὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν χρυσοῦν μόσχον, κόμη!...

Ὁ Ἄσπροπυργίτης παρετήρησεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν με βλέμμα ἀνήσυχον καὶ δειλόν.

— Ὡ! ἠμπορεῖτε νὰ με βλέπετε ὅσον ἀγαπάτε, μυλόρδε, ἐπανελάθεν ὁ Τυρζέλος ἐπιδεικνύων τὸ πλατὺ στήθος του — εἶμαι ἐγὼ... ὁ Ἰσμαὴλ Σπένσερ, ὁ πιστότατος δούλος σας, ὁ ὅποιος, δεδοξασμένον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, ἀπολαύει ἐντελοῦς καὶ σταθερὰς ὑγείας, ὡς πάσα ψυχὴ ζωσα.

— Ἀλλά!... εἶπεν ὁ λόρδος.

— Αὐτὸ μοι λέγουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι! διέκοψε τὸν κόμητα ὁ Τυρζέλος πικρὰ ἔδραν πρὸς αὐτόν — ἀλλά... ἀλλά... ἀλλά... Κατήντησα σὰν ἕνα ἀξιοπερίεργον ζῶον ἀφ' ἔτου ἐκρεμάσθην... Καὶ ὅμως, μυλόρδε, δὲν ὑπάρχει τίποτε θαυμαστὸν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μου. Ὁ δόκτωρ Μούρς ἦλθε νὰ με ἴδῃ εἰς τὴν φυλακὴν μου, καὶ ἠνέμοξε πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ λάρυγγός μου μικρὰν τινα ἐντομὴν, τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα διερχοῦντο διὰ σωληνῶν τινος ἐκ καλάμου... Τοῦτο ὀνομάζεται με παραδοξότατον ὄνομα... Ἀσφυγγοτομία, νομίζω... Ὅτε τὸ σχοινίον μοῦ ἐθλίψε τὸν λαμβόν, ἀνέπνευσα κάτωθεν τοῦ σχοινίου διὰ τῆς ἐντομῆς... Ἀλλὰ τούτο δὲν εἶναι τίποτε, μυλόρδε, διότι ὁ δόκτωρ κατόρθωσε πράγματα μεγαλειότερα ἀπὸ τοῦτο. Σὲ τὸν συστήνω ὡς ἄνθρωπον ἐπιτήδειον... Ἡ ἐντομὴ δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐγκεφαλικὴν πληθῶραν. Ὁ Μούρς λοιπὸν μοι εἶπε — Πρέπει νὰ αἰσθανθῆς κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν, αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς καταδικῆς, ἐννοεῖς καλῶς, καὶ ἔχε δέκα λεπτὰ προτύτερον, μεγάλην εὐθυμίαν, ἰσχυ-

ρὸν κίνημα χαρῆς. Τούτο ἦτο δύσκολον, Ἄσπροπυργίτη, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ κραιώματος ἀπέναντι τοῦ ἀνοικτοῦ φρεσίου ὀπερ περιμένει τὸ πτόμα δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς...

Ὁ Τυρζέλος ἐμειδία, ἀλλ' ἦτο ὠχρὸς.

— Λοιπὸν! ἐπανελάθε μετ' ἀναισθησίας, ἐρρυνῶντες ὁ Μούρς καὶ ἐγὼ, εὐρομεν ἕνα μέσον νὰ μουτζώσωμεν τὴν κρεμάλα, καὶ νὰ γίνω εὐτυχῆς, ἔχων τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαμβόν. Εἶχα ἕνα χαρμῆνο κορμὶ στὸν κόσμον, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθην πολλὴν καιρὸν ὡς δούλον, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους μὲ ἐπρόδωκε... Ὁ Ῥοβοάμ, οὗτος ὀνομάζετο, μυλόρδε, μετανεῖ πικρῶς διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον μοι προῦξεν. Ἦμην βέβαιος ὅτι εἰς τὴν πρόσκλησίν μου ἦθελεν ἀνατρέψῃ ὅποιονδήποτε πρόσκομμα διὰ νὰ με πλησιάσῃ. Ὁ δόκτωρ μοι ἔδωκεν ἐγγυηδίων... Τὴν τελευταίαν στιγμὴν προσεκάλεσα τὸν Ῥοβοάμ, ὅστις ὤρμησε πρὸς ἐμέ, καὶ τὸν ἐφόνευσα...

Ὁ κόμης ἔκαμε κίνημα ἀηδίας.

— Τοῦτο κατέστησεν ἰσχυρὰν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματός μου, μυλόρδε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Τυρζέλος. Ὁ κατὰξέχνητος κατέπεσεν ἐκρεμάσθην ἀκριβῶς τὴν ἀρμόδιαν ὥραν... Τέλος πάντων ὁ κακοῦρθικός Ῥοβοάμ μοι ἔγινε χρησιμώτατος, καθὼς βλέπετε.

— Καὶ τί ἔγεινεν ἐκείνη; ἠρώτησε χαμηλῆ τῆ φωνῇ ὁ κόμης μετὰ τινος δειλίας.

— Ἐκείνη;... Ἀ! μυλόρδε, θὰ ὀμιλήσωμεν ἄλλοτε περὶ τούτου... Τί διάβολον! ἡ ἱστορία ἦθελεν εἶσθαι πολὺ ἐκτεταμένη, καὶ ἦθελε μὰς φέρει πολὺ μακρὰν...

— Ζῆ ἀκόμη; διεκόψεν αὐτὸν ὁ κόμης.

— Ἄν μοι τὸ συγχωρῆς ἡ Αὐθεντία σας, θὰ σὰς εἶπω ὅτι ἀποβλέπει αὐτὴν, — ἐκείνη — ὅλα ὅμοια μίαν ἡμέραν... Ἀπῆλθε καλλίστης ὑγείας, καταλαμβάνετε, ἀλλ' αἱ νεανίδες συγγάκις μαραινῶνται αἰφνιδίως ὡς τὰ ἄνθη...

— Ἀπέθανεν, Ἰσμαὴλ;

— Εἶσθε περίεργος, Ἄσπροπυργίτη, εἶπεν ὁ Τυρζέλος με ἀλλόκοτον ὕφος γλεῦπς, — ὡς ὁ καλὸς πατὴρ ὅστις χάνει τὸ τέκνον του... Ὑπομονή!... Σήμερον, ἂν ἀγαπάτε, δὲν θέλομεν ἐνασχοληθῆ εἰς τὰ ἀσήμαντα ταῦτα πράγματα... Ἦλθον δι' ἄλλον σκοπὸν...

— Ἀλλὰ μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν, ἀντέτεινεν ὁ κόμης.

— Ἀπέθηνεν... ἔρχισε νὰ λέγῃ ὁ Τυρζέλος.

Ὁ κόμης ἐξέπεμψε στεναγμὸν ἀμφιβολῶν, ὅς τις ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ κάλλιστα ὡς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

— Ἐκτὸς ἂν ζῆ ἀκόμη, ἐτελειώσε τὸν λόγον, τοῦ ὁ τυφλὸς γελῶν — μὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἄβραάμ, νὰ ξανακρεμασθῶ, ἂν ἠξέρω τίποτε!... Ἀς ὀμιλήσωμεν σοβαρά... Ἐν ἔτος τώρα, μυλόρδε, ἔγινε σημαντικὸς ἄνθρωπος. Τιμῶ τὸ Δυτικὸν Ἄκρον διὰ τῶν συγγῶν ἐπισκέψεών μου,

καὶ ἂν δὲν θέλετε ζῆ ὡς ἐρημίτης, θέλετε λάβει τὴν τιμὴν νὰ με συναπαντάτε πολλάκις ἐτὰς αἰθούσας τῶν εὐγενῶν μας... Μὲ γνωρίζουσιν εἰς αὐτὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα Σὶρ Ἐδμόνδου Μακκονσῆ... Ὅτι εἶμαι ἐντιμὸς κύριος, μυλόρδε, ἀπολαύων περιουσίας καλῆς, εὐπροσήγορος, φιλόφρων, ἄκακος, καὶ δυστυχῶς ἀπολέσας τὴν ὄρασίν μου ἐν Ἀρχώρ, ὅθεν ἦλθα κατ' εὐθείαν... διότι ἐλησμένησα νὰ σὰς τὸ εἶπω, μυλόρδε εἶμαι τυφλός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Τυρζέλου ὄτινες ἐν ἀρχῇ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐφάνησαν ἔχοντας τὴν συνήθη εὐκνησίαν, ἔγιναν αἴφνης ἀκίνητοι καὶ ἐσθεσμένοι, καὶ διατήρησαν τὴν βαρεσίαν ἐκείνην ἀκνησίαν τῶν ὑπὸ τυφλώσεως προσθεβλημένων ὀφθαλμῶν. Ὁ κόμης ἠπατήθη, ἂν καὶ ὁ Τυρζέλος ἐπρόφερε με ἦθος γλουῶδες τὰς λέξεις ταύτας «Εἶμαι τυφλός» καὶ εἶπεν ὑπὸ φιλοφροσύνης.

— Σὲ οἰκτείρω, Σπένσερ, σὲ οἰκτείρω.

— Σὶρ Ἐδμόνδε, ἂν ἀγαπάτε, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ταχέως ὁ Ἰουδαῖος περιστρέψας τὴν κέρην τῶν ὀφθαλμῶν του με ἐκπληκτικὴν εὐκνησίαν. — Διὰ τὴν εὐπλαγγίην σας δὲ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἠξέρω τί νὰ τὴν κάμω... ἡ τυφλότης μου δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ βλέπω τὴν τρομερὰν μεταβολὴν τῆς Αὐθεντίας σας...

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν τυφλός;

— Ἐχρησιζόμεν προσωπίδιον, μυλόρδε. — Ἐπειτα δὲ οὐδὲν ἄλλο νομίζω καλλίτερον ἢ τὸ νὰ ἦναι τις τυφλός ἵνα διακρίνῃ τὰ πράγματα ἅτινα διαφεύγουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς... Ἀλλ' ἂς ἐπανελθῶμεν εἰς ἡμᾶς... Τῇ ἀληθείᾳ, Ἄσπροπυργίτη, δὲν εἶσθε πλέον ἢ ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ σας.

— Πάσχω δεινῶς! εἶπεν ὁ κόμης με ἦθος μελαγχολικόν.

— Φαίνεσαι, μυλόρδε... καὶ δύναμαι νὰ στοιχηματίσω ὅτι ὁ διαβολο-Βρίαν ἐκείνος...

— Ὁ Βρίαν! ἐπανελάθεν ὁ κόμης, οὐτινος τὸ πρόσωπον συνεταράχθη — εἶναι μέσα... με περιμένει!... Ἀ! Ἰσμαὴλ! Ἰσμαὴλ! ἐπρόφερες τὸ ὄνομα τοῦ δημίου μου.

Ὁ Τυρζέλος συνέτριψε τὰς χεῖράς του.

— Ἀ! εἶναι μέσα!... ἐψιθύρισεν.

— Γνωρίζεις καλῶς τὰ ὀλιγοῦ μυστικά του βίου μου, Ἰσμαὴλ, ἐπανελάθεν ὁ λόρδος κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του μετ' ἀθυμίας — Ἐπειτα δὲ τί βλέπτει ἂν ὀμιλήσω;... ὁ ἄνθρωπος οὗτος μὲ ἐνίκησε, μὲ κατέστρεψε...

— Σὲ κατέστρεψεν; εἶπεν ὁ Τυρζέλος ἀνορθῶν τὰ ὠτά του.

— Πρὸ ὀλίγου μὲ ἠνάγκασε νὰ υπογράψω ἐγγράφον αἰσχυρὸν! ἀνεβόησεν ὁ Ἄσπροπυργίτης με ἦθος γοερὸν καὶ σχεδὸν μετὰ δακρύων, — ἐγγράφον δι' οὗ ἀπογυμνασθῆμι καὶ καθίσταται αὐτὸς κληρονόμος ζῶντος ἐμοῦ...

Ὁ Τυρζέλος ἀνέπνευσεν.

— Μπα! εἶπε με ἦθος ἀρελῆς. — Ἐπειτα;

— Τί θέλεις περισσότερο, Σπένσερ... Δεν λείπουν από τὸ ἔγγραφο τούτο εἰμὴ γραμματικὲς. Κατεστράφη.

— Μαθές, μυλόρδε! ἐψήφισαν ὁ Τυρρέλος με φωνὴν ἀσθενῆ μὲν ἀλλὰ δυνατὴν, — πόσον θέλετε δοῦναι τὸν Θεόν, δὲν εἶναι ἔτσι; ἂν ὁ ἀδελφός σας ἀπέθνησκεν ὑπὸ κληνιδίου θανάτου;

Ὁ Ἀσπροπυργίτης ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν του.

— Ὅχι!... ὄχι!... ὄχι!... εἶπε τρίς ἔχων τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους ὑπὸ τῆς λίσσης, ἥτις ἔτεινε νὰ ἐκρηγῆ! — εἶναι δαίμων πανουργίας, Ἰσμαήλ... Αἱ χεῖρές μου εἶναι δεδεμένοι... Φοβοῦμαι τὸν θάνατόν του ὅστις ἤθελε μοὶ προστρέψῃ τὴν κατηγορίαν τοῦ ὅτι τὸν ἐδόλοφόνισα!...

— Μπᾶ! εἶπε πάλιν ὁ Τυρρέλος — εἰς τὸ Λονδίον οἱ νεκροὶ λησιμονοῦνται ταχέως... Ἄλλ' ἴσως θέλετε προτιμήσει νὰ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς τὸ σῶμά του ζῶν καὶ νὰ προσβάλῃ τὸ πνεῦμά του διὰ παραφροσύνης!

— Παράφρων! ὁ Βρίαν, παράφρων! ἀνεβόησεν ὁ κόμης ἀνυψῶν τὰς χεῖρας με ἐνθουσιασμόν — ὦ! δίδω τὸ ἦμισυ τοῦ ἀπολειπομένου βίου μου!...

— Αὐτὰ εἶναι λόγια, Ἀσπροπυργίτη! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἰουδαῖος — πρέπει νὰ ὁμιλῆς καλλίτερα καὶ νὰ εἴπῃς πιστορικὰ βρωμαίτικα — Δίδω τόσας λίρας στεργίνας.

— Τὸ ἦμισυ τῆς περιουσίας μου, Σπένσερ!

— Μασκαρλίικι, μυλόρδε!... Σοῦ ζητῶ ἔν ποσόν.

— Δίδω... Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι παράφρων διότι σὲ ἀκούω, Ἰσμαήλ!... παράφρων διότι πιστεύω ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διαθέσῃ εἰς ὅποιον θέλῃ τὴν παραφροσύνην!... Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω πρὸς τὸν Βρίαντα, ὅστις ἴσως εἶναι ἐν ἀνεπομονήσῃ καὶ τὸν ὁποῖον διὰ πολλοὺς λόγους πρέπει νὰ περιποιώμην... Ἄν πρόκειται νὰ μοὶ εἴπῃς τίποτε, κάμε γρήγορα.

— Πρόκειται νὰ σὰς εἴπω, μυλόρδε, ὅτι ἀπόψε ἦλθον εἰς τὴν Πλατεῖαν Πορτλάνδης μόνον διὰ νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς Αὔθεντίας Σας περὶ τοῦ ἀξιότιμου Βρίαντος δὲ Λάνσεστερ. Εἶχα τῶνόντι νὰ σὰς προτείνω ὑπόθεσιν τινα... Εἰς δὲ τὴν πρὸ ὀλίγου αἰτησίᾳ μου δὲν ἐπιμύνη, διότι διὰ μεγάλην ποσότητα ἤθελε χρειασθῆ συμβόλαιον, καὶ ἡμεῖς ἐδύνασθε νὰ προφυλαχθῆτε εὐκόλως διὰ τοῦ ἀπαραβίαστου τῆς ὁμοτιμίας σας, καὶ ἂν ἐγὼ ὡς κρημασμένους δὲν εἶχον τὰς χεῖρας δεδεμένας... Σὰς ζητῶ λοιπὸν καθαρῶς καὶ ἀπλῶς τέσσαρας χιλιάδας λίρας εἰς χαρτονομίσματα, τὴν στιγμὴν ταύτην πληρωσάμενος.

— Διὰ τί;

— Διὰ νὰ πληρώσῃτε τὴν παραφροσύνην τοῦ ἀξιότιμου Βρίαντος δὲ Λάνσεστερ.

Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὄμους μετ' ἀνεπομονήσας.

— Μυλόρδε, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, δὲν πιζομεν

παιδικὸν παιγνίδιον. Φέρετε τὰ χαρτονομίσματα καὶ θέλω ἐξηγηθῆ... Σὰς ὁμιλῶ σοβαρώτατα...

Ἡ σοβαρότης τοῦ Τυρρέλου κινήσασκε ἐντὸς ποσὴν τινα ἐπὶ τοῦ λόρδου. — Ἐπειτα δὲ ἐπινυόμενος δὲν δοκιμάζει νὰ ἐναγκασθῆ καὶ τὰ φύκη τῆς ὄψης, ἅτινα μάλιν δύναται νὰ φέρωσι τὸ ἐκαταστὸν τοῦ βάρους τοῦ σώματός του; — Ὁ Ἀσπροπυργίτης ἀντὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ λογικὸν του ἐπροσπάθησε νὰ παραγινώρισθῃ τὸ παράδοξον τῶν προτάσεων τοῦ Ἰουδαίου. Ἀπέβριψε τὴν σκέψιν καὶ εὐχαριστήσας νὰ βίβῃ τὸν ἔσχατον τούτον κόπον, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦτο ἢ ἐξ αὐτοῦ ἐλπίς, ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Ὁ Πατερσὼν ἐφάνη, καὶ ἔλαβε διαταγὴν νὰ φέρῃ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κυρίου του.

— Μυλόρδε, ἐπανελάθει ὁ Ἰουδαῖος, ὅτε πρὸς τὴν ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ κόμης καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐξηλωμένων χαρτονομισμάτων, — ἄνθρωπος ἔχων πάντῃ ὑγείας πνεῦμα δύναται νὰ ἐγκλεισθῆ ὡς παράφρων. Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶναι γόνιμος, καὶ ἀξίζει καθ' ἑαυτὴν τὰς τέσσαρας χιλιάδας λίρας.

Τὸ μέτωπον τοῦ Ἀσπροπυργίτου ἔλαμψεν.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν, ἀλλὰ χρειάζεται καιρός.

— Χρειάζεται καιρός διὰ πᾶσαν ἐργασίαν, μυλόρδε, — κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον, — διὰ δὲ τὸ παρὸν ἔργον χρειάζομεθα μίαν ὥραν.

— Τὸ φρονεῖς;

— Τὸ φρονῶ ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, μυλόρδε, καὶ κάμνω τι περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ φρονῶ τὸ ἐνεργῶ... Καθ' ἣν στιγμὴν σὰς ὁμιλῶ, ὁ ἀξιότιμος Βρίαν δὲ Λάνσεστερ εἶναι ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βεδλάμ...

— Εἶναι εἰς τὴν αἴθουσάν μου, διέκοψεν ὁ Ἀσπροπυργίτης ἐξηγῶν τὴν μεταφορὰν τοῦ Ἰσμαήλ κατὰ γράμμα.

Μερίδιμα γλευστικῶ οἴκου ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Τυρρέλου.

— ἴσως διότι ἡ αἴθουσα τῆς Αὔθεντίας Σας, ἐψήφισαν, εἶναι σταθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βεδλάμ... Ὅπως δὴποτε ἡμῶς ἐπιβεβαίω τὸν λόγον μου. Μυλόρδε, εὐχαριστήσας νὰ με ἀκούσῃτε σήμερον τὸ πρῶτὸν μανικῶς τις εἰσέδυσεν εἰς τὸ βασιλικὸν ἀγροκῆπιον τοῦ Κιοῦ, καὶ ἐπυροβόλησεν, ὡς λέγουσι, κατὰ τῆς νέας πριγκιπέσσης Βικτωρίας.

Ὁ κόμης ἐνεθυμήθη τὰς φωνάς, αἰτινες ὤρμησαν συνάμα θορυβώδεις εἰς τὴν αἴθουσάν του καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λάνσεστερ ἠνέωξε τὸ παράθυρον, καὶ αἰτινες ἅπασαι ἐπραγματεύοντο περὶ τοῦ παραδόξου τούτου συμβάντος.

— Τὸ ἤκουσα, ἀπεκρίθη, καὶ νομίζω ὅτι ἐνωθὸν ποῦ θέλεις νὰ καταστήσῃς. Ἄλλὰ πῶς νὰ κατηγορήσωμεν τὸν Βρίαντα;...

— Ὁ ἀξιότιμος Βρίαν ἀνέλαθεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν φροντίδα ταύτην, μυλόρδε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ

Τυρρέλος, διότι αὐτὸς εἰσέδυσεν σήμερον τὸ πρῶτὸν εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Κιοῦ.

— Καὶ τίς ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς πριγκιπέσσης;

— Δὲν ἐπυροβόλησαν κατὰ τῆς πριγκιπέσσης... ἀλλ' ἐκτύπησαν τοὺς φύλακας, ὑπερέβησαν τοὺς τοίχους τοῦ ἐξώστου, — πάντα δὲ ταῦτα ἵνα εἰσέλθῃ ἐξ ἐφόδου εἰς τὸ ἰκωνικὸν πυριατήριον καὶ νὰ κόψῃ ἐξ αὐτοῦ καμελίαν λευκὴν με κωνὰς φλέβας...

— Καὶ εἰσαι βέβαιος ὅτι ἦτο ἐκεῖνος! εἶπεν ὁ κόμης, τοῦ ὅποιου τὴν ἀδράνεια ἐλέκτισεν αἴφνης ἐνθους ἐλπίς.

— Κάλλιστα, μυλόρδε.

Ὁ Ἀσπροπυργίτης ἠγέρθη πάραυτα.

— Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν! ἀνεβόησεν — νὰ τὸν καταγγείλωμεν, νὰ κατορθώσωμεν τὴν σύλληψίν του!

— Καθήσαστε, μυλόρδε, εἶπεν ὁ Τυρρέλος. Ἡ Αὔθεντία Σας ἔκαμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ, καὶ κατὰ τὴν αἰτησίαν σας δώδεκα ἄνθρωποι τῆς ἀστυνομίας περιμένουσιν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τούτου.

— Κατὰ τὴν αἰτησίαν μου! εἶπε τραυλίζων ὁ κόμης ἐκπληκτός.

— Τοῦτο εἶναι λεπτομέρεια, μυλόρδε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἰουδαῖος — ὁ καιρὸς ἦτο πολυτιμος, καὶ ἠγνόουν ὅτι ἡ Αὔθεντία Σας ἦτο τοσοῦτον θαυμασιῶς διαταθειμένη. Ἀμφιβάλλων ἔλαβε προφυλάξεις... Ἠξέουρτε Ἀσπροπυργίτη, ὅτι μιμούμαι μετὰ τινος ἀκριβεῖας πᾶν εἶδος γραφῆς... Ἐγραψα ἐπ' ὀνόματί σας εἰς τὸν ὑπάλληλον τῆς μητροπολιτικῆς ἀστυνομίας τῶ ἀνηγγεῖλα μετ' ὅλης τῆς ἀμροδίου λύπης, ὅτι ὁ προσφιλις ἀδελφός μου, ὁ ἀξιότιμος Βρίαν δὲ Λάνσεστερ, εἶναι παράφρων, καὶ ὅτι ἡ παραφροσύνη του ἐγινεν αἰτία νὰ δικκινδυνεῖται μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, διὰ τοῦτο λοιπὸν, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ἀπείρους δυστυχίας ἐζήτησα βοήθειαν.

— Θυμιάσαι! ἀνεβόησεν ὁ κόμης ῥιπτόμενος πρὸς τὸν Τυρρέλον καὶ συνθλιβὼν τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῶν χειρῶν του μετ' ἀληθοῦς παραφροῦρας. — ὦ! τὴν φορὰν ταύτην δὲν μου διαφεύγει, καὶ καθὼς αὐτὸς θὰ εἶμαι ἀνηλεής!... Σπένσερ, φίλε μου, σῶτέ μου! θὰ διπλασιάσω τὸ ποσόν, θὰ τὸ τριπλασιάσω!...

Εὐχαριστῶ τὴν Αὔθεντίαν Σας, καὶ κατὰ πρῶτον βάλω εἰς τὸν κόλπον μου τὸ ἀπλοῦν, περιμένων τὸ διπλοῦν καὶ τὸ τριπλοῦν, εἶπεν ὁ Τυρρέλος. Τώρα ὑπάγετε νὰ τελειώσῃτε τὸ ἔγγραφο περὶ οὗ ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου... Ἀπογυμνωθῆτε ἀφ' ὅλης μυλόρδε, εἰς μάτην δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τὸν ὑπὸτροφον τοῦ Βεδλάμ... καὶ ὑπὸτροφον μυστηριώδη διότι οὕτω διέθεσα τὰ πράγματα ὥστε νὰ τὸν μεταχειρισθῶσιν ὡς σημαντικὸν παράφρονα.

Κεφ. Ε'. — Εἰς τὸ Βεδλάμ.

Ὁ Τυρρέλος ἀπεχαιρέτησε τὸν κόμην μετὰ τοῦ τελευταίου τούτους λόγους, καὶ κατέβη εἰς τὴν ὁδὸν ἐνθα οἱ κλητῆρες ἦσαν ἀναμεμιγμένοι μετὰ τοῦ λαοῦ. Πρὸς τὸ πεζοδρομῖον καὶ ἐνώπιον τοῦ ποδίου ἀστυνομικῆς διευθυντῆς καὶ ἰατρὸς περιέμενον ἐν τινι κεκλεισμένῃ ἀμάξῃ ὤπισθεν τῆς ὁποίας ἴσταντο δύο φύλακες.

Ὁ Τυρρέλος ἐξέβρισε βλέμμα εὐχαριστήσεως εἰς τὰς λαμπρὰς ταύτας προτομικαίας. Ὁ Βρίαν δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν διαφύγῃ, καὶ ὁ κόμης προειδοποιήσας δὲν ἤθελεν ἀρνηθῆ τοῦ λοιποῦ τὴν ὑπογραφήν του. Ἦς δὲ τετρακισχιλίας λίρας ὁ Τυρρέλος ἔθεώρει μόνον ὡς μικρὸν τι μέρος τῶν μελλουσῶν φιλοδωριῶν τῆς Αὔθεντίας Του, διότι ὁ Ἀσπροπυργίτης ἀπαλλαττόμενος ἀπὸ τοῦ Βρίαντος δὲν ἀπεμάκρυνε τὸν κινδυνωδέστερον ἐχθρὸν τοῦ ταμείου; Ὁ Τυρρέλος εἶχε συναλλαγματικὴν ἐπὶ τοῦ κόμης, τὴν ὁποῖαν ἐσκόπει νὰ μεταχειρισθῆ ταχέως ἢ βραδέως.

Ἐν πράγμα ἡμῶς ἐδυσκόλευεν αὐτόν τὸ πλῆθος τὸ διεσπαρμένον καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς Πλατείας Πορτλάνδης. Ἐσύμφεριν εἰς τὰ σχέδιά του νὰ γίνῃ τὸ Βεδλάμ διὰ τὸν Βρίαντα δὲ Λάνσεστερ πραγματικὸς τάφος διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἀλλοφύσῃ τοῦ νὰ γίνῃ ἀνευ θορύβου καὶ μυστικῶς.

Τὸ νὰ διατάξῃ εἰς τοὺς κλητῆρας νὰ ἐκκενώσῃ τὴν ὁδὸν ἤθελεν εἶσθαι γελοιώδης μέσον. Καὶ τὸ δικαίωμα καὶ ἡ πρόφασις ἔλειπον ἐν ταύτῃ.

Ὁ Τυρρέλος προὐώρθε βήματά τινα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ τὴ προσεκτικὸν βλέμμα του διέδραμε κατὰ πᾶσαν διευθύνσιν τὸν φλόαρον καὶ θορυβώδη ἔχλον. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παρετήρησεν ἀνωθεν περιλαιμίον ἐκ τριγῶς συνυφασμένης τὸ ἀξιότιμον πρόσωπον τοῦ καλοκάγαθου καπετάν Ὁγράνη, ὅστις, καὶ τοῦ ὀπίλου αὐτοῦ ἦτο χαμηλός, ὑπερέβαινε τὰ χυδαῖα κρᾶνία ἀκριβῶς κατὰ ἦμισυ πόδα.

Ὁ Τυρρέλος ὑπῆγε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς του.

— Νὰ πᾶρ' ἡ βροντῆ! ἐψήφισεν ὁ Πάδδης μετὰ φανερᾶς δυσανεκτικῆς — νὰ με κἀνὴ ψττὸ ὁ Βεελζεβούλ, — νὰ πᾶρ' ὁ διάβολος! — ἂν ἴμπορῆ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ μία στιγμὴ.

Ὁ Τυρρέλος ἀπεμακρύνθη μὴ περιμεῖνας τὴν ἀπόκρισιν. Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ καπετάνιος δὲν ἔλαβεν οὐδὲ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔδιδεν αὐτῷ διαβαίνων μυστηριώδη διαταγὴν ἐνισχυομένην ὑπὸ τοῦ περιφάνου συνθήματος — Κόμισος τῆς κυκλίας.

— Τί σὰς εἶπεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κύριε Ὁγράνη; ἤρώτησεν ἡ κυρὰ Βουρνέττα, ἥτις ἐστάθη

ἀκροποδίτι διὰ νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς μέχρῃ τῶν κροταλίων τοῦ ὠρολογίου τοῦ καπετάνιου.

— Μοῦ 'πε, νὰ πᾶρ' ὁ Σατανᾶς μὲ τὰ κέρατά του! ἀπάντησεν ὁ Πάδδης — μὰ τὸ θεοῖ! κυρία μου... Ἐγὼ θὲ νὰ ἐντρεπούμουν νὰ ἤμουν τόσο περίεργος, ψυχίτσα μου Δωροθέα, ἂν ἤμουν εἰς τὴ θέσι σου, νὰ πᾶρ' ὁ διάβολος!... Μοῦ 'πε, νὰ πᾶρ' ἢ βροντή! Ὁ καιρὸς εἶναι κρίσις, κύριε Ὀρχάνη, — νὰ μὲ πᾶρ' ὁ διάβολος σοῦ λέγω! — ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρήσῃ!

Μετὰ τὴν διπλωματικὴν ταύτην ἀπόκρισιν, ὁ καπετάνιος ὠφελοῦμενος ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματός του ἔξ ἐκ φυσικοῦ ἀστεροσκοπείου περιέφερον ὑπερηφάνως τὸ βλέμμα του περὶ ἐαυτόν.

— Νὰ πᾶρ' ἢ κόλασι, ἐμορμύρισε — θὰ ἀναγκασθῶ νὰ κάμω μονάχος μου τὴν κκογλωσσιὰ, γιὰτὶ, δὲ βλέπω κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας... —

— Νὰ πᾶρ' ἢ βροντή! καὶ ἢ κατάρη! — ὁ Θεὸς νὰ μᾶς κολάσῃ χωρὶς ἐσπλαχνία! εἶπε κάτωθεν αὐτοῦ φωνὴ τις ὄξεια καὶ παιδική, Καλημέρα σας, καπετὰν Ὀρχάνη.

Ἡ χεὶρ τοῦ Πάδδης κατέπεσε καὶ ἤρπασεν ἰσχυρὸν τινα ὄμιον ὅστις ἀνήκεν εἰς τὸν *ελέφαντα* Σάλιαγκας, ὅστις περιήγειν ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Πορτλάνδης τὴν γυναικὰ του, τὴν ὠραίαν Μαργαρώ, ἐστολισμένην διὰ τῶν ὑποδημάτων τῆς, διὰ τῶν λαμπρῶν ἡμιφαιώνων τῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφόρει ἀνδρῶν ἐπενδύτην, καὶ δερμάτινον πῖλον ἐπιτεθειμένον ἐπὶ καλύμματός ἐκ χονδρᾶς μουσελίνης. Ἡ Μαργαρὼ σιωπηλὴ καὶ σοβαρὰ, ἐκράτει τὴν ἐσθρυσμένην καπνοσύριγγα αὐτῆς διὰ τῶν ὀδόντων τῆς, καὶ οὐδόλως μετέγε τῆς ταραχῆς τοῦ λαοῦ.

— Ἐ καλὰ! ἔ καλὰ! καπετάνιε! ἀνεβόησεν ὁ Σάλιαγκας — ἔτσι φέρνονται σ' ἓνα ἄνθρωπο κατὰ πῶς πρέπει, νὰ μὲ κάψῃ τ' ἀστροπελέκι!

— Τ' ἀστροπελέκι μῦρῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά σου καὶ νὰ μῆσῃ δὴ ἐλσινὴ μουσοκομῆα, μικρὴ σου φίλε, ἀπάντησεν ὁ καπετάνιος — μὰ χαίρομαι ποῦ σ' εὔρα τώρα μῦρῃ ἀπὸ πᾶρ' ἢ ὄργῃ!... Γιὰτὶ, παληόπαιδὸ μου, εἶσαι πολὺ ζυπνητὸ ἔσο γιὰ τὴν ἡλικίαν σου, καὶ ἐχρειάζομαι μου... Ἄκουσ' ἐδῶ.

Ὁ Σάλιαγκας ἀνυψώθη ὁ Πάδδης ἐκυψε, τὸ δὲ διπλοῦν τοῦτο κίνημα σχεδὸν τοὺς ἐξίσωσεν.

— Θὰ σοῦ δώσωμεν νέα ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνην μας, πιστρικοδοῦλι, παιδί μου, ἐπανέλαβεν ὁ καπετάνιος μετ' ἐπισημότητος. — Φαίνεται πῶς οἱ μυλόρδοι χρειάζονται νὰ ἀδειάσουν τὸ δρόμο... —

— Διατί; ἤρώτησεν ὁ Σάλιαγκας.

— Νὰ σὲ σκώσωμεν γίλιοι διάβολοι τρισκατάρητε Σάλιαγκας, ἀγαπημένο μου παιδί, παληοκατεργαράκι, νὰ μὲ παστρέψῃ ἢ χόλερα, ἂν δὲν μοῦ ἐρχεται ἢ ὄξεια νὰ σοῦ τραβήξω τ' αὐτιά σου νὰ σοῦ τὰ βγάλω... Ἀντίο Μαργαρώ, ἀντρογυναικάρη, κόρη μου... Καὶ σένα, Σάλιαγκας,

ποῦ 'σαι μιά λάσπη μεγάλη σὰν τὴ γροθιά μου, καμμιζ' μὲρα θὰ κάνω τὴ τύχη σου, γιὰτὶ ἀζίζεις; νὰ ζυγιστῆς μὲ μάλαμα, κλεφτοκόμματο... —

Ὁμορφὴ μου Μαργαρώ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Σάλιαγκας ἄκουε τὸ καπετάνιο πῶς παινεῖ τὸν ἄρχοντά σου, — νὰ πᾶρ' ὁ Σατανᾶς μὲ τὰ κέρατά του!

— Στούπωσε καλλίτερα τ' αὐτιά σου, Μαργαρώ, ἄς ἦσαι καὶ ὀμορφή, καθὼς λέη ὁ σελιάρης αὐτοῦ, νὰ πᾶρ' ἢ ὄργῃ! ἢ ἄνοστη, καθὼς φαίνεται στὰ μάτια, ὁ Θεὸς μῦρῃ νὰ μὲ κολάσῃ!... Καὶ μῦρῃ ἂν θέλῃ, μὰ τὴν μεγαλόχαρη φωνὴ τῶν διαβόλων!... Λοιπὸν, Σάλιαγκας, πρέπει ν' ἀπομακρύνωμεν ἀπ' ἐδῶ ὅλους τοὺς γάχιδες αὐτοὺς καὶ τὰ λαδικάτων, καὶ γι' αὐτὸ τίποτα ἄλλο δὲν μοῦ φαίνεται καλλίτερο παρὰ νὰ βῆγῃ ὁ λόγος πῶς πιάσανε τὸ κατεργαρή ἐκεῖνο ποῦ λένε ἢ βραδυναῖς γαζέταις... —

— Τὸ φωνιὰ τῆς πριγκιπέσσας;... —

— Ἴσα, ἴσα, κατεργαροῦτό μου... Πρέπει νάχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ μέσα ἔς τὸ πλῆθος ἀνηθῶποι τῆς Φαμίλλιας... Φώναξέ τους, διαβολόγατα, καὶ πέτους... —

— Καλὰ, καπετάνιε, καλὰ, ποῦ νὰ μὲ κολάσῃ ὁ Θεὸς! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Σάλιαγκας ὑπερηφάνως — σὲ καταλαβαίνω. Εὐκόλο πράμα... Ἄλλὰ γιὰ τὸν κόπο μου, νὰ πᾶρ' ἢ βροντή! Θὰ μοῦ πῆς ποῦ γίνεται ἢ τρύπα τοῦ Ἐλέφαντα Σῶντερ τοῦ ἰπποδρομίου τοῦ Ἀστέην... —

Ἡ χεὶρ τοῦ καπετάνιου ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὄμιου τοῦ Σάλιαγκας ὅστις ἐξέπεμφε κραυγὴν ὀδύνης, καὶ πᾶραυτα ἔγεινεν ἄφαντος ἐν τῷ πλήθει. Μετὰ δὲ μίαν στιγμὴν ἠκούσθησαν δύο ἢ τρία μικροῦρίσματα. Ταραχὴ διεδόθη εἰς τὸ πλῆθος, καὶ τινες ἄνθρωποι διέτρεξαν αὐτὸ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἔπειτα δ' ἐξῆλθεν ἐκ πολλῶν μερῶν ἐντυπῶ ἢ κραυγὴ αὐτῆ.

— Εἰς τὸ Χορτοπάζαρο!... ἐξώσανε τὸ σπῖτε τοῦ φωνιὰ εἰς τὸ Χορτοπάζαρο!

Μετὰ τρία λεπτὰ ἐφαίνετο ὡς νὰ διήλυε θύελλα διὰ τῆς Πλατείας Πορτλάνδης, συμπαραφέρουσα τοὺς χονδρούς γάχιδες καὶ τὰ κίτσινα γαζέδια διὰ τῆς αὐτῆς πνοῆς. Ἀπαντες κατέβησαν τρέγοντες, συνορθούμενοι, ἀλλοτρίως, πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀντιβασιλέως, καὶ δὲν ἔμεινεν ἐν τῇ ὁδῷ εἰμὴ οἱ κλητήρες ἐκπεπληγμένοι.

Ἐφαίνετο εἰσέτι μακρόθεν τὸ ὑψηλὸν καὶ τεταμένον ἀνάστημα τοῦ καπετάνιου ὅσκις διέβαιναν ὑπὸ τινὰ φανόν. Ἐμεινεν ἐν τῇ ὀπισθοφυλακῇ, μὴ δυνάμενος νὰ ἀπορασίῃ νὰ καταστήσῃ δρομαίαν τὴν ἐξέυθμον σοβαρότητα τοῦ συνήθους βήματός του.

— Πᾶμε δὲ, κύριε Ὀρχάνη! πᾶμε δὲ, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἔλεγεν αὐτῷ εἰς μάτην ἢ κυρὰ Βουρνέττα, ἣτις ἐπροσπάθει νὰ τὸν οὔρη — χωρὶς ἀμφιβολία θὰ φθάσωμε πολὺ ἄργα, καὶ δὲν θὰ δοῦμε ποῦ θὰ πιάσουν τὴν κκοκῦργο.

— Ψυχῆτ' ἄ μου, ἀπεκρίνετο ἀταράχως ὁ Πάδ-

δης, — μὴ μου τραβᾶς ἔτσι τὸ χέρι, σὲ περικαλῶ θὰ ζεσχίτης τὸ μπλοῦμου πατατούκο, μὰ τὴν τρύπα τῆς κόλασις!... Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου κυρία, γίλιας φοραῖς ἀνάθεμα! Δωροθέα, φῶς μου, θὰ φθάσωμε ὅποτε μῦρῃ εἰδαμῆ, ἢ Ἰεδεδίας Σμῖθ δὲν εἶναι ὁ πῶ ὑποκριτῆς κατεργαρής ποῦ γνωρίζω!... Ὅσο γιὰ τὸ Σάλιαγκας, τὸ βρωμοσκουληκάκι, ἐπιθυμοῦσα νάχη ἓνα τέτοιο γιῶ, — μὰ τὸ Σατανᾶ καὶ τὴν οὔρη του, κυρία μου!

Ἐν τοῖτοις ὁ κόμης Ἀσπροπυργίτης εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα περιέμενεν αὐτὸν ὁ Βρίαν δὲ Ἀλνσσεστερ. Ὡς εἶπομεν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λόρδος ὑπερέβηκε τὸ κατώφλιον, ὁ Βρίαν εἶχεν ἀναγνώσει τὸ ὄνομα τὸ ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τοῦ τετραγώνου χάρτου, τὸν ὁποῖον ἔφερον ὁ ἐπιστάτης Πατερσιών, καὶ ἦτο εἰσέτι βαθέως συγκεκινημένος.

Ἄκουσας τοὺς πρώτους λόγους τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπεκρίθη ἀποτόμως.

— Εἶδετε τὸν Ἰσμαῖλ Σπένσερ, μυλόρδε!

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ κατέλαβε τὸν κόμητα ἀπροφύλακτον.

— Ἐγὼ! εἶπε τραυλίζων — δὲν... ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, οὐ τινος προφέρεις τὸ ὄνομα ἀπέθανε πρὸ ἐνὸς ἔτους... —

Ὁ Ἀλνσσεστερ ἔλαβε τὸν χάρτη ἐκ τῆς τραπέζης καὶ προέτεινεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἀσπροπυργίτην.

— Εἶναι ἀληθὲς, ἐψηθύρισεν ὁ τελευταῖος οὗτος τετραγυμένος μετὰ τινα σιωπῆν — εἶδον τὸν Ἰσμαῖλ Σπένσερ.

— Ἐγὼ τὴν ἄδειαν νὰ ἐρωτήσω τὴν Αἰθουσίαν Σας, ἐπανέλαβεν ὁ Βρίαν, — ὁποῖου εἶδους εἶναι αἱ σχέσεις σας μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;

— Τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κανένα, κύριε! ἀπάντησεν ὁ κόμης προσπαθὼν νὰ καλύψῃ τὴν ταραχὴν τοῦ ὑπὸ τὸ φαινόμενον προσβληθείσης ἀξιοπρεπειᾶς.

— Μυλόρδε, εἶπεν ὁ Βρίαν μὲ ἦθος σφοδρῆς μελιγγολίας, ἀναγκάζομαι νὰ ἐπιμείνω εἰς τοῦτο... Δὲν ἐπαναλαμβάνω, πιστεύσατέ με, τὴν ἐρώτησίν μου διὰ νὰ προσβάλω τὴν Αἰθουσίαν Σας, ἢ νὰ λυπήσω αὐτὴν ἀκρίως.

— Δὲν θὰ ἀποκοιθῶ, κύριε, ὑπέκρουσεν ἀμέσως ὁ κόμης, — ἢ μάλλον... Ἀ! ναί... συγκατανεύω νὰ σας εἶπω, — ἀφοῦ εὐχαριστήσθε νὰ μὲ υποβάλλετε ἀπόψε εἰς πάσαν φαντασιώδη ἰδιοτροπίαν σας, — συγκατανεύω νὰ σας εἶπω ὅτι ἐνδιαφέρομαι εἰς τὴν παραδόξον καὶ δεινὴν θέσιν δυστυχῶς τινος, τὸν ὁποῖον ἢ τύχη ἀπῆλλαξεν ἐκ τῶν συνήθων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐσχάτης τιμωρίας. Θέλω... —

— Μὴ μου λέγετε περισσότερο, μυλόρδε! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βρίαν μετὰ σκληρᾶς ψυχρότητας — διὰ νὰ πιστεύσω τοὺς λόγους τῆς Αἰθουσίας Σας, ἔπρεπε νὰ λησμονήσω τὴν ἐκπληξίν σας, ὅτι

εἶδετε τὸ ὄνομα τὸ ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου.

Ὁ κόμης ἔδρακε τὰ γέιλη του. — Ἐ! κύριε! ἀνεβόησε παραφερόμενος ὑπὸ ἀκαθῆκτου ὄργης, — δύνασθε νὰ προτείνετε τὰς ἐρωτήσεις σας εἰς αὐτὸν τὸν Ἰσμαῖλ Σπένσερ, διότι δὲν θέλετε ἀργήσαι νὰ τὸν ἴδατε.

— Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Αἰθουσίας Σας ὁμοιάζουν πρὸς ἀπειλὴν, εἶπεν ὁ Βρίαν προσκλιώσας ἐπὶ τοῦ κόμητος τὸ δεξιόχειρ καὶ ἐταστικὸν βλέμματόν του.

— Ἀπειλὴν, κύριε!... ἀνεβόησε πάλιν ὁ Ἀσπροπυργίτης, ἀποβαλὼν αἴφνης τὸ ὄργιλον ἡθὸς του, καὶ ἀναλαβὼν προσωπιδὸν ὑποκριτικῆς ἀγαθότητος ἠξέσρεις καλῶς, φεῦ! ὅτι ἤθελον πράξει ὡς παράφρων, ἂν σὲ ἠπειλοῦν... Ἡθέλησα νὰ εἶπω καθαρῶς ὅ,τι εἶπον, δηλαδὴ ὅτι δὲν θέλετε ἀργήσαι νὰ ἀπαντήσητε τὸν Ἰσμαῖλ Σπένσερ... καὶ τοῦτο εἶναι ἀπλοῦστατον, ὦ Βρίαν, διότι περιμένει εἰς τὴν ὁδόν... —

— Τί περιμένει, μυλόρδε; εἶπεν ὁ Ἀλνσσεστερ βλέπων ὅτι ὁ κόμης ἐδίσταζεν.

— Περιμένει... μαθὲς, δὲν ὑπάρχει καμμιά αἰτία νὰ σοῦ τὸ κρύψω, Βρίαν, περιμένει νὰ τελειώσῃ ἐντελῶς ἢ συνδιάλεξις μας διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς με, διότι ἐσυλλογίσθηεν πρὸ ἐλίγου ὅτι εἴσθε ἀνακυφτόλως ἀνυπόμονος, καὶ τὸν ἔκαμα νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

Ὁ Βρίαν ἠγέρθη πᾶραυτα.

— Διὰ τὴν περιποίησίν σας ταύτην πρέπει νὰ σας ἀπονεύω τὰς εὐχαριστήσεις μου, μυλόρδε, εἶπεν ἄλλὰ σας παρακαλῶ, εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐπιστήψετε τὰς ἀγαθοεργίας σας ἀποπερατοῦντες τὸ ἐγγραφον τοῦτο πᾶραυτα... δὲν δύνασθε νὰ πιστεύσητε ὅπως ἐπιθυμῶ νὰ εὐρεθῶ ἀπάναντι τούτου τοῦ Ἰσμαῖλ Σπένσερ.

Ὁ κόμης δὲν περιέμενε νὰ τὸν παρακαλέσῃ. Ἐκαθίστηεν εὐθὺς πρὸ τοῦ γραφείου του, προσπαθὼν μετὰ μεγάλης δυσκολίας νὰ κρύψῃ τὸ εὐθυμον μειδιῶντά του ὑπὸ τὴν δυσαρέσκαιαν ἥτις ἔπρεπε νὰ παρέπεται εἰς τοιαύτην περίστασιν καθ' ἣν στιγμὴν ὑπέγραφεν ἐγγραφον δι' οὗ ἐστερεῖτο πάντων τῶν μὴ διατεθειμένων ἀγαθῶν του. Ἐν ῥοπῇ καλῆμου ἐτελείωσε τὸ συμβόλαιον.

— Ἀδελφὸ μου εἶπε μετὰ λύπης ἣν ὑπεκρίνετο ἀκριτῶ καλῶς, — ἴσως κατεργάσθης τῶν προτερημάτων σου, ἀλλὰ μετὰξὺ ἡμῶν ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι κριτής.

— Γέννητο, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλνσσεστερ.

— Ἐλπίζω, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, ὅτι θέλετε εἶσθε ἐπισιωχῆς τοῦ λοιποῦ πρὸς ἐμὲ, καὶ ὅτι αἱ εὐγενεῖς κυρίαί τοῦ Δυτικῆ Ἄκρου θέλουσιν ἐλαττώσει τὰς διηγῆσεις τῶν θριαμβευτικῶν ἐξαιλοτήτων σας. Ἡ παρούσα ἀποπερατοῦντι τὴν μάχην, καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἡ τελευταία.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, μυλόρδε.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφέ μου! Ὁ Βρίαν ἐκχιρτέτισε καὶ ἐξῆλθεν. Ὁ δὲ κόμης

ἀνέπνευσε διά μακρῶν, καὶ ἠνέωξε τὸ πλαίσιον τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου παραθύρου δι' οὗ ὁ Βρίαν ἤθελσε νὰ βιβῆ κατὰ κεφαλῆς, κατὰ τῶν πλακῶν τῆς Πλατείας Πορτλάνδης. Ἐκλινε ταχέως καὶ παρετήρησε κάτωθεν αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἠνοίγετο ἡ ἐξωτερικὴ θύρα, καὶ ὁ Βρίαν κατέβαινε τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου. Ὑπὸ δὲ τὸ πόδιον ἴστατο Τυρρέλος ὁ τυφλός.

Ὁ Βρίαν τὸν ἀνεγνώρισε πᾶραυτα. — Ἀνεγνώρισε δὲ καὶ ὅτι ἦσαν κλητῆρες οἱ ἄνθρωποι οἱ περικυκλῶντες τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Θυμᾶσαι πάρ' ἡ δουλειά! εἶπε τρανοφώνως. Κύριοι, ἀπαιτῶ νὰ συλλάβετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

Ἐνταυτῷ δὲ ἤρπασε τὸν Τυρρέλον ἐκ τοῦ περιλαμίου.

Ὁ ἀστυνομικός, διευθυντής καὶ ὁ ἰατρός ἔφεραν τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

— Τὸ βλέπετε, εἶπεν ὁ Τυρρέλος — δὲν δύναται τις νὰ ἀπατηθῆ. . . . Κάμετε τὸ χρέος σας.

— Περιμένετε μίαν στιγμὴν! ἀπήντησεν ὁ ὁ ἀστυνόμος — κύριε, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βρίαντα, διὰ ποίαν αἰτίαν ἀπαιτεῖτε τὴν σύλληψιν τοῦ σὺρ Ἐδμόνδου Μακκνοσῆ;

— Νὰ ἴδωμεν τί θὰ ἀπακριθῆ, ἐπιθύρουν ὁ παρεξοχώτατος ἰατρός.

— Ὑποθέτω, κύριε, εἶπεν ὁ Βρίαν ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

— Διάβολε! ἐμορμύρουν ὁ ἰατρός, δὲν φαίνεται πολὺ τρελλός!

— Εἶμαι ἄρχων, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Λάνσεστερ, θέλω σὰς πληροφορήσει, κύριε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος τὸν ὅποιον ὀνομάζετε σὺρ Ἐδμόνδου Μακκνοσῆ οὐδεὶς ἄλλος εἶναι κκοῦργος ἐξωλέστατος ἀνίκων εἰς συμμορίαν κλεπτῶν. . . .

— Βλέπετε! διέκωψεν αὐτὸν ὁ Τυρρέλος.

— Εἶναι τρελλός! εἶπεν ὁ ἰατρός.

Οἱ κλητῆρες ἐπλησίασαν καὶ ἀπετέλεσαν κύκλον περὶ τὸν Βρίαντα.

— ἔχετε λοιπὸν ἀποδείξεις τοῦ ὅτι λέγετε, κύριε; ἤρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Τὸ χρέος σας, κύριε, εἶναι νὰ συλλάβετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἀπακριθῆ ὁ Λάνσεστερ ἀπαράγωγος. Αἱ ἀποδείξεις ἀνήκουσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ κράτους καὶ ὄχι εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀστυνομίας.

— Διάβολε! διάβολε! ἐμορμύρισε πάλιν ὁ ἰατρός — καὶ ὅμως ἡμπορεῖ νὰ μὴ εἶναι τρελλός.

— Ἐπειτα δὲ, ἐπανέλαβεν ὁ Βρίαν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, διότι διὰ δόλου ἢ κατὰ τύχην διέφυγε τὴν δυνάμιν τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐκρημάσθη. . . .

Καγγασμός τοῦ Τυρρέλου, εἰς τὸν ὅποιον συνη-

νόθη μετ' οὐ πολὺ ὁ θορυβώδης γέλως τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀστυνομίας διέκοψεν αἴφνης τὸν Λάνσεστερ.

— Βεβχίως εἶναι τρελλός! ἐπρόφερον ἀπορηματικῶς ὁ ἰατρός.

— Τρελλός διὰ δέσμιον, κατὰ δυστυχίαν τῆς οἰκογενείας μας! ἐφώνασεν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ὁ κόμης τοῦ Ἀσπροπυργίου.

— Κάμετε τὸ χρέος σας! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος ἐξαπλούμενος πάλιν ἐντὸς τῆς ἀμάξης του.

Οἱ κλητῆρες ὤρμησαν ἅπαντες ἐνταυτῷ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Ἀσπροπυργίου εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν παγίδα εἰς τὸν Βρίαντα, ὅστις ἀφῆσας τὸ περιλαμίου τοῦ Τυρρέλου, ἀνέβη πάλιν δι' ἐνὸς πηδήματος τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου.

Ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεστερ ἦτο τρομερὸς ἀθλητής.

Οἱ πρῶτοι κλητῆρες οἵτινες ἐπαρουσιάσθησαν ἐξέβησαν κάτω ἀπὸ τῶν βαθμίδων ὑπὸ τοῦ βρομῆλου γρόνθου τοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐσφυρηλάτει τὰ στήθη των ὡς διὰ μολυβδίνης βλάβδου ὤρμησαν καὶ ἄλλοι, καὶ κατέπεσαν καὶ αὐτοὶ, τὸ πρόσωπον ἔχοντες αἱματόφυρτον, καὶ τὸν στόμαχον διεφθρόγα. Ὅσάκις ὁ γρόνθος τοῦ Βρίαντος ἔκλινεν, ὁσάκις ὁ μυώδης βραχίον του ἐξετεινέτα μετὰ τῆς αἰφνιδίου ἐλαστικότητος μεταλλίνου ἐλατηρίου, ἄνθρωπος τις κατέπιπτεν ὀρηκτικῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, καὶ δὲν ἐξάνιστατο. Αἱ τάξεις τῶν ἐπιτιθεμένων ἤρπαιοντο, ἡ ζέσις αὐτῶν ἠλαττοῦτο.

Ὁ Τυρρέλος ἠναγκάζετο νὰ τοῦς ὠθῆ διὰ τῆς βίας, καὶ ὁ ἰατρός ἐπανελάμβανε προσέχων εἰς τὴν πάλιν μετὰ πολλοῦ διασφέροντος.

— Διάβολε! διάβολε! ἰδὲ πῶς διευθύνει ἐπιτιθεῖς τὰ κτυπήματά του, ὁ καταργάρας! Τέλος πάντων δὲν ἤθελα θυμᾶσαι, ἂν τυχὸν δὲν ἦναι τρελλός.

Ἄν ὑπῆρχον πλέον εἰμὴ πέντε κλητῆρες ἄρθιοι κάτωθεν τῶν βαθμίδων, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐτόλμα νὰ προσβῆλῃ τὸν Βρίαντα. Ὁ Τυρρέλος ἤρριζεν ἐκ τῆς λύσεως του, ὁ δὲ Ἀσπροπυργίτης ἔτρεμεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου του.

Ὁ Βρίαν περιέπτυσεν τὴν ἐπενδύτην του. Πάντες εἶδον ὅτι ἐμελλε νὰ ὀρμηθῆ καὶ νὰ διαζήξῃ αὐτούς. Οἱ ἀξιόμαχοι τῶν κλητῆρων ἀπεμακρύνθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ ποδίου, μὴ τολμώντες νὰ ἀψηφίσωσι τὴν ἐφοδόν. Ἄλλ' ὁ Τυρρέλος ἐτάχθη τολμηρῶς εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν.

— Μυλόρδε, ἀδελφέ μου, ἀνεθόσσε τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Λάνσεστερ στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον, — ἡ παγὶς ἐξετάθη ἐπιτιθεῖς. Ἄν ἐπέτυχτε, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἰδικόν σας σφάλμα, καὶ σὰς ὀμνῶ εἰς τὴν τιμὴν μου ὅτι δὲν θέλετε δυνηθῆ νὰ με κατηγορήσετε ὡς ἀχάριστον!

Ἠκούσθησαν κάτωθεν τρώζοντες οἱ ὀδόντες τοῦ κόμης.

— Παρατηρήσατε! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Λάνσεστερ καταβαίνων βραδέως τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου, προφυλαττόμενος, καὶ συνέχων διὰ τοῦ

βλέμματός του τοὺς κλητῆρας ἐντρόμους. Παραμῆρσε, Ἰσακὴλ Σπένσερ, εἰδεμὴ, σὲ φονεύω!

Ὁ Τυρρέλος ὅμως δὲν ἐκινήθη. Μόνον δὲ ἡ δεξιὰ χεὶρ αὐτοῦ εἰσέδουσε μεταξὺ τοῦ ὑπενδύτου καὶ τοῦ χιτῶνός του.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠνεώχθη ἄνευ κρότου ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ Ἀσπροπυργίου, καὶ ἄνθρωπος τις ἔρπον κατέβη τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λάνσεστερ ἔφθανεν ἐνώπιον τοῦ Τυρρέλου, καὶ ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα κτυπήσῃ, ὁ ἄνθρωπος οὗτος τὸν ἤρπασεν ἐκ τῶν ἰγνῶν. Οἱ κλητῆρες ὤρμησαν πάραυτα κατὰ τοῦ Βρίαντος, ὅστις ἐδεσμεύθη ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ.

Ὁ ἀνὴρ ὅστις ἔρπον κατέβη τὰς βαθμίδας ἀνωρθώθη τότε, καὶ ἐδειξεν ὑπὸ τὴν λάμπην τῶν φανῶν τὸ ἀναίδες καὶ ἀγενές ἄμα πρόσωπον τοῦ ἐπιστάτου Γιλβέρτου Πατερσῶνος.

Ὁ Τυρρέλος ἔσυρε τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ κόλπου του. Ἄν ἤθελε τὴν ἀποσύρει ἄνευ τοῦ ἀπροσοκίτου τούτου συμβάντος, καὶ ὁ Βρίαν ἤθελε γουθῆ τὴν βραχίονα λεπίδα τοῦ ἐγγειριδίου, τὸ ὅποιον ὁ Ἰουδαῖος ἔφερον αἰεῖποτε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ αἰμαλάωτος ἰσχυρῶς δεδεμένος ἐτέθη ἐπὶ τῆς ἀμάξης μεταξὺ τοῦ ἀστυνόμου καὶ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις σκεφθεὶς καὶ ἀναλύσας διὰ τελευταίαν φρονὴν τοὺς συλλογισμούς του, ἐκήρυξεν αὐτὸν καλῶς καὶ δεόντως παράφρονα.

— Εἰς Βέδλαμ! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

Παράδοξος φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅθεν ἐφάνη ὁ Ἀσπροπυργίτης, καὶ ἐπανελάμβανε διὰ τῶν σπασμῶν ἀναίσθητος γέλωτος.

— Εἰς Βέδλαμ! εἰς Βέδλαμ.

Ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησε καλπάζοντων τῶν ἵππων.

Ὁ Τυρρέλος καὶ ὁ Πατερσῶν εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ λόρδου καὶ προχώρησαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Ἀσπροπυργίτης μὲ βλέμμα ἄγριον, καὶ πρόσωπον ἐρυθρὸν, ἐταράττετο ὡς φρενοβλαθῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, καὶ ἐσπρέφετο περὶ ἑαυτὸν ἐν εἰδει τρομεροῦ χοροῦ. Χορεύων δὲ ἐγέλα πνευστικῶν, καὶ ἐπανελάμβανε ἀκαταπαύστως.

— Εἰς Βέδλαμ! εἰς Βέδλαμ!

Ὁ Τυρρέλος καὶ ὁ Πατερσῶν ἐκάθησαν ἕκαστος ἐπὶ τινος ἐδρας, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐξετάζωσι μετὰ περιεργείας.

— Ἐκτὸς τοῦ Βρίαντος δὲ Λάνσεστερ, εἶπε τέλος ὁ Τυρρέλος, τίς μελλεὶ νὰ διαδεχθῆ τὴν ὀμυτιμίαν τοῦ Ἀσπροπυργίτου, ἂν ἀγαπάτε, κύριε ἐπιστάτα.

— Ὁ ἀξιότιμος Ἀλγερινὸν Μουρβέρκις δὲ Ἰνθερναὶν Κᾶστλ, πρῶτος ἐξάδελφος τῆς Αὐθεντίας Του, ἀπακριθῆ ὁ Πατερσῶν.

— Λοιπὸν! κύριε ἐπιστάτα, ἀπακριθῆ ὁ Τυρρέλος, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς εὐεργεσίας τὴν ὅποιαν μοι ἐκάμετε, θὰ σὰς δώσω καλὴν τινα συμβουλήν. . . . Ὑπάγετε, πιστεύσατέ με, ἀπὸ τὴν ἐσπέραν ταύτην νὰ περιποιηθῆτε ὀλίγον τὸν ἀξιότιμον Ἀλγερινὸν Μουρβέρκι δὲ Ἰνθερναὶν Κᾶστλ, πρῶτον

ἐξάδελφον τῆς Αὐθεντίας Του, διότι ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεστερ δὲν θέλει πλέον ἐξέλθει ἀπὸ τὸ Βέδλαμ, — καὶ ὁ κόμης τοῦ Ἀσπροπύργου θὰ εἰσέλθῃ αὐριον εἰς αὐτό.

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι εἶναι πάντα τρελλός; ἤρώτησεν ὁ ἐπιστάτης.

Ὁ κόμης, πρὶν ὁ Τυρρέλος δυνηθῆ νὰ ἀποκριθῆ, ἐξέπεμψεν ἔσχατον καὶ βραγχώδη τινα καγγασμὸν, ἔπειτα δὲ κατέπεσε καταβεβλημένος ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐπαναλαμβάνων.

— Εἰς Βέδλαμ! εἰς Βέδλαμ! εἰς Βέδλαμ!

Κεφ. ΣΤ'. — Ἡ μικρὰ Ἰρλανδία.

Ἐν ἔτει 181... εἴκοσιν ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συμβαίνουσι τὰ ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἱστορίᾳ, ὑπῆρχεν ἐν Λονδίῳ, ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἁγίου Γιλλα, δυστυχῆς τις οἰκογένεια συγκεκριμένη ἐκ τρισσῶν μελῶν, δύο τέκνων, καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὁ πατὴρ ὀνομάζετο Κ. Χρῖστος Ὀθρεάνης ἦτο δὲ εὐγενὴς Ἰρλανδός, οὗτινος ἡ οἰκογένεια διῆγέ ποτε ἐν εὐπορίᾳ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κονώχτης. Τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων, εἶχε σφετερισθῆ κατ' ὀλίγον λόρδος τις διαμαρτυρούμενος, τοῦ ὁποίου κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη ὁ Χρῖστος Ὀθρεάνης ἦτο ὁ γεωκότοχος.

Γνωστὸν ὅποιαν ἀξιοθρήνητον ζῶνι διαγούσιν οἱ γεωκότοχοι τῆς Ἰρλανδίας! — Ὁ Κ. Χρῖστος Ὀθρεάνης, ὀλιγαρκῶς ζῶν καὶ ἀνευδότης ἐργαζόμενος, ἠδυνάθη ἕως τότε νὰ προμηθεύῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱόν του ἀνατροφὴν τινα, διότι ἐκτὸς τῶν ἐκ τῆς καλλιέργειας κερδῶν αὐτοῦ, εἶχε καὶ μικράν τινα γωνίαν γῆς, λείψανον εὐτελέστατον, φεῦ! τῆς περιουσίας τῶν προγόνων του.

Ἄλλ' ἐπῆλθέ ποτε εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ λόρδου, — ὅστις, ἐνοσιεῖται, κατέτρωγεν ἐν Λονδίῳ τὰ ἐκ τῆς Ἰρλανδίας εἰσοδήματα αὐτοῦ, — ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ φαντασία τοῦ νὰ ἀφαρπάσῃ παρὰ τοῦ Ὀθρεάνου τὴν μικρὰν γωνίαν τῆς γῆς, ἥτις ἦτο ἡ μόνη κληρονομία αὐτοῦ. Ἐπήχθη λοιπὸν δίκη. Ἐν Ἰρλανδίᾳ ἤθελεν εἶναι μέγα λάθος νὰ εἶπῃ τις ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἔχει δύο σταθμὰ καὶ δύο μέτρα δὲν ἔχει οὔτε σταθμὰ οὔτε μέτρα, ἢ μάλλον ἢ πλάστιγγ αὐτῆς ἀμεταβλήτως κλίνουσα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀγγλίας, ἀφίνει πάντοτε κενὸν τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἰρλανδίαν δίκον. Αἱ δίκαι ἐξετάζονται δι' ἀπλουστάτης ἐρωτήσεως. — Εἰσθε διαμαρτυρούμενος; — Ὅχι; — ἔχετε ἄδικον. Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως παραιτηθῆτε. — Ναί; — Τότε πάλιν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως λάβετε, ἀρπάξατε, φάγετε! Ὁ ἐπιστάτης τοῦ λόρδου ὑπερῖσχυσεν ἐν τῇ δίκῃ, καὶ ὁ Κ. Ὀθρεάνης ἐξεδιώχθη βικίως ἐκ τῆς γῆς, ἥτις ἔτρεφε τὰ τέκνα του. Ἡ

γῆ δὲ αὐτὴ μόλις πρῆγε τὰ πρὸς τροφὴν θηρευτικῆς κυνὸς ἐπαρκούντα.

Ἦδη ὅτε γράφομεν τὰς λέξεις ταύτας, ἅπαντα ἡ Ἰρλανδία συνταράττεται, καὶ υποβάλλει εἰς τὴν πολιτισμένον κόσμον τὰ ἀξιοθρήνητα παθήματα αὐτῆς. Ἀνοίγει τὰ ῥάκη της ἵνα δείξῃ γυμνάς τὰς αἰμοσταγεῖς αὐτῆς πληγὰς, δι' ὧν ἐκάλυψεν αὐτὴν ἡ ἀπληστος καὶ βάρβαρος χεὶρ τῆς Ἀγγλίας. Ἐνταυτῷ δὲ ἐγείρεται παρωργισμένη κατὰ τῶν αἰσχυρῶν τυράννων της. Συμβούλια αἰρετοκρισίας συνέρχονται διὰ νὰ περιέλλωσι τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα τῆς προτεσταντικῆς ἀδικίας.

Ἀλλὰ πρὶν τούτου ὁ καταδυναστευόμενος ἔκλιεν τὸ μέτωπον ἐν σιωπῇ. Τὸ μέτρον τοῦτο, ἀνεπαρκὲς μὲν, ἀλλ' οὐτινος τὰ ἀποτελέσματα μέλλουσι νὰ ἀυξήθωσιν ἐν χρόνῳ, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν χειραφεσίαν τῶν καθολικῶν, ἐφαίνετο χίμαιρα ἀδύνατος. Ἡ ἀπελπισία ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπέφερε τὴν ἀπάθειαν, καὶ ἀπενάρηον τὰ θύματα ἐν τῇ ἀθλιότητι αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Χρῆστος Ὁβρεάνης ἐπραξε τὴν ἀξιοκατάκοτον ἀναίδειαν τοῦ νὰ ἐπαγάγῃ δίκην κατὰ τοῦ λόρδου του, δὲν ἀπεδόθη πλέον εἰς αὐτὸν ἡ ἐκμίσθωσις τῶν ἀγρῶν, καὶ μίαν ὥραν προΐκναι ἢ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ λόρδου ἐκλείσθη διὰ παντὸς κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Χρῆστος Ὁβρεάνης ἦλθεν εἰς τὸ Λονδίνον, ἔχων εὐτελεῖς πόρους, καὶ ἀποκατέστη μετὰ τῆς γυναίκος καὶ τῶν τέκνων του ἐν Ὁδῷ Βουγρίδγη, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς συνοικίας ἐκείνης τοῦ Ἁγίου Γίλν, τῆς ὁποίας αἱ δυστυχίαι εἰσὶ γνωσταὶ ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ἦτις ἀμαυρόνει ὡς μεγάλη κηλίς, τὰς εὐποριότητας τῶν συνοικιῶν τοῦ ἐμπορικοῦ Λονδίνου.

Ἐν ἔτει 181... ὡς καὶ σήμερον, ὁ Ἅγιος Γίλνς ἦτο κατ' ἐξαιρέσειν ἡ συνοικία τῶν δυστυχῶν. Οὐδὲν ἄλλω εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὸν τίτλον τοῦτον ἦτο ἀξίον νὰ προστεθῇ τὸ ἐπώνυμον *Μικρὰ Ἰρλανδία* ἀλλὰ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο ἀνήκει πραγματικῶς εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πολυαριθμῶν Ἰρλανδῶν, οἵτινες κατοικοῦσι τὰ δυσώδη ὑπόγεια αὐτῆς. Τὰ ἀνώτερα πατώματα τῶν οἰκιῶν χρησιμεύουσιν ὡς αὐλὸν εἰς ἀνθρώπους ἀπόρους μὲν ἀλλὰ δυναμένους νὰ προμηθεύωνται ἐν λιτότητι τὰ πρὸς τροφὴν ἀναπόφευκτα. Ἐννοεῖται ὅτι ἐνταῦθα ὁμιλοῦμεν γενικῶς, διότι ὑπάρχουσι τοιαῦται πεπαλαιωμένα οἰκίαι πλήρεις, ἐκ τῶν ὑπογείων μέχρι τῆς ὀροφῆς, ἀνθρωπίνωι πλυσμάτων ἡμιγυμνῶν, οἵτινες ἐλησμώνησαν καὶ αὐτὴν τὴν γῆσιν τοῦ ἄρτου.

Ὁ Κ. Ὁβρεάνης κατόκει οἰκίαν τινα φθινομένον κατὰ τι ἦτον πενιχρὰν τῶν ἄλλων, καὶ οἱ εὐτελεῖς αὐτοῦ πόροι ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον σχετικῶς τινα εὐπορίαν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε κρίσιν ἀσθενῆ καὶ χαρακτῆρα ὀρηκτικόν. Ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ διαμονὴν του πάσας τὰς περὶ σωτηρίας ἐλπίδας αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ ἕνα μῆνα, ἐνόησε τί εἶχε νὰ ἐλπίσῃ, καὶ ἔκτοτε δεινὴ ἀθυμία κατέλαβεν αὐ-

τόν. Ἐν μόνον πρᾶγμα ἠδύνατο εἰσεῖτι νὰ τὸν συγκινήσῃ, ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ διαβῇ ποτε πάλιν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Οὕτω δὲ συμβαίνει πάντοτε. Ἄμα ὁ Ἰρλανδὸς ἔλθῃ εἰς Λονδίνον, ἐπιθυμῇ ἐμπαθῶς τὴν γλωσσοφρόν Ἐρίνην (*) ὄνειροπολεῖ αὐτὴν ἀκαταπαύστως ὅσον μᾶλλον ἐπιθύμει νὰ ἴδῃ τὸ Λονδίνον, τοσοῦτον μᾶλλον σπαύδει νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἅμα ἀναπνεύσῃ τὴν καταθλιπτικὴν ἀτμοσφαιρὰν του.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Ὁ Χρῆστος Ὁβρεάνης εἶχε νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν μικρὰν ποσότητα τὴν ὅποιαν εἶχε φέροι μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ δὲν τῷ ἔμενον πλέον τὰ πρὸς τὸ ταξιδίον ἀπαιτούμενα.

Ἡ Κυρία Ὁβρεάνη, καλοκάγαθος καὶ ἐργατικὴ γυνὴ, διεληθούσα τὸν βίον της εἰς τὰς πενιχρὰς ἐργασίας τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκου αὐτῆς, δὲν ἔκρινεν εἰμὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συζύγου της, δὲν ἠγάπη ἐν τῷ κόσμῳ εἰμὴ αὐτὸν καὶ τὰ τέκνα της, καὶ ἡ θέλησις αὐτῆς ἦτο ἡ θέλησις τοῦ ἀνδρός της. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἐλισάβετ εὐθύμος, ζωηρὰ, φιλόστοργος, ἀπλὴ τὸ πνεῦμα καὶ ἰσως καὶ τὴν καρδίαν ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Κ. Ὁβρεάνη, τοῦ ὁποίου τὸ κατηφές μέτωπον ἐφαιδρύνετο μόνον ὑπὸ τοῦ μειδιάματος τῆς ὡραίας Λισαβῆς. — Ἦτο δὲ ἡ Λισαβῆ δεκαεὶ ἔτων.

Τὸ τελευταῖον μέλος τῆς οἰκογενείας περὶ οὗ εἰσεῖτι δὲν ὠμιλήσαμεν, ἦτο νεανίας δεκαοκταετῆς λατρευόμενος ὑπὸ τῆς Κυρίας Ὁβρεάνη, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ὁ οἰκογενειάρχης δὲν ὑπολήπτετο πολὺ. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Χρῆστος δὲν ἠγάπη τὸν υἱὸν του, διότι καθ' ὅσον ἦτο ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἐνησχολεῖτο ἐπιμόνως περὶ τῆς ἀντροφῆς αὐτοῦ ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ παιδὸς εἶχε παραδόξως τάσεις, πολλάκις ἢ ἀπροσδόκητος θρασύτης του ἐξέπλητε τὸν καλοκάγαθον Ἰρλανδὸν, ὅστις ἐλυπεῖτο ἐνίοτε πικρῶς, διότι τοσοῦτον ὠραῖον παιδίον δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα ὅπως πάντες οἱ ἄνθρωποι. Διότι ἐν Ἰρλανδίᾳ ὡς καὶ ἀλλοῦ οἱ γονεῖς ἐπιθυμοῦσι σφοδρῶς νὰ ἔχωσι τὰ τέκνα των τὸ πνεῦμα ὅπως καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Ὁ υἱὸς τοῦ Χρῆστος Ὁβρεάνη ὀνομάζετο Φέργος. Ἐν ὅλῳ τῷ Λονδίῳ δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἀπαντήσῃ κεφαλὴν τεχνικωτέρως καλλοῦν ἐπὶ σώματος τοσοῦτον συμμετρου. Εἶχε κατὰ τὴν δεκαοκταετῆ ταύτην ἡλικίαν, καθ' ἣν ἡ ἀνδρική ἡλικία δὲν προσδιορίζει εἰσεῖτι τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου, τὴν νεανικὴν καὶ ἡδυπαθῆ ἐκείνην ὠραιότητα τὴν ὅποιαν ἡ λατινικὴ λέξις *formosus* (εὐμορφος) ἐκφράζει εἰς τρόπον ἐντελέστατον καὶ ἀμίμητον. Δὲν ἦτο μόνον τοῦτο. Ὑπὸ τὰ χαριεῖντα μέλη του ἐφαίνετο μέλλουσα ὀμορφότης σπανιωτάτη. Οἱ ἀπάλοι καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐξέμεινοι βόστρυχοι τῆς πλουσίας κόμης του ἐκάλυπτον κατὰ τὸ ἦμισυ τὸ βασιλικὸν μέτωπόν

(*) Ἰρλανδία.

του, ἐφ' οὗ ἀνεφαίνετο ἡ θέλησις, ἡ ἰσχύς καὶ ἡ σκέψις. Ἐν γένει δὲ τὸ σύνολον τῶν μελῶν του ἐγγεγλυμμένον τοσοῦτον λεπτῶς ὥστε νὰ διεγείρωσι τὸν φθόνον τῶν θελτικωτάτων λαϊκῶν, εἶχεν ὑπὸ τὸ φαινόμενον ἀμερίμου γεννησιότητος καὶ ποιήσεως βραβύδου ἐκφρασίαν τινα βραθείας νοημοσύνης μωμιγμένης μετ' ἀπεριορίστου ὑπερηφανείας.

Ὁ καλοκάγαθος Χρῆστος Ὁβρεάνης δὲν εἶχε νὰ βέβαιον παρηγορησὶ πάντα ταῦτα. Ἄν τὰ ἀνεκάλυπτεν, ἤθελε λυπηθῆ εἰλικρινῶς, διότι ἡ ὑπερβολικὴ νοημοσύνη καὶ ὑπερηφάνεια εἶναι ἐπικίνδυνα διὰ τὸν Ἰρλανδόν.

Ἔως τότε ὁ Φέργος ἐβοήθησε τὸν πατέρα του εἰς τὰς ἐλαφροτέρας ἐργασίας τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐσχετικῶς ἐπιφορτίσθη νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰ καθήκοντα τῆς δικοδοξίας τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ λόρδου ἐπαχθείσης. Ἐν Λονδίῳ μεταξὺ ὄλων τῶν ἐπαγγελματιῶν, τὰ ὅποια ἐπρότειναν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ προτύμητος τὸ τοῦ διορθωτοῦ τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων, καὶ εἰσῆλθεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν εὐρύχωρον τυπογραφίαν τῶν Βαλδερίνου καὶ Μάγκου, ἐν Ὁδῷ Ὁξφόρδης.

Ὁ ἀνὴρ τοῦ Λονδίνου ὁ τοσοῦτον κατὰθλίβων τὸν Κ. καὶ τὴν κυρίαν Ὁβρεάνη, ἐφαίνετο ἀπεικνίας ὅτι ἔδωκε νέαν ζωὴν εἰς τὰ δύο τέκνα των. Ἡ Λισαβῆ εἰργάζετο ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸ τοῦ παρθύρου της, ψάλλονσα εὐθύμως, τὸ δ' ἐσπέρας ἔφερε τὴν ἐργασίαν της εἰς τὸ ἐργαστάσιον τοῦ σαρκοῦ τῆς Ὑψηλῆς Ὀλβόρνης. Ποτὲ δὲν ἦτο τοσοῦτον εὐχαριστημένον. Ὁ δὲ Φέργος εἰργάζετο καὶ αὐτὸς γενναίως, ἀνεγίνωσκας κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, καὶ ἤδη ἐκέρδιζε τινα χρήματα ἀπὸ τοῦ δευτέρου μὲνός της ἐν Ἀγγλίᾳ δικηγορίας.

Ἦτο, διὰ νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν, τὸ μόνον στήριγμα τῆς οἰκογενείας του, διότι τὸ ἔργον τοῦ Κ. Ὁβρεάνη καθίστατο πάντῃ ἀνωφελές ἐν Λονδίῳ. Ἡ προσφιλεστάτη λοιπὸν ἐλπίς τοῦ ἀξιότιμου ζεύγους ἦτο, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν Φέργον, νὰ συλλέξωσι τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. — Ἦθελον φέροι μεθ' ἑαυτῶν τὴν Λισαβῆν, τὴν ὅποιαν ἤθελον ὑπανδρεύσει ἐκεῖ μετὰ τινος καλοκάγαθου καθολικοῦ ἤθελον ἐνοικιάσει πάλιν ἀγρὸν, καὶ ὁ Φέργος ὅστις δὲν ἦτο οὐδόλως ἄξιος νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, καὶ ἐφαίνετο τὸ δυστυχές παιδίον ὅτι ἠδύνατο νὰ γίνῃ κατὰ τι χάρισμα ἑστίαις ἐπρόκειτο περὶ βιβλίων καὶ ἄλλων μηδαμνῶν πραγμάτων, ἤθελε μείνει ἐν Λονδίῳ, ὅπου ὁ Θεὸς ἤθελε τὸν ὑπερασπισθῆ. . .

Ἀλλὰ τὰ χρήματα ἤρχοντο βραδύτατα. Ὁ Κ. Ὁβρεάνης κατελήθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ νοσταλγίας, ἦτις εἶναι τοσοῦτον θανατηφόρος διὰ τοὺς Ἰρλανδοὺς, ἢ δὲ κυρία Ὁβρεάνη ἐκ μυστηριώδους τινὸς συμπαθείας ἠσθάνθη ἐπίσης ἐκτὴν μαρτυριώδη. Ἀπὸ εἰκοσὶν ἔτων καὶ ἐπέκειντο ἡ χαρὰ καὶ τὰ

πάθη τοῦ ἀνδρός της ἦσαν ἡ χαρὰ καὶ τὰ πάθη αὐτῆς.

Ὁ Φέργος, ὅστις πάραυτα ἐνόησε μὲ πνεῦμα ὑπερτεροῦν τὴν ἡλικίαν του, τὰ αἷτια καὶ τὴν δύναμιν τῆς θλιβερᾶς ταύτης λύπης, ἦτις κατέχευε τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐδιπλασίασε τὴν ἐνέργειάν του. Ὁ πατὴρ του τότε ἔλαβεν ἀόριστον τινα ἰδέαν ἢ γεννησιότητος του, καὶ διεῖδε τὸν θησαυρὸν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀγαθότητος, τὸν ὁποῖον περιέλαβανεν ἡ καρδία τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλὰ μόλις εἶδεν αὐτὴν ἀμυδρῶς, διότι παραδεδομένος ὄλος εἰς τὰς θλίψεις του καὶ ὑποκόπτειν ὑπὸ τὴν ἐγωιστικὴν ἐκείνην ἀδιαφορίαν ἣν συνεπάγεται ἡ νοσταλγία, ὁ γέρον Χρῆστος δὲν ἔδιδε πλέον εἰμὴ μικρὰν τινα προσοχὴν εἰς τὰ ἐκτὸς ἐκτουτοῦ καὶ τῆς πατρίδος του πράγματα.

Ὁ χαρακτῆρ του ἔλαβε μελαγχολικὸν καὶ ἐκδικητικὸν τινὰ χρωματισμόν. Κατὰ τοὺς εὐτυχεστέρους χρόνους, ὠμίλει πάντοτε περὶ τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῆς Ἰρλανδικῆς ἐκείνης πικρίας καὶ τοῦ φυσικοῦ μίσους τοῦ καταδυναστευόμενου, ἀλλ' ἡ πικρία καὶ τὸ μῖσος τοῦτο ἐμετριάζοντο ὑπὸ τῶν καθημερινῶν ἐνσχολήσεών του, καὶ ἡ ζέσις τῆς καρδίας του ἐδαμάζετο ὑπὸ τῆς ἐργασίας. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Λονδινίους ταύτας ὥρας, ὅρας τῆς ἐξ ἀνάγκης ἀργίας καὶ δαινοπαθείας, ἡ κατὰ τῆς Ἀγγλίας μνησικακία του ἀνεφαίνετο δι' εὐγλωττοῦ μέρψους, τῆς ὁποίας ἡ σφοδρὰ ἐνέργεια εἰσεδίκε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Φέργου.

Ὁ Φέργος ἤκουεν ἐν σιωπῇ. Ἐνίοτε αἰγνὸς ὠχρία, καὶ ἐπὶ τοῦ συνήθως γλυκυτάτου ὀφθαλμοῦ του ἐξήστραπτε λάμψις, ἦτις ἐνεποίει τρόμον εἰς τὴν κυρίαν Ὁβρεάνη. Μόνη ἡ Λισαβῆ ἔμενον εὐθύμος ἐν τῷ μέρῳ τῆς θλίψεως ταύτης. Πᾶσαν ἡμέραν ἔφερε στήριγμα τινὸς ἐνωρύτερον τὴν ἐργασίαν της. Ἀπὸ τινῶν δὲ ἐβδομάδων ἐφαίνετο προκόπτουσα εἰς τὴν φιλαρέσκειαν. Ἡ ὡραία κόμη της ἐκέρματο ἤδη μετὰ χάριτος κατὰ βοστρούχου περὶ τοῦ κροτάφου της, καὶ ἡ ἄλλοτε τοσοῦτον ἀγνῶς περισταλαμένη ἐσθῆς αὐτῆς εἰδείκνυεν ἰσως ἐξ ἀμελείας τὰ θέληματα τοῦ λευκοῦ καὶ παρθενικοῦ λαμποῦ της. Πᾶσαν ἑσπέραν ποὺν ἐξέληθ' ἐθεώρει ἐκτὴν πολλάκις ἐν τῷ μικρῷ κατόπτρῳ, ὅπου ἐκέρματο ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ κοινῆς θαλάμου.

Ἐσπέραν τινα ὁ Φέργος ἐπανεθῆν ἀφοῦ ἐτελεσε τὴν ἐργασίαν του εἶδεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ του δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ. Ἦγάπη δὲ αὐτὴν περιπαθῶς. Ἡ κυρία Ὁβρεάνη ἦτο ἀνήσυχος, ὁ Χρῆστος ἐπαγε δεινότερον τοῦ συνήθους.

Περιέμειναν, ἀλλ' ἡ Λισαβῆ δὲν ἐπανεθῆν. — Ἡ Λισαβῆ δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανεθῆ.

Ἡ δυστυχὴς οἰκογένεια διεῖλε τὴν νύκτα τῆς ἀδημονοῦσα καὶ κλαίουσα. Ἡ κυρία Ὁβρεάνη κατέπνυε τὰς οἰμογῆας της, ἀλλ' ὁ Χρῆστος, τοῦ ὁποίου ὁ πυρετὸς ἐσφόδρυνε τὴν ἀργίαν, ἐξέφορζε παραφόρους ὕβρεις, καὶ καταγέροι τὴν Ἀγγλίαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τέκνου του. Διότι ἐπλη-

οίαζε να εξημερώση. Ἡ Λισαβώ δὲν ἐφαίνετο ἄρα ἀπωλέσθη.

Ὁ Φέργος ἐπώπη. Ἰστατο μακρὰν τῶν ἄλλων, ὠχρὸς, συναφρωμένος καὶ μετὰ κόπου ἀναπνεύων. Ὅτε ἐξημέρωσεν ἐνηγαλίσθη τὴν μητέρα του, καὶ συνθλίψας τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς του.

— Πηγαίνω νὰ ζήτησω τὴν Λισαβώ, εἶπεν.

Ἐμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκτός τῆς οἰκίας. Τὸ δ' ἐσπέρας ἐπανήλθε μόνος καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ σταθῇ.

Οὐδεὶς τὸν ἤρώτησεν. Ἡ κυρία Ὁθρεάνη ἡ δυστυχῆς μήτηρ συνεσταύρωσε τὰς χεῖρας γονυπετούσα. Ὁ Χριστὸς ἀνεκάθησεν. Ἀπὸ τῆς προτε-
ραίας ὁ πυρετὸς του εἶχε κάμει τρομερὰς προόδους. Συμπτώματα προσεχούς θανάτου ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ἀσάρκου καὶ κατίσχυου προσώπου του.

— Μοῦ πῆραν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον! εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενούς καὶ τρεμούσης ὑπὸ τοῦ μίσους καὶ τοῦ πυρετοῦ! — ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον! τὸν ἄρτον μου καὶ τὸ τέκνον μου!

— Τὸ παιδί μας! τὸ ταλαίπωρον παιδί μας! ἐφιθύρισε ἡ μήτηρ τεθλιμμένη.

Ὁ Φέργος ἐκάθητο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν ἣ ἐκάθητο καὶ τὴν προτεραίαν, καὶ ἐσιώπη ἐν μεγαλλοχλίᾳ.

— Σάξονες! Σάξονες! ἐπανελάθεν ὁ Χριστὸς μετὰ φωνῆς συγκεχυμένης καὶ κάμων παραφύρους χειρονομίας — λησταί, ἄρπαγες, δολοφόνοι!

Ἡ κεφαλή του κατέπεσε βραχεῖα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. — Σπασμὸς ἐτάραξε τὴν κλίνην. — Ἐπειτα δὲ φωνή τις φαινόμενη ὅτι ἐξήρχετο ἤδη ἐκ τοῦ τάφου ἔκαμε τὸν Φέργον νὰ σκιρτήσῃ ἑδυνηρῶς.

— Τέκνον! ἔλεγεν ἡ φωνή, ὁ πατήρ σου ἀποθνήσκει! ἡ ἀδελφή σου ἀτιμάζεται! Ἐγέρθητι! καὶ κήρυξον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας!

Ὁ Φέργος ἠγέρθη ἐξ αὐτομάτου ἀκούσας τὴν παράδοξον ταύτην διαταγὴν. — Βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε. Ἐπειτα δὲ ἀντήχησαν σπαρακτικαὶ οἰμωγαί! Ἡ κυρία Ὁθρεάνη σχεδὸν παράφρων, ἐπροσπάθει νὰ θερμάνῃ τὰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ ὅστις ἦτο νεκρὸς.

Ὁ Φέργος ἐγονυπέτησε, καὶ ἐδεήθη. Ἡ Κυρία Ὁθρεάνη ἔπαυσε πάραυτα τοὺς κλαυθμούς τῆς παράδοξος γαλήνης ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Ἀνεσήκωσε τὰ ἐφαπλώματα τῆς κλίνης, καὶ κατέκλιθη πλησίον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἔζη μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἦτο ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος αὐτῆς ἐραστής.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Φέργος ὅστις ἦτο εἰσέτι γονυπετὸς καὶ ἐκάλυπτε διὰ τῶν χειρῶν του τὴν φλεγόμενην αὐτοῦ κεφαλήν, ἀνεσιρτήσε πάλιν.

— Ἀγαπημένον μου τέκνον, ἔλεγεν ἡ Κυρία Ὁθρεάνη διὰ φωνῆς τοσοῦτον ἀσθενούς ὥστε ἐσθαιεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Φέργου ὡς ἀνεπαίσθητος ψευδισμὸς, ὁ πατέρας σου ἀπέθανεν, ἡ ἀδελφή σου ἀτιμάσθηκα! ἐγὼ θὰ παρακαλέσω διὰ τὴν ἀδελ-

φήν σου, καὶ θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν πατέρα σου. Ἰγίαινε!

Ὁ Φέργος ἐξέπεμψε κραυγὴν σπαρακτικὴν, καὶ κατέπεσε καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς τριπλῆς ταύτης θλίψεως.

Ἐπειτα δ' ἐπεκράτησε πάλιν σιωπὴ, σιωπὴ πένθιμος, νεκρώσιμος, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς πλέον διατάραξεν. . . .

Κεφ. Ζ'. — Πρῶτοι Ἐρωτες.

Εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει ὅτε ὁ Φέργος Ὁθρεάνης ἠγέρθη ἐκ τῆς μακρῆς λειποθυμίας αὐτοῦ εὐρεθείς μόνος ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ θαλάμῳ, ἐν ᾧ ἤδη ἐπεκράτει σιωπὴ, καὶ ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀκόμη συννοῦντο τρεῖς προσφιλεῖς φωναί, — μόνος ἀπέναντι δύο πτωμάτων, μόνος ἐνταῦθα, καὶ μόνος τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ Φέργος ἦτο νεώτατος, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑπῆρχε δύναμις τις τοῦ ἐρᾶν, ἥτις ἕως τότε κατεῖχετο ὑπὸ τῆς ἁγίας στοργῆς τῆς οἰκογενείας. Θλίψις βαθυτάτη κατέθλιψε τὴν ψυχὴν του, ἥτις ἐκάμφθη ἐπ' ὀλίγον ὑπὸ τὸ τρομερὸν τοῦτο δυστύχημα.

Ἄλλ' ὁ Φέργος εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δύνανται εἰσέτι ἀγνωστον, διότι δὲν ἔτυχε περιστάσεις νὰ ἀναφανῇ, δύνανται ἀκαταμάστων καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωπων, βωμκαλέτητα ἐλαστικὴν, τῆς ὁποίας τὸ λαμπρὸν ἐλατήριο ἐξετάθη αὐτομάτως κατὰ τῆς πρῶτης καὶ τρομερῆς ταύτης προσβολῆς τῆς τύχης. Ἐξεπλάγη εὐρὴν ἑαυτὸν γενναῖον ἀπέναντι τῆς σπαρακτικῆς ταύτης δυστυχίας, καὶ ἐμύμητο σχεδὸν ἑαυτὸν διὰ τὴν παράδοξον γαλήνην, ἥτις ἐπεκράτει ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην θλίψιν.

Ἐγονυπέτησε πάλιν, καὶ ἐπροσπάθει νὰ δεηθῇ, ἀλλὰ μυστικὴ τις φωνὴ ἐπληξε τὰ ὦτά του ψιθυρίζουσα τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ θνήσκοντος πατρὸς του.

— Ἐγέρθητι! καὶ κήρυξον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας!

ἠγέρθη δι' ἐνὸς παθήματος. — Αἱ χαρίεσσαὶ ὄφεις του συνεστῆσαν σφοδρῶς γρῶμα πορφυροῦν ἀντικατέστησε τὴν ὠχρότητα τοῦ ὠραίου προσώπου του, καὶ ὁ ἐσθραμὸς του ἐξέπεμψε λάμπιν πυριφλεγῆ. Δὲν ἦτο δὲ παροδικὴ ὀργὴ παιδίου, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀπατηθῇ περὶ τούτου ἦτο μίσος ἀνδρὸς, καὶ ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ τῆς πτωχοτάτης συνοικίας τοῦ Λονδίνου ἐπωρούετο τὸ νέφος τὸ προαγγέλλον τρικυμίας, ἥτις ἠδύνατο νὰ συνταράξῃ τὰ τρία βασίλεια.

Ὁ Φέργος ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην με βῆμα σταθερὸν καὶ ἔκαμε βραδέως ἐκ τοῦ μετώπου πρὸς τὸ στήθος, ἔπειτα δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς ὤμου πρὸς τὸν ἕτερον τὸ ἰσθμὸν σηματοῦ τῆς Χριστιανικῆς δεξιῶς.

— Πάτερ μου, ἐφιθύρισε τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀνερωμένῃ καὶ τεταμένῃ τὴν χεῖρα, — ἐρκίζομαι νὰ σὲ ὑπακούσω.

Ἐνέθαψε δὲ τὸν δάκτυλόν του ἐντὸς τοῦ ἀγκυρατηρίου τοῦ κρεμαμένου ἐπισθεν τῆς κλίνης, καὶ ἔκλεισε τὰ εἰσέτι ἠνεογγμένα βλέφαρα τοῦ Χριστοῦ Ὁθρεάνη. — Ἡ δὲ κυρία Ὁθρεάνη ἐφαίνετο κοιμωμένη εὐτυχῆ καὶ γαλήνιον ὕπνον. Ὁ Φέργος ἐφίλησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐξῆλθεν ἵνα προσκαλέσῃ τὴν ἰσθμῶν.

Τοιαῦται ἡμέραι θεωροῦνται ὡς μακρὰ ἐξομαδὰς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅτε ὁ Φέργος εὐρέθη μόνος, ἀπὸ συνόδου εὐσεβῶς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του εἰς τὴ τελευταίαν αὐτῶν ἀσυλον, ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ἐσθασμένην ἡ νεανικὴν τὴν νεανικὴν ὄρασην τῆς ἐσθῆτος ἡλικίας. Ἄντ' αὐτῆς ἐσθῆσε τὴν καρδίαν του ζέσει μετὰ συνέσεως, σπουδαία, ἰσχυρὰ καὶ φερομένη πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν. Ἡ ὑπακοὴ εἰς τὰς τελευταίας εὐχὰς τοῦ πατρὸς του.

Ἐκτοτε ἤργισε δι' αὐτὸν βίος ἀκαταπάστου μόχθου. Καὶ τοι παῖς ἀντετάγη ἐκ τοῦ συστάδην κατὰ τοῦ γιγαντώδους, ἂν ὄχι κατὰ τοῦ ἀδυνάτου. Ἐμελέτησεν, ὑποσηριζόμενος ὑπὸ καρτερικῆς ἀμῆ καὶ ἐνθέρμου δραστηριότητος, τὸν περιπελεγμένον μηχανισμόν τοῦ Βρετανικοῦ πολιτεῦματος. Ἀνέταξε τὸν κολοσσὸν ἵνα ἰδῇ πῶς ἦτο ἡ καρδία του. Ἐδοκίμασεν ὅλους τοὺς μῦς αὐτοῦ, παθεῖναι τὰς ἀπειροῦς ἀρτηρίας αἵτινας ζωογονοῦσιν αὐτὸν, ἀνεγνώρισε τὰ ἀσθενῆ μέρη, κατεμέτρησε τὰς αἰμοσταγίας ἤδη πληγὰς, αἵτινες ἠνοίγοντο τῆδε κἀκείσε ἐπὶ τοῦ σώματός του, καὶ κατέστη διὰ μόνης τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἐμπειρίτατος τὰ τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς, ἥτινα καταπλήττουσι πολλάκις τὸ γεγυμνασμένον πνεῦμα τῶν ἐπιτηδεωτάτων πολιτικῶν.

Καὶ ὅμως ἐσιώπη. Οὐδὲν φυλλάδιον σατυρικὸν ἐξῆλθε τοῦ καλάμου του. Εἰς τί λοιπὸν ἤθελε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπιστήμην του; Αὐτῆς ὅστις τοῦ λοιποῦ ἐγίνωσκε καλῶς τὰ εὐτρωτα μέρη, οὐδ' ἐπειρήθη κἄν νὰ ἐπιτηθῇ, καὶ ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ ἀποθνήσκοντος πατρὸς του ἀντήχη: εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά του, καὶ ἐν τῇ ἐρκίᾳ τῶν νυκτῶν αἱ λέξεις αὗται ἐπισηρόν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐργήγορσιν καὶ εἰς τὰ ὄνειρα αὐτοῦ. — Κήρυξον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας!

Κατὰ τὸν χρόνον τούτον ἐφαίνετο πολλάκις περιπλανώμενος σκεπτικὸς καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην διὰ τῶν ἐλικουσιδῶν δεινροστοιχίων τοῦ περιβόλου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Αἱ λαίδυες ἵσταντο ἵνα θεωρήσωσι τὸν νεανίαν τούτον τὸν ἔχοντα μυθῶδη σχεδὸν καλλονὴν, καὶ οὐτινος τὸ βραδύ καὶ χαρὶν βραδύμα ἀντέφασκε παραδόξως πρὸς τὸ βαρὺ βῆμα καὶ τοὺς ἐπιδικτικὸς τρόπους τῶν ἐκλεκτῶν φοιτητῶν τοῦ περιβόλου. Ἐθαύμαζον τὸν λιποφυκὸν πλοῦτον τῆς γροίας του, τὰ λεπτὰ μέλη του, τὰ ὁποῖα ἤθελε τις μεμφοθῆ ὡς ἔχοντα θαλασπρεπὴ σχεδὸν γλυκύτητα, ἐν τῷ

γρυπὸν τόξον τῶν ὑπερφάνων ὄφρων του δὲν ἐδίδεν εἰς τὸ πρόσωπόν του πάντη ἰδιαιτερον χαρακτηριστικῶν ἀγερώχου ἀνδρὸς.

Οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά του. — Καὶ τοι τὸ Λονδίνον εἶναι πόλις τοῦ θετικῆς βίου, οὐχ' ἦττον ὅμως αἱ γυναῖκες χωροῦσιν εἰς μέγαν βαθμὸν μακίας τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ μυστηριώδους. Ὁ ὠραῖος οὗτος ἀγνωστος, κατηφῆς, μονήρης, καὶ φορῶν πάντοτε ἐντελῆ ἐνδυμασίαν πένθους διήγειρε μετ' οὐ πολὺ μυθικὸν διαφέρον. Πολλαὶ εὐγενεῖς κυρίαὶ ἠκολούθουν συχνάκις αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, ἐνῶ ἐγίνετο ἄφαντος εἰς τὰς περιστροφικὰς δεινροστοιχίας, καὶ ἐφάνη ἐνίοτε ἐκ πολυτελοῦς ἀμάξης λευκόν τι κάλυμμα κλίνον ὀλίγον, λαμπρὸς τις ὀφθαλμὸς ῥίπτων τὰς παραλελυμένας φλόγας του διὰ τοῦ κομποῦ καὶ θελκτικῆς ἐκείνου ἀνοίγματος, τὸ ὁποῖον ἀφίνοσιν μεταξύ τῶν δύο βλέφαρα ἐπιτηδεῖως συμπεφυκότα, καὶ τῶν ὁποίων ἠμικλείονται αἱ μακρὰί βλεφαρίδες.

Ἄλλ' ὁ Φέργος διέβαινε χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα καὶ μόνος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαμπροῦ τούτου πλήθους! καὶ τοι ὦν ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς πάντων δὲν παρετήρει οὐδένα. Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐξ ὕψους τοῦ περιλαίμιου τῶν προσεῖχον καὶ αὐτοὶ ὀλίγον εἰς τὸν νέον Ἰρλανδόν. Πολλάκις εἶδον αὐτὸν ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν κυγκλιδίων, βεθυθισμένον εἰς τὰς σκέψεις του καὶ ῥίπτοντα ἐπὶ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐκτενῆ καὶ ἀκατανόητα βλέμματα. — Διὰ τὴν ὁ πενήθορον οὗτος νεανίας, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐγίνωσκεν, ἐθεώρει οὕτω τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου;

Τὴ νὰ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ κατὰ τῶν ὑπουργῶν εἶναι ἐν Λονδίῳ τοσοῦτον κοινὴ ἰδιοτροπία εἰς τοὺς μακιακούς, ὥστε ἡ ὑγιὴς καὶ ἐμφερῶν μερὶς τῶν κυρίων φοιτητῶν τοῦ Περιβόλου οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ συλλογισθῇ εἰμὴ ὅτι ὁ μελαγχολικὸς ἄνθρωπος, — ἔπερ βεβαίως ἤθελεν ἐνοχοποιῆσαι αὐτὸν μεγάλως — περιέμενε τὴν ἀρμοδίαν στιγμήν, ἵνα διευθῆναι τὸ ὄπλον του κατὰ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Ἄλλ' οἱ κύριοι οὗτοι ἀπέλειποντο τῆς ἀκριβοῦς ἀληθείας. Οὐτε διάσημόν τινα ἄνδρα, οὐτε τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα Γεωργίον ὁ νέος ἀγνωστος προὔτιθετο νὰ φονεύσῃ. . . .

Ὁ Φέργος ὅμως δὲν προσέειχεν εἰς αὐτοὺς περισσότερον ἢ εἰς τὰς λαίδυας. Ἡ σκέψις αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτον βαθεῖα, ἡ ἐπιμονὴ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας του τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέβλελλον σχεδὸν τὴν δύνανται τοῦ ὄρα.

Ἐξῆλθεν ὅμως μίαν φορὰν ἐκ τῆς ἀκαταπάστου ἐνασχολήσεώς του. Κατὰ τὸν Πράσινον Περιβόλον, ἐνῶ ἐστρέφετο περὶ τινὰ δεινροστοιχίαν, ὀξεῖα τις φωνὴ ἐπληξε τὸ οὖς τοῦ Φέργου. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἦτο φωνὴ τις γνωστῆ καὶ ἄλλοτε προσφιλεστάτη, ἥτις ἐπρόφερε τὸ ὄνομά του. Ἐστράφη πάραυτα. — Ἐπίσημός τις ἀμαξὸς διέτρεχε σιωπη-

Ο Μακ-Φαρλάνης, εκάγγαζεν.
 — Καλά! καλά! είπε — δέν είδα ποτε νέον
 ώρατον καθώς ύμας, κύριε Όθρεάνη... Σ τόν
 Θεόν μου! Μακ-Νάθη, επεθύμουν νά τόν έδω-
 πας νά κρατή τήν καρλήν του Τόβη σάν νά ήτο
 πωλάριον τής όρεινης Σκωτίας... Έλπίζω, κύ-
 ρις Όθρεάνη, ότι θα λάβωμεν τήν εύχριστήσιν
 νά σάς έδωμεν πάλιν.

Ο Φέργος άνύψωσε τούς όφθαλμούς πρós τήν
 Μαρίαν, επρόφερε τó νάί μόλις άκούόμενος και ά-
 ισχώρησε ταχέως.

Πολλάκις από ενός έτους αί νόκτες του παρ-
 ήρουντο χωρίς νά επέλθη ό ύπνος νά διακόψη τήν
 συνεχή ένασχόλησιν του πνεύματός του. Και τήν
 νύκτα δέ ταύτην δέν έκοιμήθη, δέν κατείχον ύμωσ
 τήν άγρυπνίαν του αί συνήθεις αὐτοῦ ιδέαι.

Ο Φέργος ήγάπα. — Μίαν στιγμήν, μίαν μό-
 νην, ήθέλησε νά άντιστή κατά του άγνωστου τού-
 του αισθήματος, όπερ κατελάμβανε τήν καρδίαν
 άμα και τó πνευμά του. Άλλά δέν ήτο δεδομέ-
 νον αὐτῷ, και ται ήτο ισχυρότατος κατά πάσης
 άλλης προσβολής, νά καταπολεμήσῃ τόν έρωτα.
 Τό πρώτον τούτο κίνημα τής άντιστάσεως ύπέρβην
 ή έμφυτος αντίδρασις του επ'όλιγον λησμονηθέν-
 τος μίσους του. Έπειτα δέ ή εκδίκησις επώπη-
 σεν ή πάλη επερατώθη, και ό Φέργος παρεδόθη
 ύλος μετ'ένταλους άφροσύσεως, μετ'άγαλλιάσεως
 παραφρόρου εις τήν πρώτην ταύτην έρωτικήν εκ-
 στασιν.

Η νύξ αὐτή υπήρξεν ώς άποκάλυψις τής μελ-
 λούσης ζωής του, τής ζωής ήν διήλθεν εν μέσση
 ήρακλείων ήθλων και στρακικών ήθλων. Έμαθε διά
 μιās τās εμπειρίας εκείνας άνεροπολήσεις, τήν
 άρνην εκείνην τών επιθυμιών, τήν θριαμβευτικήν
 εκείνην θέλησιν του νά άγαπάται, ήτις έμελλε νά
 παρεμβάλλη τσαύτα; ήδυπαθείς άπολαύσεις εις
 τά μεταξὺ τών μηχανών του διαστήματα. Έν μό-
 νον βλέμμα ήψε τās αισθήσεις και τήν καρδίαν
 του. Μεταξὺ τās καταστάσεως αὐτοῦ κατά τήν
 νύκτα και τās κατά τήν προτεραιάν υπήρχε του
 λαιπού χάσμα μέγα.

Και ύμωσ εν μέσση τών φλογερών τούτων όρ-
 μών πόσον ό πρώτος οὔτος έρωσ ήτο ποιητικός και
 άγνός! Ο Φέργος παρεδίδετο ύλος εις αὐτόν ά-
 προσυλάτως και άνευ οὔθενός άλλου σιαπού.
 Οὔδέποτε έρωσ ευγενόπαιδος έδειξε περισσοτέραν ά-
 βρότητα. Ο έρωσ οὔτος ήτο δουλεία, ό έρωσ οὔτος
 ήτο λατρεία. Άλλ' ό Φέργος έμελλε πάντοτε νά ά-
 γαπή τοιουτοτρόπως. Η καρδία του και ται φύσει
 άταθής δέν υπέκειτο εις τήν άποζηραντικήν εκείνην
 κήρον όστις είναι τó ιδιάζον τής άστασίας. Έμελλε
 νά μένη νέος και ται διάγων ταχέως και πολυπα-
 θώς τās στιγμάς του βίου του. Έμελλε νά δια-
 γήν άκινδύνως τούς θησαυρούς του πλουσίου διαρ-
 γανισμού του. Ητο ήθικός ότι είναι ό άσωτος
 ό άκαταπαύτως διασχών τόν γουσσόν διαφιλώς και
 άρρόνως, και ύμωσ μή δυνάμενος νά καταστρέψη
 τήν ανεξάντλητον κληρονομίαν του.

Τήν επιούσαν απ' πρώτας ό Άγκος Μακ-Φαρ-
 λάνης ήλθε νά τόν επισκεψή. — Υπάρχουσι ται-
 οὔται συμπάθειαι. Ο Μακ-Φαρλάνης ήθέλεν εισθαι
 ό φίλος του Φέργου και άκουσίως αὐτοῦ. Άλλ'
 οὔτος βέβαια δέν ήθελε νά άποθήσῃ τήν πολύτιμον
 φιλίαν του άδελφου τής Μαρίας. Μεταξὺ αὐτῶν διά
 του ισχυρού τούτου δεσμοῦ ταχέως προϋχώρησεν ή
 οικειότης. Ο έρωσ προϋχώρησε κατά τόν αὐτόν τρό-
 πον. Η Μαρία άφελές και άπλουσν καράσιον, δέν ήδύ-
 νατο νά άντισταθῃ επί πολὺ εις τόν ώρατον εκείνον
 Φέργον, όστις είχεν, οὔτως είπειν, έμφυτον τήν επι-
 στήμην του θέλγειν. Ηγάπησεν ως ήγαπάτο ά-
 νευ επιφυλάξεως. Μόνον δέ έμελλε νά άγαπή πα-
 ρισσότερον χρόνον.

Η οικία του Μακ-Φαρλάνη κατέστη μετ'ώ
 πολὺ οικία του Φέργου. Ο Φέργος έμαθεν όλα τά
 μυστικά του έντίμου Σκότου και τά αίτια τής εις
 Λονδίνον άφίσεώς του. Έκ δέ τών μυστικῶν ένω-
 τού ό Φεργος δέν εξεμυστηρέθη ειμή τόν έρω-
 τά του.

Πολλάκις εβδομάδες παρελήθον οὔτως. Ο Μακ-Νά-
 θης διατῆρει πάντοτε πρós τόν Όθρεάνην τήν φι-
 λήφρονα και φυγρήν ευγένειάν του' άλλ' ό Μακ-
 Νάθης δέν ήτο ό κύριος τής οικίας.

Έκτός του Φέργου εις μόνος ζήνος ήτο δεκτός,
 και έβλεπε συχνάκις τήν Μίς Μακ-Φαρλάνην' ό
 νέος ευγενής ό νομαζόμενος Γοδεφρείδος δέ Λάν-
 σεστερ, όστις περιέμενε τόν θάνατον του γηραιού
 πατρός του ένκ γίνῃ κόμης του Άσπροπύργου.

Κεφ. Η'. — Μοιρομαγία Άγγλική.

Ο Άγκος Μακ-Φαρλάνης και ό γαμβρός αὐτοῦ
 Μακ-Νάθης ήσαν εν Λονδίνω πρós διεξαγωγήν
 μιās τών άδιεξόδων εκείνων δικῶν, τās όποιās ή
 παρομιμώδης άσάφεια τών Άγγλικῶν νόμων διε-
 γείρει άκαταπαύτως, και τās όποιās κρίνουσι
 τά δικαστήρια ύπως δύνανται, διά πολυπλών και
 πολυειδῶν σταθμῶν, μεταξὺ τών όποιῶν πρέπει
 νά συγκαταλέξῃ τῷ πρώτον τήν ευθύτητα, έ-
 πειτα τήν τύχην, και τέλος τήν εὔνοιαν και τās
 συστάσεις.

Επρόκειτο δ'εν τῷ δικῷ ταύτῃ του Άγκου Μακ-
 Φαρλάνη ή μάλλον του πατρός του, του άγρο-
 νόμου τής Αήθης, περὶ μεγάλης εκτάσεως γαιῶν
 διαμφορητουμένων υπό τινος τών ειρηνοδικῶν του
 κομητάτου τής Δουμφορς. Η περίστασις αὐτή ήτο
 δεινή' υπό ειρηνοδικῷ!

Ο Κ. Μακ Φαρλάνης του όποιον ή οικογένεια
 εκέκτητο απ' αρχῆς τās γαίαις ταύτας, αίτινες άπ-
 ετέλουσν περίπου άπασαν τήν περιουσίαν του δέν
 ήθελεν νά υποχωρήσῃ άνευ άντιστάσεως. Ο ει-
 ρηνοδικῷς ήτο πλούσιος και εὔνοούμενος, Ο Ά-
 γκος και ό Μακ-Νάθης άπεστάλησαν εις Λονδίνον
 ένκ ύπηρετήσασιν δραστηρίως τά συμφέροντα τās
 οικογενείας.

Ο Άγκος απέβλεπεν εις έν μόνον πράγμα' νά
 παρουσιασθῃ ενώπιον του δικαστοῦ και νά δικαιο-
 λογήσῃ τās άπαιτήσεις του, άλλ' ό Μακ-Νάθης,
 δικηγόρος ών και εξησκημένος εις τās πολυπλόκους
 δίκας τής Σκωτικής δικοβραβείας, (διότι χρεω-
 στοῦμεν νά είπωμεν ότι ως πρós τήν διαφθοράν,
 τήν άπίστην και τήν δολιότητα οι νομικοί του Λον-
 δίνου υπογοωρούσιν ενώπιον τών τής Γλασκώδης
 και του Έδιμβούργου), ό Μακ-Νάθης ήθέλησε νά
 παραυλαγή διá τινος βοηθοῦ, και νά άρχίσῃ τήν
 πάλην ισχυρότερος ών. Άρχαίαι οικογενειακαί
 σχέσεις ήνώριζαν τās θύρας τής οικίας του γηραιού
 κόμης Άσπροπύργου, όστις ήτο ευγενής αξί-
 οτιμος. Ο Μακ-Νάθης κατέδειξεν εις αὐτόν τó δι-
 καιον τής δίκης του, και ό κόμης ανέλαβε τήν ύ-
 πόθεσιν υπό τήν ύψηλήν προστασίαν του. Οθεν
 δέν ήτο μεγάλη άνταμοιβή εκ μέρους αὐτῶν τó νά
 δέχωνται ένίοτε τās επισκέψεις του πρωτοκότου
 τής Αθήνας Αὐτοῦ.

Ο Γοδεφρείδος δέ Λάνσεστερ ήρχετο οὔτως υπό
 τήν προστασίαν του Κ. Μακ-Νάθη. Ο Άγκος δέν
 έβλεπεν αὐτόν με τόσον καλόν ζυμα, και ή Μα-
 ρία ήσθάνετο πρós αὐτόν φυσικήν τινα απέχθειαν.

Ο αξιότιμος Γοδεφρείδος ήτο τότε από 30
 μέχρι 35 ετών. Τό πρόσωπόν του, άρκούντως
 ώραιον άλλ' έρυθρόν εκ τής χρήσεως τών πνευμα-
 τωδῶν ποτών ως και του άποτελέσματος κράσεως
 αίματιροπάτης, παρίστα τούς διακριτικούς χαρα-
 κτήρας του Σαξονικού τύπου επιφαινομένου μετά
 κτηνώδους σχεδόν εκφράσεως.

Ο Άγκος έρρόνει ότι ό αξιότιμος Γοδεφρείδος
 ήρχετο τής άδελφῆς του Μαρίας. Ο Μακ-Νάθης
 διασυγχρίζετο τó εναντίον. Ο δέ Φέργος είχεν ύ-
 πέρ έαυτοῦ τήν συμπάθειαν του Άγκου και τόν
 έρωτα τής Μαρίας.

Άλλά τó πραγμα δέν ήδύνατο νά εξακολουθήσῃ
 οὔτως επί πολὺ χωρίς νά γίνῃ λόγος περὶ γάμου.
 Ο Μακ-Νάθης άμα έμαθε τās άπαιτήσεις του
 νέου Ιρλανδοῦ αντέστη ύλαις δυνάμεσιν, άλλ' ή
 Μαρία έξέριψε κλαίονσα τούς δύο ώραίους βραχιο-
 νάς τας περὶ τόν λαιμόν του άδελφου τας, όστις
 ώμωσεν ότι ήθελε γίνει ό γάμος.

Ο Φέργος και ή Μαρία έμνηστεύθησαν.

Μεταξὺ του Φέργου και του αξιότιμου Γοδε-
 φρείδου δέ Λάνσεστερ υπήρχε φυσική αντίπαθεια,
 ήτις εδεικνύετο παρὰ μὲν του πρώτου διά περι-
 φρονητικής σιωπῆς, παρὰ δέ του ευγενούς διά προ-
 κλητικῶν βλεμμάτων και διά κινήματων μίσους
 μετά δυσκολίας κρυπτομένων. Συνητηόντο συχνό-
 τατα εν τῷ οικίῃ του Άγκου, άλλ' ό Όθρεάνης έ-
 συνείθεσε νά υποχωρή. και ανεχώρει άμα ανεφανί-
 ζετο ό κληρονόμος του λόρδου. Διά του τρόπου
 τούτου απέφυγον τήν έριδα έως τότε.

Τήν επιούσαν τής ήμέρας καθ' ήν άπεφασίσθη ό
 γάμος, ή οικογένεια Μακ-Φαρλάνη έμελλε νά ά-
 ναχωρήσῃ εις τήν Σκωτίαν, όπου εκέλει αὐτήν
 προσωρινώς ή πορεία τής δίκης' ό Φέργος ήτο μό-
 νος εν τῷ συνδιαλεκτηρίῳ ένθα περιέμενε τόν Μακ-

Φαρλάνη. Πρὶν φθάσῃ δέ ό τελευταίος οὔτος εισ-
 ήγαγον τόν αξιότιμον Γοδεφρείδον δέ Λάνσεστερ,
 οὔτινος τó τεταραγμένον πρόσωπον ανήγγελλεν όρ-
 γήν σφοδράν και μέλλουσαν νά εκραγή. Ο Φέργος
 κατ' τήν συνήθειάν του έλαβε τόν πλόν του και
 διηυβήθη πρós τήν θύραν εν σιωπῇ.

— Α! τούλάχιστον, εφέθουσε κτηνωδώς ό
 Γοδεφρείδος, ό χωριότης οὔτος έχει τήν καλούς-
 σίνην νά φεύγῃ μόνος του.

Ο Φέργος έστάθη, και έθεώρησε κατὰ πρόσωπον
 τόν Κ. δέ Λάνσεστερ όστις έξέριφθη επί του ανα-
 κλιντροῦ και συνεραύρωσε τās κνήμας του με επι-
 τετηδευμένην άδιαφορίαν.

— Μήπως δουλεύετε περὶ έμου, κύριε, είπεν ό
 Φέργος.

— ΕΙ μαθας, ύως δουλώ διά σε, κλληκάρι
 μου, απάντησεν ό Γοδεφρείδος.

Ο Φέργος ήρωρίσασεν μὲν, άλλά διετήρησε τήν
 άταραξίαν του.

— Κύριε, επανέλαθεν, εκ του τρόπου καθ' όν
 άρχίζει ή συνδιάλεξις αὐτή, μοι φαίνεται ότι ή-
 θελεν εισθαι καλλίτερον νά εξακολουθήσωμεν αὐ-
 τήν εκτός τής οικίας...

Ο Γοδεφρείδος ύψωσε τούς ώμους, και δέν έ-
 κινήθη.

— Διότι υποθέτω, εξηκολούθησε λέγων ό Φέρ-
 γος, και έλπίζω ότι υπάρχει άλλο τι ή ανανδρία
 υπό τήν κύθαιάν σας.

— Έμπρός! είπεν ό Λάνσεστερ όστις ήγέρθη
 μειδιών. Σέ ακολουθή.

Ο Φέργος προϋχώρησε πρῶτος, και ό Κ. δέ
 Λάνσεστερ τρώντι ήκολούθησεν αὐτόν κομβόνων
 ταχέως τó ένδυμά του.

Ένω εξήρχοντο εις τήν οδόν, ό Φέργος ήθέλησε
 ν' άρχίσῃ τόν λόγον.

— Μακρότερα Ι είπεν ό Κ. δέ Λάνσεστερ στρα-
 φεις περὶ τήν γωνίαν τών Μικρῶν Κήπων, και εισ-
 ελθῶν εις τήν Όδόν Βελτῶνος.

Ο Φέργος τόν ήκολούθησεν. — Ο Γοδεφρείδος
 κατέλιπε τó λιθόστρωτον, και ελθῶν έστάθη εν
 τῷ μέσση τής οδου. Τήν εποχήν δέ ταύτην ήτο ει-
 σέτι βρωμαλευτάτος, και ή θέσις ήν έλαβε, γνω-
 στοτάτη εν Λονδίνω, ένθα ή πυγμαχία είναι δη-
 μώδης άμα και άριστοκρατική επιστήμη, επέδει-
 ξεν ότι μάλλον τήν βρωμαλέαν συμμετρίαν του
 σώματός του.

Οι διαδῶται ήσαν σπάνιοι εν τῷ οδῷ και άσχο-
 λοφανείς, οὔτινες διήρχοντο διά του λιθοστρώ-
 του έχοντες τās χείρας εντός τών θυλακίων τών
 ένδυμάτων αὐτῶν, και τó βλέμμα προσπλωμένον
 κατ' εὔθειαν πρός τά εμπρός, ως άρμύζει εις άν-
 δρας γεγυμνασμένους εις τήν τέχνην του περιπα-
 τειν δημοσίως, και αίτινες δέν επιθυμοῦσι νά λαμ-
 βάνωσιν έλαστον λεπτόν εἰκοσι κτυπήματα διά του
 άγκώνος.

— Έμπρός, κύριε, είπεν ό Γοδεφρείδος με τό-
 νον προκλητικόν, — άν άγαπάτε νά εξακολουθή-

σωμεν ἐδῶ τὴν συνδιάλεξίν μας, εἶμαι εἰς τὰς δια-
ταγὰς σας.

— Ἀγαπῶ, κύριε, ἀπάντησεν ὁ Φέργος προ-
χωρῶν, νὰ σὰς ζητήσω λόγον τῆς κτηνώδους ἀν-
αιδεΐας σας.

— Ἔστω, παλληκάρι μου. Θὰ σοῦ δώσω τοὺς
λόγους... καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἦμαι ἠπατη-
μένος, ἂν ζητήσης ποτὲ καὶ δευτέραν φορὰν...

Ἄς προβῶμεν κατὰ τάξιν πρῶτον ἀγαπᾶς τὴν
μῆς Μακ-Φαρλάνην, καὶ τοῦτο δὲν μου συμφέ-
ρει... Ἐπειτα δὲ νομίζω ὅτι ἡ μῆς Μακ-Φαρ-
λάνη σὲ ἀγαπᾷ... Ἐλὸς μοὶ εἶπον ὅτι ἐμελλ-
ες νὰ τὴν νομρευθῆς.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Φέργος.

— Ὅχι!... Πρὶν τοῦτο γίνῃ, παλληκάρι μου,
θὰ σοῦ σπάσω τὰ πλευρά.

— Κύριε! κύριε! ἀνεβόησεν ὁ Ὁβρεάνης, τοῦ
ὁποίου ἀνῆπτετο ὁ ἐγκέφαλος, — ἡ ὑπομονή μου
ἐξαντλεῖται καὶ θὰ σὰς κάμω νὰ μετανοήσῃτε...

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἡ ἀποπερατώσῃ τὸν λόγον
του, διότι ὁ γρόνθος τοῦ εὐγενούς προσέβαλεν αὐ-
τὸν κατὰ τοῦ στήθους, καὶ τὸν ἐξέριψεν ὀρμητικῶς
ὑπτίον.

Ὁ ἀξιότιμος Γοδεφρείδος δὲ Λάνσεστερ ἦτο ὁ
ἄριστος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Ὀλγη τοῦ Κόβεν
Γάρδην ὅστις ἐκράτει ἐπὶ ἡμῶν περίπου αἰῶνα τὸ
σκῆπτρον τῆς συντεχνίας τῶν πυγμαίων ἐν Λον-
δίῳ, καὶ αὐτὸς ὁ ἀνδρὴς φαίνεται εἰσέτι εἰς δια-
τὰ καπηλεῖα ἐνθα συνέρχονται οἱ πυγμαῖοι.

Ὁ Γοδεφρείδος ἔλαθε θέσιν ἀμυντικὴν πύρι-
τα, καὶ ἐμεῖδισεν εὐχαριστηθεῖς. Οἱ διαβῆται ἐ-
στάθησαν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώ-
του. Ἡ πυγμαγία γινομένη ἐντὸς τοῦ πελοῦ εἶναι
καλὴ καὶ σπανία εὐκαιρία, τῆς ὁποίας τὰ θέληγ-
τρα ἐκτιμῶσιν ἐπὶ πολλὸ οἱ Λονδινάιοι. — Κατὰ δὲ
τὴν περίστασιν ταύτην ἡ ἀρχὴ ὑπέσχετο καλὴν
διασκέδασιν.

Ὁ Φέργος ἠγέρθη πάλιν σκοτοδινίων καὶ μα-
νωδῶς. Χωρὶς νὰ προμελετήσῃ τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ,
καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ περισσοτέραν προφύλαξιν ἢ
τὴν πρῶτην φορὰν, ὤρμησε πάλιν. — Ὁ βροχίον
τοῦ Γοδεφρείδου ὑψοθεῖς μέχρι τοῦ ὀφθαλμοῦ του,
περιστρέφει. — Δευτέραν φορὰν ὁ Φέργος ἐκυλί-
σθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνθα ἔμεινε στιγμᾶς τινὰς
ἀκίνητος καὶ ὡς καταβεβλημένος.

Ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶς ἐκινήθη διὰ νὰ τὸν βοη-
θήσῃ μόνον δὲ λακωνικῶς τινες διαλόγοι ἤκουοντο
μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων, οἵτινες αὐξάνουσαι
ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου κατελάμβανον ἤδη καὶ τὴν
ὁδόν.

— Καλὴ ἡμέρα σας, κύριε Χόγκσων... Εἶσθε
καλὰ;... τὸν κατεγγάρη τοῦτον ὀλίγον λείπει
νὰ τὸν ἀποτελειώσουν... Τὴ κάμνει ἡ κυ-
ρία σας;

— Αὐτὸς σας, κύριε Σάινκλαιρ... Ἡ γρον-
θιά ἦτον καλὴ... Πρέπει νὰ βγάλουν φωτιάς
τὰ μάτια του... Πῶς περνεῖ ἡ κυρία σας;

— Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς δὲν χρειάζεται πλέον
ἄλλην, νομίζω... Ἴδῃ, δὲν κινεῖται πλέον.

Τινὲς ἐχειροκρότησαν. — Ἡ γρονθιά ἦτο καλὴ.
Ὁ Γοδεφρείδος, ἐμπειρὸς ἀθλητὴς, κτυπῶν ἄν-
θρωπον πάντῃ ἀγνοοῦντα τὴν τέχνην τῆς πυγμα-
γίας, κατεγράτο βεβαίως τοῦ προτερημάτους του,
καὶ ἐπραττεν ἔντως ἔργον αἰσχρὸν ὡς ὁ φέρων παν-
οπλίαν στρατιώτης ὅστις ἤθελε μεταχειρισθῆ τὸ
ξίφος του κατ' ἐχθροῦ ἀόπλου ἄλλ' ἐν Λονδίῳ,
εἶναι περιττὸν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν, δὲν συλλογι-
ζονται οὕτως. Ἡ γυναικοφυγία δὲν εἶναι πρᾶγμα
τόσον κοινόν. Ἡ τιμὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἴναι
τις ἰσχυρότατος, καὶ ἡ δόξα εἰς τὸ νὰ ἴναι πλου-
σιώτατος.

Ἡθελε τις μεγάλας δυσκολευθῆ θέλων νὰ ἀνα-
καλύψῃ τὸ ἀκριβές σημεῖον ὅθεν ἀρχεται τὸ εὐ-
ερέθιστον τῶν κυρίων μας. — Ἐν τῇ κάτω βουλή
βουλευτὴς μεταχειρίζεται τὴν συνάδελφόν του ὡς
σκύλακα, καὶ τῷ λέγει ὅτι ὁ Ῥόβέρτος Πῆλος
τὸν κάμνει νὰ περιπατῇ διὰ μαστιγώσεων. Ὁ συν-
ἀδελφός θεωρεῖ τοῦτο ἀπλούστατον, καὶ ἀνταπο-
κρίνεται εἰς τὸν προσιπτόντα μεταχειριζόμενος αὐ-
τὸν ὡς προβατόκυνα καὶ καταγορῶν αὐτὸν ὡς
λήχοντα τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἰωάννου Ῥούσελ.

Ἐν γένει δὲ αἱ ἱπποτικαὶ ὀρμαὶ εἶναι σχεδὸν
πάντῃ ἀγνωστοὶ εἰς ἡμᾶς ὡς καὶ εἰς τοὺς Ἀμερι-
κανοὺς αὐτοὺς.

Ἡ γρονθιά ἦτο καλὴ, πρὸς τί τὰ λοιπὰ; —
Ὁ Γοδεφρείδος δὲν ἔθετε τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ
στήθους τοῦ ἠττημένου, δὲν ἦτο τοῦτο ἀρκετὸν
μεγαλεῖον ψυχῆς;

Ἐν τούτοις ὁ Κ. Χόγκσων καὶ ὁ Κ. Σάινκλαιρ
ἠπατώντο. Ὁ Φέργος δὲν εἶχε καταβληθῆ. Μετὰ
τινας στιγμᾶς ἀκινήσας ἠγέρθη πάλιν. Τὸ πρό-
σωπόν του ἦτο πελιδνόν, καὶ ἐν μέσῳ τῆς ὠχρό-
τητος ταύτης οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔκτινοβόλουν πῦρ
ἀμυρρὸν. Δὲν ὤρμησεν ὅμως ὡς πρῶτον κατὰ
τοῦ ἀντιπάλου του κατεμέτρησεν αὐτὸν μίαν συγ-
μὴν διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ προὐχώρησε πρὸς
αὐτὸν μὲ βήματα βραδέα, χεῖρας κρεμαμῆνας,
σώμα καὶ πρόσωπον πάντῃ ἀπροφύλακτα.

Ῥίγος περιεργαίης διήλθε διὰ τῶν παρευρισκο-
μένων. Ἐκαστος διευθετήθη, ἵνα ἴδῃ καλλίτερον,
καὶ νὰ μὴ διαφύγῃ αὐτὸν οὐδὲν ἐκ τῆς λύσεως,
διότι πάντες εἶδον ὅτι ὁ ἀθλητὴς ἠδύνατο τότε
νὰ ἐκλέξῃ μέρος εὐπρόσβλητον. — Ἠδύναντο νὰ
ἐλπίσωσι καὶ ὄνον.

Τὸ βλέμμα τοῦ Γοδεφρείδου κατέστη τιῶντι
προσεκτικόν, καὶ ἐξηκοντίσθη εἰς τὸ μέρος
ὅπου τὸ στήθος βυθίζεται πρὸς τὰ ἐντὸς, καὶ
φθάνει μέχρι τοῦ στομάχου.

Ὁ Φέργος ἐξικολοῦναι νὰ προχωρῇ. — Ὁ Γο-
δεφρείδος ἐστοχάσθη καὶ ἐκτύπησεν ὄλαις δυνά-
μειν. Ὁ εἰς τῶν γρόνθων του προσέβαλε τὸ στή-
θος τοῦ Φέργου, ὑπερ' ἐξέπευσεν ἤγον βροχίον, καὶ
τρομαρὸν ὁ δ' ἕτερος κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ
μετώπου του, καὶ ἐξῆλθον κατὰ πῆδον μισρὰ
βυζίκια αἵματος.

Πάντες ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι ὁ Φέργος δὲν
ἔπεσεν ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης πληγῆς. Δὲν ἐκλο-
νίσθη, οὐδ' ἐπιστοχώρησεν. Ἡ ὀρμὴ ἐξηκοντί-
σθη ἐπὶ τῆς σαρκὸς του ὡσανεὶ ἀπάντησε γαλ-
κῆν στήλην. — Οἱ συνηγμένοι, τῶν ὁποίων τὸ
ἄπληστον διαφέρον ἐκορυφώθη, ἐξέπευσαν ὑπό-
κωφον ψιθυριστῶν βλέποντες αὐτὸν εἰσέτι ὄρθιον,
εὐθὺν καὶ σταθερὸν καὶ ἔγοντα αἵματώδη ἀστὲρ
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕψους μετώπου του.

Ὁ Γοδεφρείδος αὐτὸς τοσοῦτον ἦτο βέβαιος νὰ
τὸν καταβάλῃ καὶ πάλιν, ἂν ὄχι νὰ τὸν φονεύσῃ
διὰ τῆς προσβολῆς ὡστε δὲν μεταχειρίσθη τὴν
συνήθη ταχύτητα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανασέρῃ τοὺς
γρόνθους του εἰς θέσιν ἀμυντικὴν. Βέβαιος ὢν περὶ
τοῦ θριάμβου, ἐλησημόνησε τὴν κυριώτερον κανόνα,
τὴν βᾶσιν τῆς τέχνης. Ὅτι δὲ ἐνόησε τὴν ἀπά-
την του, δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ
σφάλμα του. Αἱ δὴν χεῖρες τοῦ Φέργου, — ὡς δύο
χαλυβδίναι λαβίδες, — ἐλείποντο περὶ τοὺς βρο-
χιόνας του καὶ τοὺς συνέτριβον.

Ὁ εὐγενὴς ὠχρίσσε καὶ αὐτὸς, διότι ἡ ἀνα-
πνοὴ τοῦ Φέργου ἐρύλασε τὸ πρόσωπόν του, διότι
οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φέργου φλογεροὶ καὶ ἐξαστρά-
πτοντες ἐμάγαζον τοὺς παραγβέντες ἤδη καὶ ἐκ-
φράζοντας τρέμον ὀφθαλμούς του. Ἡθέλησε νὰ
ἀποσύρῃ τὰς χεῖράς του. Ἀδύνατον! Ἡ σύνθλι-
ψις τῶν δακτύλων τοῦ Φέργου, ἐξκολλουθούσα
ἢ αὐτῇ, συνεχῆς, ἀνεξάντητος ἐξήντησε τὰς ἀσθε-
νεῖς προσπαθείας του, καὶ εἶχε τὴν δύναμιν τῶν
σιδερῶν ἐκείνων κρικῶν τοὺς ὁποίους περιβάλλουσι
περὶ τοὺς καρπούς τῶν καταδικῶν.

Εἶδεν ὅτι ἀπολέσθη. — Τὸ πλῆθος ἐσιώπη. —
Δὲν ἤκούετο δὲ εἰμὴ ἢ φωνὴ ἀστυνομικῶν τιῶν
ὑπαλλήλων, οἵτινες ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου,
ἐπροσπάθουν νὰ διασπᾶσωσι τὸ περιφραγμὰ ὑπερ'
ἀπετέλουν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοὺς μαχαίρας, καὶ
ἠπέιλον εἰς μάτην διὰ τῶν μολυβδωτῶν ξάβδων
αὐτῶν.

Ὁ Φέργος ἐφαίνετο μεγαθυνόμενος ἐν τῇ ὀργῇ
του. Τὸ ὄρατον ἀνάστημά του ἀνωροῦτο μετὰ τρο-
μερᾶς ὑπερφρονίας ἀπέναντι τοῦ καταδραμασθέν-
τος ἀντιπάλου του. Τὸ γλυκὺ καὶ θελατικὸν αὐ-
τοῦ πρόσωπον ἀνέλαθεν ἀγρίαν καὶ ἀδιάλλακτον
δύναμιν...

Ἐφραε πάλιν τὰς χεῖρας τοῦ Γοδεφρείδου πρὸς
τὰ ὀπίσω, καὶ ἀφῆκε αἶρνας αὐτῆς, ἔθεσε τὰς
ἰδικὰς του περὶ τοὺς νεφροὺς τοῦ ἐντρέμον εὐγε-
νοῦς, ὅστις ἠσθάνθη ἐαυτὸν κλονιζόμενον. Οἱ πε-
ριστώτες εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. δὲ Λάν-
σεστερ ταρακτώμενον τρομερῶς, καὶ ἤκουσαν ὁ-
πίκωφον κρότον συγκρουομένων ὄστων. — Τότε ὁ
Φέργος ἀράκε τὸν Γοδεφρείδον, ὅστις κατέπεσεν
ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἀνεβόησαν παντα-
χόθεν.

Καὶ τὸ πλῆθος ἐκινήθη ὄχι διὰ νὰ προσεγγῇ
βοηθῆσαι, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐγγίσῃ ἀροῦ εἶδεν.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἠνάγκασε διαβῆσαι εἰς τοὺς ἀ-

στυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες, κατὰ τὴν συνή-
θειαν ὄλων τῶν κλητῶν πάσης χώρας τοῦ κό-
σμου, ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος,
ὅτε πλέον δὲν τοὺς ἐχρειάζοντο.

Ὁ Λάνσεστερ ἔκειτο ἀκίνητος. — Ὁ Φέρ-
γος, τὸν ὁποῖον ἀκαταδάμκτος θέλησις ὑπεστή-
ριξε μόνῃ ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει τοῦ δράματος
τούτου, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὀρειχάλκου φανοῦ
τινος, ἐξηκοντήμενος, ἀσθμαίνων καὶ κινδυνεύων
νὰ λειποθυμήσῃ.

Ἐλήγησαν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου, ἐνῶ ὁ
Κ. δὲ Λάνσεστερ ἐπέθη ἐπὶ φορέϊον, ὕπερ' ἐπανά-
γαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Πλατείαν Πορτλάνδην, πρὸς
τὸν πατέρα του, τὸν λόρδον Ἀσπροπυργίτην.

Ταῦτα συνέβησαν ἐν πλῆρει μαστιγώρᾳ ἐνώπιον
μυρίων μαρτύρων.

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Φέργος Ὁβρεάνης ἐνεφανίσθη
ἐνώπιον τοῦ μεγάλου δικαστηρίου τῶν Ὀρκωτῶν
τοῦ κακουργοδικείου, καταγορούμενος ἐπὶ προμε-
λετημένῃ καὶ ἐπιβούλῳ ἀποπειρᾷ δολοφονίας κατὰ
τοῦ ἀξιότιμου Γοδεφρείδου δὲ Λάνσεστερ, ἐπι-
δόξου κληρονόμου τῆς ὁμοτιμίας τοῦ Ἀσπρο-
πύργου.

Ὁ Φέργος ἦτο ἔκτοτε καθαιρεγμένος, διότι δὲν
ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἐγγύησιν.

Λαμπρὸν καὶ εὐγενὲς βεβαίως προνόμιον τοῦ
Ἀγγλοῦ πολίτου εἶναι τὸ habeas corpus (1).
Ἐνταῦθα ὁ νόμος ἔμειν βοήθει τὸν ἀθῶον κατα-
γορούμενον, καὶ ἀπαλλάττει αὐτὸν τῶν μικρῶν
ἐκείνων διακρατήσεων, τῆς καθιέρωσης ἐκείνης τῶν
μηνῶν καὶ ἐτῶν, τὴν ὁποίαν ἡ δικαιοσύνη διαφύρων
τόπων τῆς Εὐρώπης καὶ ἐξαιρέτως ἢ τῆς Γαλλίας
ἐπιβάλλει ἐπὶ κενῇ ὑπόψιᾳ καὶ ὡς εἰς τὰ τυφλά.
Κατὰ τοῦτο βέβαια προὐχωρήσαμεν εἰς τὸν δρόμον
τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὸ δικανικὸν σύστημα ἡμῶν, ὅσον
συγκρατούμενον καὶ ἐν ἡμῖν, φαίνεται ἀππλάκημέ-
νον τοῦλάχιστον τῆς αἰσχρᾶς καὶ φανερᾶς ταύ-
της ἀντιφάσεως τοῦ Γαλλικοῦ κώδικος, ὅστις
καὶ τοὶ κηρύττων ἐν πᾶσι ὅτι πᾶς προειδοποι-
θεῖς θεωρεῖται ἀθῶος πρὸ τῆς καταδικῆς του,
καθαίρει αὐτὸν ἕως οὗ τὸν ἀθώωσῃ μετὰ
ταῦτα.

Ἀλλὰ δικαί ἀπαιτοῦνται παρ' ἡμῶν τὰ χρέματα
ὡς βήτη καὶ ἀναγκαῖα ὑποχρέωσις πρὸς ἐξάσκασιν
παντὸς δικαιοῦματος; Ὁ νόμος οὗτος habeas
corpus ὁ τοσοῦτον δικαίως ἐπαινούμενος ὡφε-
λεῖ τὸν πλούσιον, καὶ ἐγκαταλείπει τὸν πτωχὸν
εἰς τὰ δεσμά.

Ὁ πτωχὸς λοιπὸν ὅστις ἐργάζεται πᾶσαν ἡμέ-
ραν ἕδυνηρῶς καὶ ἀνεκδύτως, ἵνα κερδίσῃ τὴν ἐσπε-
ρονὴν δαίτην του ἐπιφυλάττει κεφάλαια διὰ τὴν
περίστασιν καθ' ἣν ἡ ἀπάτη ἢ ἡ ἀπιστία ἤθελεν
ἐπιβαρῆσαι αὐτὸν διὰ καταγορίας τινος; Δὲν εἶναι
περίεργος τὸ νὰ ζητῇ τις παρ' ἐκείνου ὅστις
παινᾷ καὶ κοιμᾶται ἐπὶ τῆς σποδοῦ, προσωπικῶν
ἐγγύησιν;

(1) Νόμος ἐν Ἀγγλίᾳ δι' οὗ οἱ καθαιρεγμένοι ἔχουσι τὸ
δικαίωμα τοῦ νὰ ἐξέρχωνται τῆς φυλακῆς ἐπὶ ἐγγύησιν.

Τοῦντι πρέπει νὰ δίδῃ τις ἐγγύησιν τινὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἀλλὰ τὰ χρήματα εἶναι ἡ μάνη, ἡ αἰωνία ἐγγύησις;

Ὁ Γοδεφρείδος Ἀσπροπυργίτης ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταστραφῇ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συν-ὀλίψεως τοῦ Φέργου. Κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα οἱ ἱατροὶ εἶχον μικρὰς ἐλπίδας τοῦ νὰ τὸν σώσωσιν ὑπερίσχυον ὁμῶς ἡ φύσις καὶ ἀνέλαβεν. Ὁ Γοδεφρείδος ἀνῆκεν εἰς μεγάλην οἰκογένειαν, καὶ ἐζήτει ἐνδικασίαν. Περὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ ἐνῶ ἦτο ἀσθενὴς, συνῆλθε συμβούλιον νομικοὶ παρετάχθησαν παρὰ τὸ προσαρκάλαιόν του, συνενονήθησαν, συμφώνησαν περὶ τῶν συμβάντων, καὶ συνέβραψαν μηχανορραφίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Φέργος μόνος, ἀσθενὴς καὶ αὐτὸς ἐν τῇ εἰρκτῇ, καὶ νομίζων ἑαυτὸν ἰσχυρὸν διὰ τὴν ἀβωώτητα του, δὲν ἐμελλε νὰ διαφύγῃ.

Ὁ Φέργος ὑπεβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ εἰς ἐπιδεικτικωτάτην ἐξέτασιν, καὶ εἶδεν ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν κατηγορεῖτο μόνον ὡς ἔνοχος διαπληκτισμοῦ συνοδευομένου ὑπὸ βίαιου πεινῆς. Ἦτο νέος, καὶ ἐπιστεύθη εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν δικαστῶν του, καὶ ἀπεκρίθη κατὰ τὸ ἀληθές.

Μεγίστη κατηγορία ἤθελεν εἶσθαι δι' αὐτὸν, ἀν ἐλάμβανεν εἰδήσεις περὶ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἄγκου. Ἀλλὰ δὲν ἐξελήθη διὰ τὴν σιωπὴν των. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μακ-Φαυράνη ἦτο βεβαίως ἐν Σκωτίᾳ, καὶ ἀνεκρινόμην ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἄγκος ἠγούσαν τὴν ἡυστηρίαν του. Ἐγραψεν εἰς Λοχμαβέν, ἀλλὰ δὲν ἐλάθει ἀπάντησιν.

Ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς εἰρκτῆς τὰ μεγάλα σχέδια τῆς ἐκδικήσεώς του ἐπ' ὀλίγον λησμονηθέντα κατέλαθον πάλιν τὸ πνεῦμά του. Τὴν πρώτην φορὰν ὅτε ἐστρέψε πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὰ βλέμματα τῆς διανοίας του, σφοδρὰ ἀθυμία ἐπέληθεν αὐτῷ, διότι ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ὠπιτηθρονησε μᾶλλον ἀντὶ νὰ προσεύσῃ, καὶ τὰ σχέδιόν του ἐφάνητο ἤδη εἰς αὐτὸν ὡς παράλογον ὕνευρον.

Τοῦτο διήρκασε μίαν νύκτα. — Ὁ Φέργος ἦτο ἐκ τῶν τολμηρῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες μεταβάλλουσιν εἰς ἀγγέλμα βρειγᾶλκινον τὴν φαντασίαν των καὶ εἰς συνδυασμοὺς ἀπαθῶς καὶ βλαβέως μεμελετημένους τὰ ποῦτον τολμηρὸν καὶ παράλογον βλάστημα τῆς διανοίας των. Ὁ σκοπὸς του εἶχεν ἤδη ἰσχυρὰς βίβας ἐν αὐτῷ, ὥστε ἕκαστον μέρος αὐτοῦ πρὸς ὀλίγον λησμονηθὲν παρέστη καὶ αὐτὸ ἵνα ὑποστῇ ἐξέτασιν. Καθ' ὅσον δὲ διήρει, καὶ ἀππρίθει εὐτῷ τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν δέσμην ἣν ἐποφύλαξε πρὸ τινων μηνῶν, ὁ ἐνθουσιασμός του ἐπανήρχετο. Ἐβλεπε πάλιν τὰς ἐλλείψεις τοῦ βρετανικοῦ ἐξοπλισμοῦ. Ἐβλεπε πάλιν τὰς τήμας τῆς προσβολῆς καὶ τῆς νίκης του, τὸ μέλλον προσέφερεν εἰς αὐτὸν νέον στάδιον, καὶ ἐκ τοῦ ὕψους ὑπογείου ἐπὶ τῆς ἀθλίας κλίνης, ἐνθα ἦσαν ἐξηπλωμένα τὰ ἀσθενῆ μέλη του, ἐξέπεμψε πλήρη ζέσως καὶ ἐλπίδος τὴν πολεμικὴν κραυγὴν του,

— Πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας!

Ἀλλὰ φεῦ! τὸ μηδὲν ἀφ' ἐνὸς καὶ κολοσσιαία δύναμις ἀφ' ἑτέρου! Ὁ Φέργος δὲν εἶχεν οὐδὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ σῶῃ τὸ ἀσθενὲς ξίφος του κατὰ τοῦ ροπαλοῦ τοῦ γίγαντος. Αἱ χεῖρές του, ἐνῶ ἦσαν ἀσθενεῖς, ἦσαν πρὸς τοῦτοις δεσμευμέναι, καὶ ὁ ἐχθρικός κολοσσὸς ἐμελλε νὰ τὴν καταστρέψῃ ἐν τῇ πορείᾳ του, νὰ τὸν καταστρέψῃ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν κερυχθέντα πόλεμον, ὡς ὁ βραδίξων τὴν νύκτα χωρὶς καταπατεῖ ὑπὸ τὸν πόδα του χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν σκορπίον τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν διὰ τοῦ θανατηροῦ κεντήματός του.

Ὅτε ὁ Φέργος ἐνορανόθη ἐνώπιον τοῦ μεγάλου δικαστηρίου τῶν ὀρκωτῶν τοῦ συνελθόντος ἐν τῇ Παλαιᾷ Φυλακῇ, μία μόνη φωνὴ ἠκούσθη περὶ τῆς δίκης του. Ἀπεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου.

Τὸ πρῶτον τοῦτο ἀτύχημα ἐξέπληξεν αὐτὸν ὀδυνηρῶς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο εἰμὴ προοίμιον. Τοσοῦτον κτηνωδῶς εἶχον προσβάλει αὐτὸν, ἡ νομιμότης τῆς ἀμύνης ἦτο τοσοῦτον πρόδηλος, καὶ τοσοῦτοι μάρτυρες εἶχον παρευρεθῆ εἰς τὴν πάλιν, ὥστε ἡ καταδικαὴ ἐφάνητο εἰς αὐτὸν ἀδύνατος.

Ὁ Φέργος, καὶ τοὶ ὦν ὠπλισμένοι κατὰ τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἐγίνωσκον εἰσέτι πάντα τὰ τιμωρικτὰ ἀδικήματα. πάντα τὰ ἐξαλειπτέα αἴσχη. Οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον ἐν Λουδίῳ ὅταν πρέκηται νὰ καταδικασῶσι. Τὰ δικαστικά χρονικά τῆμων εἶναι τὰ πλουσιώτατα ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ κατὰ τὰ ἀσυγχώρητα λάθη καὶ τὰς αἰματηρὰς ἀνομίας. Ἐχόμεν ἐξ ἐνὸς μὲν ἐλικοειδῆ λαθύρινθον τῶν νόμων μας, τὴν ψευδομαρτυρίαν διοργανωμένην ἐπὶ κλίμακος ἀγνώστου πανταχοῦ ἄλλοθι. Ὁ λόρδος Ὀλλάνδος δὲν εἶπε κατὰ τινὰ περίφημον δίκην ὅτι μετὰ τὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ τοῦ κακουργοδικείου ἤθελεν ἐκλέξαι τὸν καταδικάσαντα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δικαστήν;

Ὁ Γοδεφρείδος δὲ Λάνεσστερ καὶ οἱ σύμβουλοί του ἦσαν ἐμπειρότεροι τοῦ Φέργου κατὰ ταῦτα. Ἐγίνωσκον ὅτι τὰ ὑπόγεια τῆς Μακρᾶς Διόδου καὶ τῆς Ὀδοῦ Ἀλδεργάτης κατοικοῦνται ὑπὸ πλήθους παναλέου καὶ ἀθλίου, οὗτοις τὸ μόνον ἐπαγγέλμα εἶναι ἡ ψευδομαρτυρία, καὶ ὑπερῆπιον καὶ ἐπὶ εὐτελεστάτῃ ἀμοιβῇ, ἀντὶ ἐνὸς ποτηρίου ζινέβρας μέχρις ὀκτῶ ἢ δέκα σελινίων. Εἶχον λάθει ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα. Ἐν τῷ δικαστηρίῳ πυκνὸν τάγμα ἀργυρονήτων ἐμαρτύρησεν ὅτι ὁ Φέργος προσέβηκε τὴν υἱὸν τοῦ λόρδου ἐπιβούλως καὶ ὠπλισμένως. Ὁ Φέργος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευροπόλει. Ἐταράχτετο ἐπὶ τοῦ θρανίου του καὶ ἐφώναξε — Ψεῦδος! Ἀλλ' οἱ μάρτυρες διέδοντο ἀλλήλους ἀκαταπαύστως, καὶ πάντες ἐμαρτύρουν τὰ αὐτά.

— Ψεῦδος! ψεῦδος! ἐπανελάμβανεν ὁ Φέργος ἐξ αὐτομάτου.